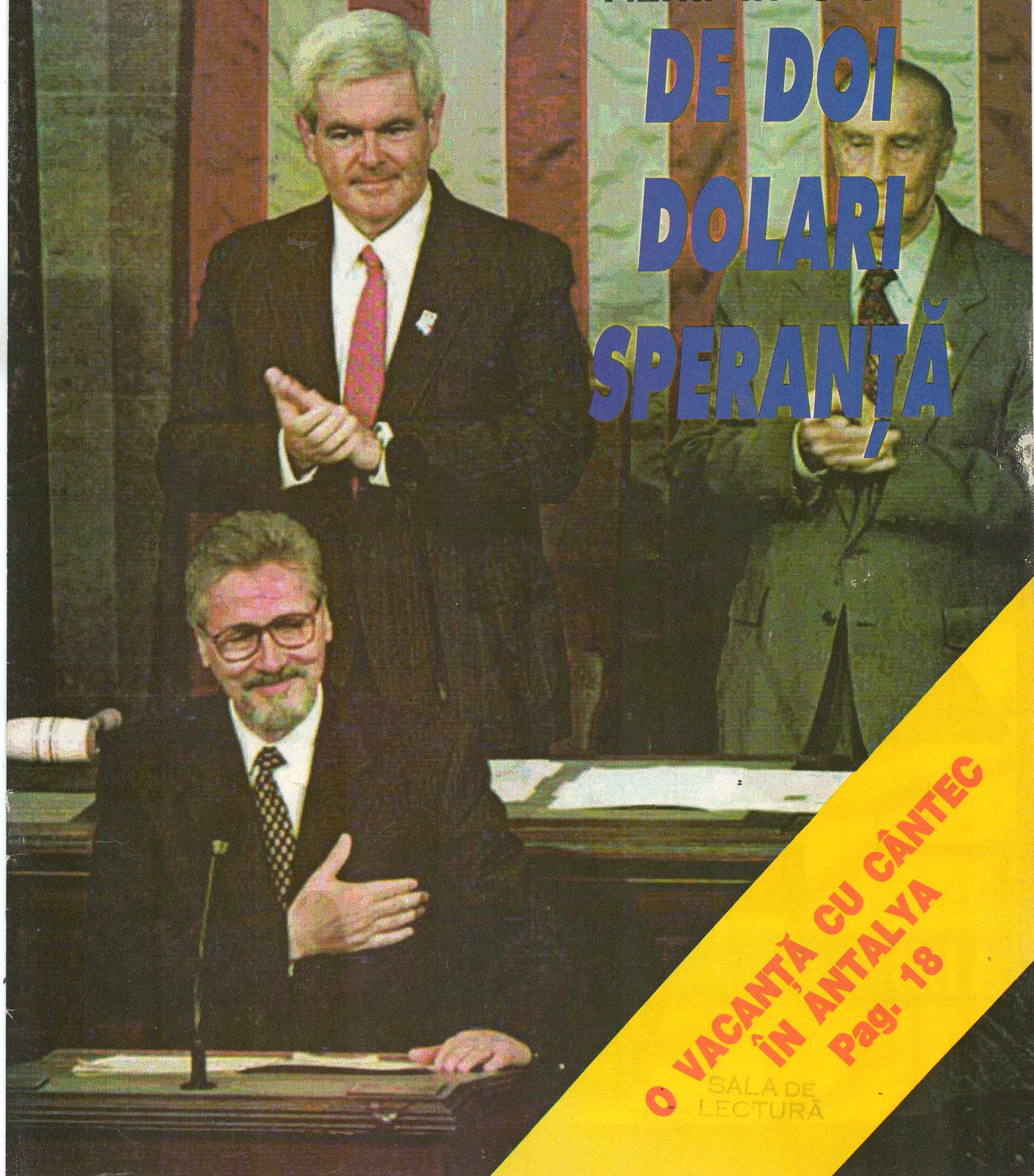

Flacăra 7

Magazin ilustrat fondat în 1911 • 5 000 lei • anul 1998

Vizita în S.U.A.

**DE DOI
DOLARI
SPERANȚĂ**

**O VACANȚĂ CU CÂNTEC
ÎN ANTALYA
Pag. 18**

SALA DE
LECTURĂ

Când totul este monoton...

încercați și altceva!

*Your Partner for Networking
and Digital Communications*

**Blue Ridge International
Computers S.R.L.**

SERVICII PLOTARE

ALB/NEGRU, COLOR, FULL-COLOR

600 DPI

Șos. Ștefan cel Mare, nr.50, București Tel.:210.68.28/210.68.29 Fax:211.69.68
e-mail:atronic@bluridge.eunet.ro

Serviciul
MoneyGram
prin

BANCA
COMERCIALA
ROMANA

Serviciul *MoneyGram* reprezintă cea mai rapidă, sigură și comodă cale de a trimite și primi bani de pe tot globul în doar câteva minute.

Nu se poate compara cu nimic altceva.

Comisionul variază în funcție de suma transferată și se plătește numai de către expeditor.

BANCA COMERCIALA ROMANA pune la dispoziție serviciul *MoneyGram* în unitățile sale din:

Arad

Brașov

București

– Sediul Central

Brăila

Cluj

Constanța

Iași

Pitești

Sibiu

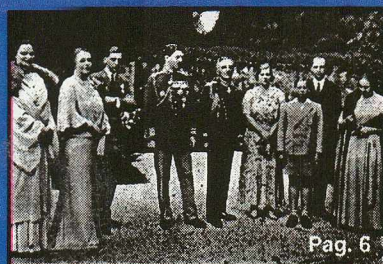
Suceava

Timișoara

MoneyGram

MONEY IN MINUTES WORLDWIDE

Document 6

Zguduitoră poveste a unui scriitor român închis în timpul vieții, uitat după moarte – Nicu Porsenna

Spectacol politic 9

Ascensiunea lui Vadim
Fotbal și inundații
A fost odată o Țigaretă

Cronică măruntă 12

Horea, francmason
Nicu Anghel a căzut, lupta continuă

Externe 14

Vizita lui Emil Constantinescu în S.U.A. – Paharul este pe jumătate plin
O axă Washington – Beijing?

Anchetă 16

Hot-line 983

Reportaj 18

O vacanță cu cântec în Antalya

Homo viator 20

Sub crucea sudului (2)

Interviu 23

George Arion în dialog cu Virgil Bechem
„Țara se va redresa când toți vom munci cinstit“

Cultura fără frontiere 27

Un film „scris“ de Papa Ioan Paul al II-lea
Afaceri cu chipul prințesei Diana

Mașina de scris 29

Salutări de pe Everest

Teatru 30

La vie en rose cu premii

Film 32

O capodoperă – Ponette

Viață mondenă 37

Daniela Györfi: „Nu-mi plac bărbații cu burtă“
Din cauza tensiunii nervoase, Luminița Anghel este o plângăcioasă

Sport 38

„Le jour de gloire est arrivé“
Tricolorii au rămas și fără general și fără căpitan

Utilități, rețete 42

Horoscop 44

Premiile Rebus 45

Divertisment 46

În sfârșit, Coupe du Monde '98 a devenit de domeniul amintirii! Așa cum e și firesc, comentariile mai continuă, în special cele referitoare la surprinzătoarea înfrângere a Braziliei în Marea finală. Naște semne de întrebare și evoluția sub așteptări a Naționalei noastre în ultimele două partide. Unele din explicațiile care ni se oferă sunt de-a dreptul puerile.

DE CÂTĂ SIMPATIE AR TREBUI SĂ SE BUCURE ROMÂNIA?

Una dintre aceste explicații îi aparține celui mai bun fotbalist român din toate timpurile. Fără să stea mult pe gânduri, el a dat vina pe lipsa de simpatie de care e înconjurată România. De parcă precizia paselor, plasamentul corect al jucătorilor, eficacitatea la poartă ar putea fi condiționate de iubirea revărsată asupra unei țări de către celelalte state de pe mapamond. În acest caz, echipa Croației – de care mulți au auzit pentru prima oară cu ocazia Campionatului Mondial din Franța – își datorează prestația strălucită unei iubiri ieșite din comun din partea organizatorilor, din partea spectatorilor și telespectatorilor din întreaga lume, când, de fapt, prezența ei pe podiumul de premiere se explică în exclusivitate prin modul în care s-a prezentat pe terenul de joc. Dar nu e pentru prima oară când de eșecurile noastre sunt învinovați alții. A devenit un obicei de a căuta în altă parte cauzele neîmplinirilor de care suferim. Așa e mai simplu, mai comod și ieșim cu obrazul curat. Noi am fi vrut să câștigăm, noi am fi vrut să avem o „altă soartă“, cum spune Imnul, dar ce să-i faci, alții nu ne au la inimă și trebuie să ne resemnăm să purtăm un destin mediocru. Ce-am făcut însă atunci când poporul român a fost realmente înconjurat cu o mare simpatie?

Ce-am realizat imediat după decembrie '89, când întreaga planetă ne ținea pumnii ca să ne izbăvim de dictatură și să o pornim pe făgașul democrației? Au urmat, după cum, vrând-nevrând, ne amintim, mineriadele care ne-au plasat din nou într-un con de umbră, devenind iarăși o țară unde domnește bunul plac. Dar de ce să nu ne aducem aminte de întâmplări mai recente din istoria noastră? N-am fost din nou înconjurați de simpatie după victoria în alegeri a Convenției Democrate și a Președintelui actual al țării? Părea că pentru România se deschid iarăși orizonturile cele mai promițătoare. De pretutindeni veneau mesaje de felicitare și făgăduiala unor ajutoare masive. Și ce-am făcut cu tot acest capital de încredere? Au fost suficiente câteva luni ca entuziasmul celor care ne priveau cu interes să se domolească. Reforma anunțată cu mult tam-tam de mai multe guverne bate în continuare pasul pe loc. Condițiile de viață ale populației se deteriorează pe zi ce trece. Corupția rămâne în floare chiar și pe canicula care bântuie – afacerea „Țigareta II“ e ultima cacealma oferită unor oameni înșelați în așteptări. Și pentru toate acestea cine e de vină? Desigur, susțin unii, faptul că nu reușim să le fim simpatici colegilor de pe glob.

Sergiu Brion

Zguduitoarea poveste a unui scriitor român închis în

NICU PO

Înainte de cel de-al doilea război mondial, numele lui Nicu Porsenna era la fel de cunoscut ca acelea ale lui Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu sau Emil Cioran. Romanele sale (*Magdalena*, 1916, *Strigoi*, 1920, *Spre fericire*, 1921, *Se aprind făcliile*, 1933, *Rug*, 1941 etc.) aveau succes și se vindeau în tiraje mari. Foarte apreciate erau și traduceri din lirica universală semnate de Nicu Porsenna, scriitorul cunoscând mai multe limbi și stăpânind perfect tehnica versificației (versiunea românească a poemului *Corbul* de E.A. Poe – realizată de el – îi încântă și azi pe cunoscători, prin folosirea, cu artă, a rimelor interioare). Cărțile pe teme sociale și politice (*Hegemonia politică în raport cu dezvoltarea politică a statelor*, 1916, *Regenerarea neamului românesc*, 1938 ș.a.), dar mai ales cele consacrate fenomenelor paranormale (*Visul profetic*, 1942, *Aparițiuni materializate*, 1946) l-au propulsat pe multilateralul autor în centrul atenției publicului larg, menținându-i popularitatea până în primii ani de după încheierea ultimei conflagrații mondiale.

Iată însă că, o dată cu instalarea comuniștilor la conducerea României, scriitorul devine indezirabil. Avocat celebru, el pierde dreptul de a mai profesa avocatura. Mai mult decât atât, se hotărăște arestarea lui. Stă însă ascuns într-o casă din centrul Bucureștiului (lângă Primărie) timp de 8 ani (între 1949–1957). Abia în 1957 este descoperit de Securitate și întemnițat. Titlurile cărților lui dispar din toate fișierele bibliotecilor. Numele lui (nume de împărat roman!), interzis, se

șterge treptat din conștiința contemporanilor. În 1964, când iese din închisoare, Nicu Porsenna (născut la 13 ianuarie 1892) nu mai este decât o umbră a bărbatului frumos și elegant de altădată, a intelectualului strălucit care fermecase lumea mondenă interbelică. Moare la 18 ianuarie 1971, uitat și evitat de mulți dintre admiratorii săi din trecut.

Strigător la cer este faptul că nici în prezent, când nu mai funcționează drastică cenzură comunistă, nu se vorbește suficient despre Nicu Porsenna. Iar cărțile sale există, unele fiind în ultima vreme și reeditate! Așa cum există – iată și marea surpriză pe care o rezervăm cititorilor revistei *Flacăra* – și soția scriitorului, doamna Zoe Porsenna!

Doamna Zoe Porsenna este ființa care l-a ascuns pe Nicu Porsenna timp de 8 ani. Timp de 8 ani i-a cumpărat fără să știe nimeni mâncare. Timp de 8 ani a ieșit în fiecare noapte cu el să se plimbe prin Cismigiu. Timp de 8 ani a tresărit de emoție la fiecare zbârnăit al soneriei de la intrarea în locuință.

Iar după 8 ani, într-o noapte, ceea ce fusese neconținut doar o presimțire și un motiv de teamă chinuitoare s-a transformat în realitate. O echipă de securiști i l-a arestat pe bărbatul pe care îl iubea mai mult decât pe sine. Anchetatorii erau furioși că fuseseră păcăliți timp de 8 ani. Au arestat-o, deci, și pe Zoe Porsenna, și au ținut-o în închisoare timp de 5 ani și jumătate numai pentru că fusese devotată soțului ei.

Stau de vorbă cu doamna Zoe Porsenna, în locuința sa cu dependințe „în comun”

Nicu Porsenna în tinerețe

(casa frumoasă, cu cinci etaje, de la altă adresă, construită de soțul ei înainte de război i-a fost confiscată, iar în prezent are drept chiriași tot felul de foști și actuali nomenclaturiști, care o subînchiriază în schimb la mii de dolari pe lună).

„Când am fost arestată” – își amintește Zoe Porsenna – „era 1 martie. Gardienii ne-au spus în bătaie de joc, tuturor femeilor care ne aflam atunci pentru prima dată într-o închisoare, că ne vor da măștișoare. Și ne-au dat. Era vorba de cătușe. De altfel, după cum aveam să aflăm mai târziu, Nicu a fost ținut prin temnițele în care a stat cu lanțuri la picioare. Lanțuri grele, el care avea o mare delicatețe și n-ar fi jignit niciodată pe nimeni.”

Doamna Zoe Porsenna nu poate vorbi mult despre sine. De fiecare dată discuția alunecă tot către EL, bărbatul pe care l-a iubit și admirat o viață întreagă. Din amintirile ei, portretul scriitorului se întrecește.

Aflu, de exemplu, că Nicu Porsenna a absolvit, cu „Magna cum laude”, atât facultatea de filozofie, cât și facultatea de drept. Că a luptat pe front, în primul război mondial, deși putea foarte bine să obțină o scutire, fiind singurul susținător al familiei numeroase din care descindea. Că a făcut și film – *Se aprind făcliile* – colaborând cu actorii George Vrăca, Nuți Dora, Emil Botta, Costache Antoniu, Olga Porumbaru-Barasky și cu regizorul Alexandru Șahighian. Că a

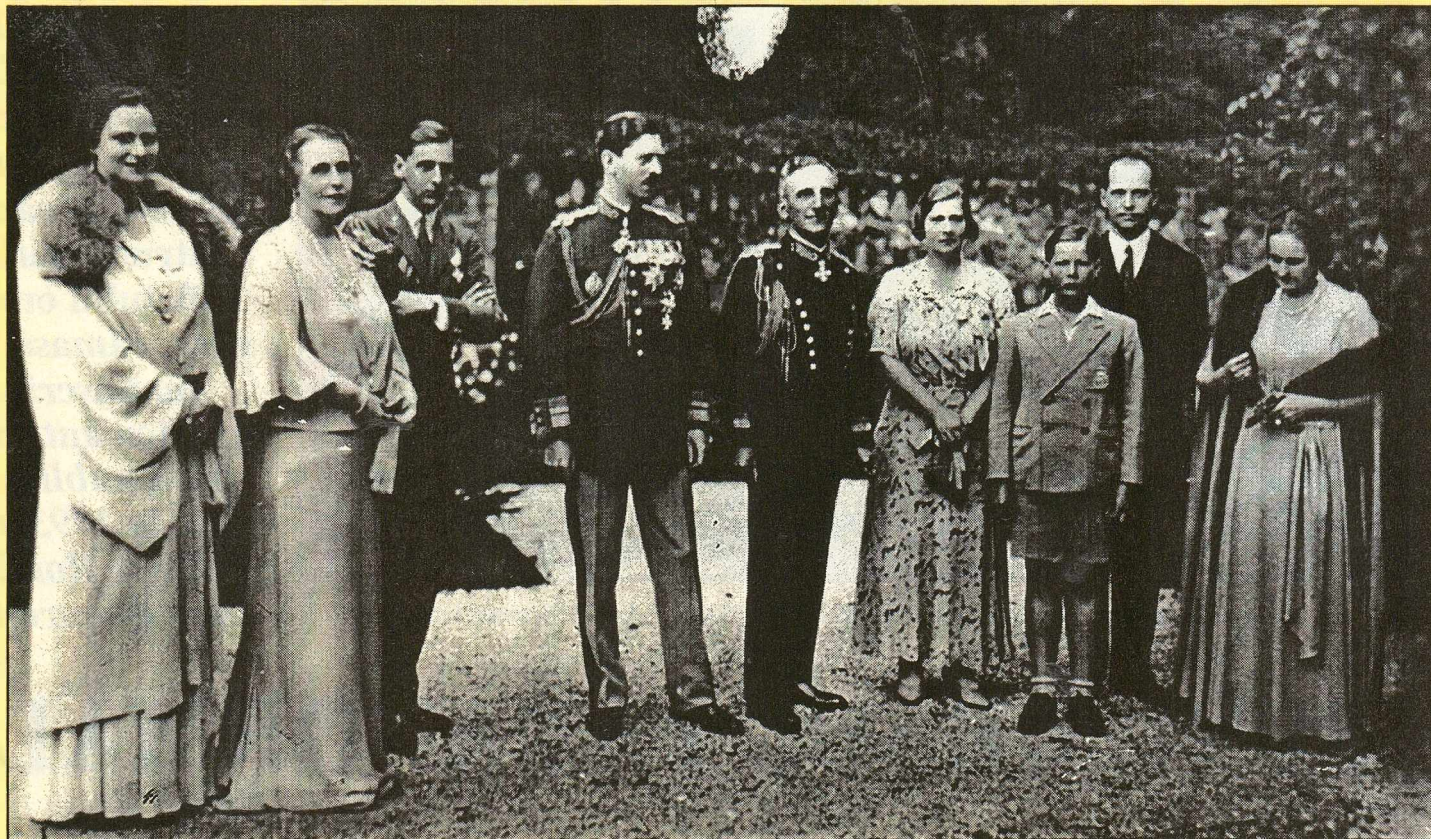
Doamna Zoe Porsenna oferă explicații pentru revista „Flacăra”

mpul vieții, uitat după moarte

RSENNA

Evocare de ALEX ȘTEFĂNESCU ■

Fotografii: FLORIN IONIȚĂ ■

Împreună cu familia regală

avut și brevet de inventator, proiectând și comandând executarea prototipului unui vehicul popular, „mototripleta”. Că a studiat

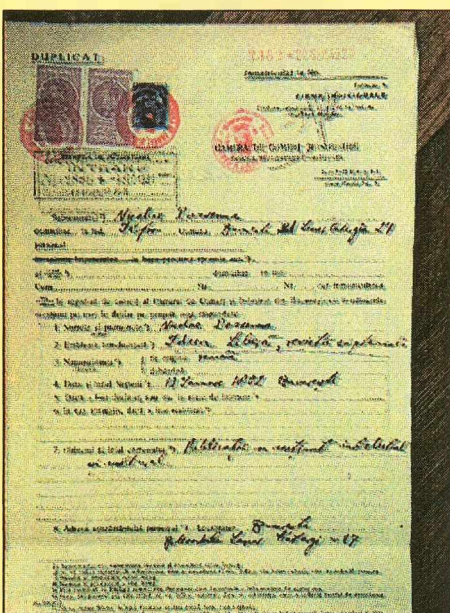
probleme legate de geotermie, în scopul de a găsi noi surse de energie utilizabile de către oameni. Că a ținut conferințe. Că a fost un foarte activ ziarișt.

Printre altele, Nicu Porsenna a lucrat chiar la revista în care apar aceste rânduri, în perioada 1921–1923, când publicația era condusă de Constantin Banu (al cărui portret stă azi la loc de cinste în biroul directorial al lui George Arion). De asemenea, Nicu Porsenna a condus el însuși diferite periodice și a și înființat unul, *Ideea liberă*.

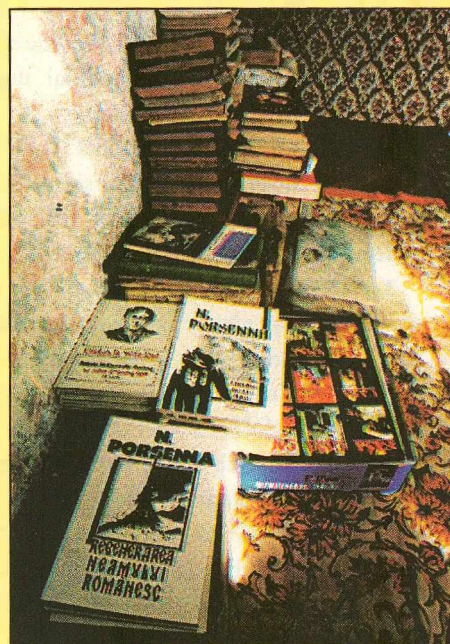
A fost un intelectual complet, un spirit renesantist, cu o cultură armonioasă și o influență benefică asupra vieții publice din România. Răsplata? Închisoarea. Marginalizarea. Aruncarea în uitare. Mihai Beniuc i-a închis ușa în față, când, eliberat din închisoare, scriitorul a cerut să fie acceptat ca membru al Uniunii Scriitorilor. Zaharia Stancu s-a dovedit mai amabil, dar numai după moartea lui Nicu Porsenna, când a îndeplinit rugămintea văduvei lui de a-i găsi un loc în cimitir în spațiul rezervat scriitorilor. Nici atunci însă nu a uitat să-i adreseze un ultim reproș: „Fie, doamnă, cu toate că nu a fost de-al nostru.”

Ba da, Nicu Porsenna a fost DE-AL NOS-

TRU, prin tot ceea ce a făcut pentru România, și nu avem dreptul să-l uităm. Este incorect din partea noastră să o lășăm singură pe doamna Zoe Porsenna în strădania de a păstra memoria soțului ei.

Actul de înființare a revistei „Ideea liberă”

Realizatorii filmului „Se aprind făcliile”. În centru: Nicu Porsenna și George Vraca

N. Porsenna este unul dintre pionierii studierii fenomenului paranormal în România. Iată, ca dovadă, un scurt fragment din lucrarea sa Întruchipările sufletului omenesc, rămasă în manuscris la moartea autorului și publicată abia în 1993, de Editura Romfel din București:

FENOMENUL PARANORMAL

Psihismul uman, sau mai bine-zis învelișul eteric al psihismului, care se manifestă în fenomenele paranormale, este numit în metafizică **dublu**, fiindcă el se dublează, adică **reproduce exact** corpul somatic, nu numai în forma lui exterioară, ci și în structura lui organică internă, **până la ultima celulă și ultimul atom**. Dublul mai este numit **corpul eteric**, **corpul fluidic** sau **fantoma omului viu**.

Dublul coexistă cu corpul somatic și se disociază de el în anumite condiții.

Disocierea spontană a dublului uman de corpul fizic se dovedește cu o sumedenie de fapte concludente:

1. SENZAȚIA DE INTEGRITATE LA AMPUTAȚI. Ea constă în faptul curios cunoscut de fiziologi și medici că toți ampuțații de un braț sau de un picior afirmă, spre marea lor mirare, că încearcă senzația precisă de a poseda încă membrul ce le lipsește.

2. AUTOSCOPIA. Se citează un număr de cazuri, autentificate de persoane care își văd propriul dublu, păstrându-și totodată deplina conștiință de sine. Fenomenul acesta se numește **autoscopie**. L-au încercat și Goethe, Alfred de Musset și Guy de Maupassant.

3. CONȘTIINȚA FANTOMEI. Un fenomen și mai interesant, de o valoare și mai înaltă, este cazul în care **conștiința personală** se găsește transferată în fantomă. Bolnavii aflați sub clorofom sau grav răniți și leșinați se dedublează, însă își văd nu dublul fluidic ca în cazurile de autoscopie, ci tocmai contrariul: își văd corpul fizic zăcând inert sau estropiat, iar ei, cei conștienți, se văd de asemeni posedând un corp identic, care cugetă și are conștiință de sine.

Doamna Zoe Porsenna, care păstrează intactă memoria scriitorului

ASCENSIUNEA LUI VADIM

Așa cum revista noastră a semnalat în mai multe rânduri, creșterea în popularitate a Partidului România Mare și, mai ales, a li-

Tribunul de la Butimanu și „Luceafărul hulei”, doi colegi de partid aflați în ascensiune

derului său, Corneliu Vadim Tudor, se dovedește a nu fi un fenomen conjunctural, temporar – și cu atât mai puțin neglijabil.

Ritmul acestei ascensiuni este mai alert decât pare la o privire superficială. Supărător de puțini comentatori politici au remarcat că procentele oferite de sondajul CURS de la sfârșitul lui iunie nu pot fi comparate direct cu rezultatele alegerilor din 1996, pentru simplul motiv că diferea flagrant proporția celor care și-au exprimat opțiunile.

Într-adevăr, la mijlocul lui 1998, jumătate din cei intervievați de CURS n-au ales pe nimeni! 51% abțineri (la categoria posibili președinți) este un procent fără precedent, și care ar trebui să reprezinte un duș rece pentru întreaga clasă politică.

Or, în aceste condiții, creșterea relativ lentă a PRM (lăsând la o parte faptul că e singurul care crește constant, din '96 încoace) s-ar

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

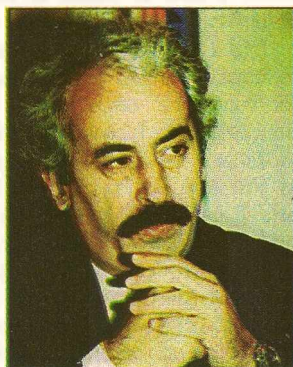
putea transforma într-o adevărată explozie în momentul declanșării unor eventuale alegeri (anticipate sau la termen).

Cei care au urmărit isteria și religiozitatea cu care a fost primit Miron Cozma la întoarcerea sa, triumfală, în Vale au înțeles ce lovitură măiastră a dat Vadim primindu-l în partid pe „Luceafărul hulei”: în spatele lui Cozma se află o masă de manevră care, poate, a mai înțeles câte ceva din '90-'91 încoace, în schimb – amănunt esențial – între timp s-a prăbușit dintr-o situație materială privilegiată în disperarea șomajului.

Sper că nu-și face cineva iluzia că tribunul de la Butimanu nu va ști să exploateze această dispare...

TO BE OR NATO BE

Premierul Radu Vasile și-a luat inima-n dinți și ne-a anunțat oficial ceea ce bănuim eu toții: că nu vom intra în NATO în '99. Loviți de inundații, de dificultățile traiului zilnic și de decepția oferită de naționala

Radu Vasile, un premier care încearcă foarte tare, dar...

Fotografii: ROMPRES și FLORIN IONIȚĂ ■

generalului Iordănescu (nu mă refer, evident, la rezultat, ci la jocul lehamitisit, parcă se aflau de silă pe teren), românii au primit aproape cu ușurare declarația premierului. Nu de alta, dar scăpăm de-o obsesie și, poate, de niște eforturi disproporționate.

Militarii români sunt gata să apere patria până la unul-două elicoptere

Sigur, s-au găsit și obraze subțiri care să se ofuscheze: „Așa ceva nu se spune! Acum or să zică ăștia: «Dacă tot nu cred că-i primim, de ce să-i mai primim?»”. Nu știu dacă ar fi cazul să ne pufnească râsul sau plânsul auzind asemenea comentarii. Când Dumnezeu o să ne eliberăm de prostia asta conform căreia statele lumii și organisme internaționale își stabilesc politica de perspectivă în funcție de o replică a unui românaș, fie el și prim-ministru?

Mai țineți minte? „S-a dus Doina Cornea la Washington și a zic că...”. Parcă Washingtonul are nevoie să-i facă o vizită careva de pe-aici, altfel nu știe cum stăm!

Revenind la NATO – asta e! N-o să fie '99 (eu unul cred că n-o să fie niciodată, pen-

RETRO

MARIAN SULTĂNOIU ■

Joi – 11 iunie

Legea lui Ticu s-a înecat la mal cu art. 22 legat de un picior. În varianta inițială acest articol prevedea preluarea arhivelor fostei Securități de către un Consiliu Național pentru a le studia. Comisia juridică a modificat conținutul articolului susținând că ar fi mult mai bine ca dosarele să rămână acolo unde sunt, iar Consiliul să aibă acces neîngrădit la ele. Opoziția, strâns unită în jurul PDSR, a susținut propunerea comisiei; PNȚCD și PNL și-au împărțit, ca de obicei, opiniile. Votul asupra acestui articol a fost amânat. ● Potrivit opiniei lui V. Ciorbea, declanșarea crizei care a dus la căderea guvernului a fost determinată de „oligarhia roșie ascrivită în mare parte clientelei politice a PD”.

Vineri – 12 iunie

Liderul PDSR, Ion Iliescu, a declarat că este dispus să se întâlnească cu liderul PD, Petre Roman. „Cele două partide au o sorginte comună, întrucât ambele s-au născut din fostul FSN, iar acest fapt constituie o bază solidă pentru un dialog politic”, a afirmat Iliescu. Președintele PD nu s-a lăsat însă impresionat și, în consecință, Biroul de Presă al democraților a precizat că „nu a existat și nu există intenția unei discuții politice la vârf între PD și PDSR”. ● Instanța Secției I Penală a Curții de Apel București s-a pronunțat în procesul lui Miron Cozma. Liderul minerilor din Valea Jiului a fost acuzat de ultraj asupra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice. El ar fi putut primi o pedeapsă de 3 ani. A primit însă numai 1 an și 6 luni, în baza decretului de grațiere, care spune că pedepsele sub trei ani se pot reduce la jumătate. În consecință, peste o lună va fi liber.

Sâmbătă – 13 iunie

Executivul a adoptat proiectul de lege privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor bugetarilor. Potrivit acestui sistem președintelui i se cuvin 14 milioane lei, primului ministru – 13 milioane, unui ministru de stat – 12 milioane, unui ministru – 11 milioane, unui secretar de stat – 10 milioane și unui primar de municipiu – 7 milioane.

Duminică – 14 iunie

PD l-a dat pe mâna presei pe șeful Comisiei parlamentare de control asupra SIE. În comunicat se arată că Vilău a semnat în '84, la Cluj, un angajament de informator al fos-

tei Securități. Vilău a recunoscut acest fapt după ce copia angajamentului său a ajuns în mâna staff-ului democrat prin intermediul unui ziarist.

Luni – 15 iunie

Deputatul PD Adrian Vilău nu se dă dus din fruntea Comisiei parlamentare de control a SIE. Vilău se simte „vânat” și afirmă că apariția dosarului său în presă este rezultatul unui șantaj nereușit, care a avut ca scop imediat înlocuirea sa de la conducerea comisiei. ● SRI cere sancționarea severă a celor care dețin sau folosesc, în afara cadrului legal, documente provenite din arhiva SRI.

Marți – 16 iunie

Adrian Severin a produs o nouă „Listă a lui Severin”. Din ea fac parte cei 40 de parlamentari PD, PSDR, PDSR, ApR și lideri sindicali, care au fondat Grupul „Social-Democrația 2000”. Tinta grupului – „constituirea unei stângi unite”. ● Vicepreședintele PNȚCD, Vasile Lupu, a recunoscut că a semnat o „Declarație”, în 1974, pentru Securitate, în care se obliga ca „în cazul în care va identifica pericole la adresa siguranței naționale să sesizeze organele competente”. Vasile Lupu a declarat că a fost nevoit să facă acest lucru, fiind amenințat.

Miercuri – 17 iunie

În Senat, PD a dat mână cu mână cu PDSR, PRM și PUNR, înființând ad-hoc o mega-alianță pentru a-și putea susține și promova inițiativa legislativă cu privire la înființarea fermelor de stat. În consecință, la un pas de dezastru, ceea ce a mai rămas din alianța guvernamentală – PNȚCD, PNL, UDMR – s-a cerut afară din sala Omnia, pentru a evita astfel să se facă de râsul lumii, pierzând un vot pe mâna „aliaților” democrați. ● Premierul Radu Vasile i-a cerut ministrului Sănătății, Francisc Baranyi, să-și prezinte demisia. Cererea premierului este consecința declarației ministrului UDMR, prin care acesta recunoaște că a semnat un document de informator al fostei Securități, „cu pistolul la tâmplă”.

Joi – 18 iunie

Radu Vasile cere membrilor Cabinetului să declare pe proprie răspundere dacă aceștia au fost sau nu informatori sau colaboratori ai fostei Securități. În cazul ministrului Sănătății, Francisc Baranyi, Vasile promite că va ține cont și de decizia UDMR.

Vineri – 19 iunie

Liderul PRM, Corneliu Vadim Tudor, a afirmat că Laszlo Tokes a încheiat un angajament cu fosta Securitate în anul 1982. C.V. Tudor a dat publicității un document – copie

tru că NATO nu va mai primi pe nimeni), o lăsam mai moale cu agitația, în schimb ne băgăm într-un contract (cu „Bell Helicopters“) pe care ministrul de Finanțe se pare că-l visează în fiecare noapte, trezindu-se în sudori.

Un contract datorită căruia România revine, la sfârșitul anilor '90, cam la același nivel al datorieiilor de la începutul anilor '80. Atunci le-am plătit cu mâncare, acum nici asta nu mai putem, că produsele noastre sunt prea scumpe.

Miza acestei afaceri uriașe? „Securitatea națională“. Una din acele formule magice în spatele căreia se poate ascunde orice sau nimic. Concret? Ne vor apăra cele 96 de elicoptere (abia 6 peste un an, restul eşalonat!), de ce fel de atac – acum, când până și Pakistanul și-a „tras“ arme atomice? De ce nu vorbește nimeni cinstit, deschis, despre asta? E foarte draguț să spui „Acum o să avem niște elicoptere marfă, cu care...“.

Chiar așa – cu care ce?

PUNCTUL OPT

Cât de modest, cât de temperat, cât de uman era Punctul 8 al Proclamației de la Timișoara! Și cât de util ar fi fost...

Nimeni n-a cerut vreodată ca foștii (?) turnători să fie omorâți, închiși sau măcar palmuiți – ci doar atât: să nu ne conducă. O vreme. Puteau să fie (și sunt!) prosperi oameni de afaceri, miliardari, vedete – dar nu conducători ai destinelor noastre. Atât. Același lucru și pentru foștii activiști, plătiți de PCR (din banii noștri) – și nu pentru toți foștii membri de partid, așa cum au tot încercat alde Iliescu să generalizeze.

Evident, era pentru ei o cerință insuportabilă. Cum să nu conducă (tot ei)?! Ce folos

Constantin Ticu Dumitrescu,
omul care a încercat să
naționalizeze dosarele,
dar n-a reușit

adică de vreun deceniu încoace, de când posesorii privați de dosare le tot dau la iveală cu țârăita, contra cost sau din rațiuni politice.

„Legea lui Ticu“ ar fi dezamorsat acest fenomen, lipsindu-i pe mulți de obiectul muncii. Tocmai din cauza asta nu putea fi acceptată. Argumentele anti-Ticu frizează ridicolul: că, oricum, dosarele foștilor membri de partid au fost distruse (cazul Vilău e o dovadă că nu); că un' să se mute atâția kilometri de rafuri? (nicăieri! – să rămână pe loc, dar să se schimbe proprietarul); că dacă „transpiră“ și secrete de stat? (acum de ce nu transpiră? – pentru că ofițerii S.R.I. au depus un jurământ; foarte bine, să depună un jurământ și membrii comisiei prevăzute de „legea Ticu“) etc.

Acum știm că nu se va spune adevărul niciodată. Bucățele de dosare vor continua să

de limuzină, piscină și avion, dacă nu poți să dai legi și să veghezi la aplicarea lor?

Bolnav, se pare, avant la lettre, de soap-opera, poporul român a dat la iveală serial după serial: țiganiade, daciade, mineriade și acum dosariade. „Acum“ –

apară, selectiv, când și când. Iar cei deconspirați astfel vor continua să susțină aceleași lucruri aberante: că au fost forțați să semneze, că au uitat că o făcuseră (!!) și că, oricum, n-au făcut rău nimănui. Bineînțeles, nici Ceaușescu n-a făcut rău nimănui!

FOTBAL ȘI INUNDAȚII

Bucuria și supărarea unor mase de oameni – două extreme. Cum trebuie să le trateze un om politic? Să se ducă, hop-țop, oriunde se întâmplă ceva cât de cât semnificativ, sperând că, în felul acesta, își crește cota popularității – sau să-și păstreze rangul, lăsând cetățenii să facă ce vrea mușchii lor când sunt fericiți, respectiv lăsându-i pe cei obidiți să rezolve un anumit tip de necaz?

Adevărul, firește, e la mijloc. Rând pe rând primii trei demnitari ai statului român au plecat la Paris pentru meciurile din grupa Cupei

– în care Tökes Ladislau – despre care liderul PRM afirmă că este Tökes Laszlo – se obligă, pe 10 noiembrie 1982, la Dej, să devină informator. ● Tribunalul Municipiului București a respins cererea Alianței pentru Unitatea Românilor (AUR), noul partid al lui Gheorghe Funar, în urma contestației depuse de PUNR. ● Consiliul operativ al UDMR a acceptat demisia lui Francisc Baranyi din funcția de ministru al Sănătății.

Duminică – 21 iunie

Emil Constantinescu a revenit în țară, de la Viena, alertat de urmările gravelor inundații care au afectat nordul României.

Luni – 22 iunie

Grupul parlamentar al PNL a hotărât să nu depună, încă, la Biroul Permanent al Senatului declarațiile senatorilor, referitoare la legăturile pe care aceștia le-au avut cu fosta Securitate. Până una-alta ele vor fi depuse la Biroul Permanent Central al partidului.

Mărti – 23 iunie

65 de parlamentari ai PNȚCD i-au cerut lui Ion Diaconescu să facă demersurile necesare pe lângă Consiliul Suprem de Apărare al Țării (CSAT), pentru ca acesta să dea lumină verde SRI, spre a comunica numele demnitarilor țărăniști care au colaborat cu Securitatea.

Joi – 25 iunie

După lupte seculare, care au ținut mai bine de doi ani „Legea dosarelor Securității“ a trecut de Senat. Senatorii au votat „la vedere“ cu 109 voturi „pentru“ și 7 „împotriva“, singurii contra fiind senatorii PRM – prietenii știu de ce – și un PD-ist în persoana lui Viorel Pană. Ticu Dumitrescu a renunțat de bunăvoie la paternitatea legii în forma ei finală, abandonându-și progenitura legislativă în brațele „modificatorilor“ ei. „Nu vreau ca numele meu să fie corelat cu o lege strâmbă“ a spus Ticu. ● Pentru că nu mai au răbdare să aștepte discutarea legii în Camera Deputaților, toți miniștrii Cabinetului Radu Vasile au depus, în plic, la Secretariatul General al Guvernului, declarații pe proprie răspundere că nu au fost informatori sau colaboratori ai Securității.

Vineri – 26 iunie

Delegația FMI, condusă de Poul Thomsen, s-a întâlnit, pentru ultima oară – până la noi ordine – cu partea română. După întâlnirea de la Guvern, Thomsen a promis că va reveni în România, fără a preciza însă când. El a fost sigur doar de un lucru: guvernul de la București are probleme mari în ceea ce privește pierderile înregistrate în sectorul economic de stat și reducerea deficitului acestora.

Luni – 29 iunie

Deputatul PD Adrian Vilău a fost convins să-și dea demisia din funcția de șef al Comisiei de control al SIE.

Mărti – 30 iunie

Biroul Permanent al Camerei Deputaților a cerut SRI să-i deconspire pe deputații care au colaborat cu fosta Securitate. Solicitarea a fost făcută în urma propunerii deputatului țărănist Sorin Lepșa, care stabilise inițial un termen de 10 zile pentru „divulgarea“ numelor deputaților-informatori.

Miercuri – 1 iulie

Președintele Constantinescu a declarat că nici unul dintre angajații Președinției nu a colaborat cu fosta Securitate. Conform afirmațiilor sale, Constantinescu a cerut încă din decembrie 1996, atât lui Virgil Măgureanu, directorul SRI, cât și lui Ioan Talpeș, șeful SIE, să-i prezinte rapoarte despre consilierii săi.

Joi – 2 iulie

Liderul PD, Petre Roman, a afirmat în cadrul unei întâlniri cu negociatorul FMI Poul Thomsen că multmediatizatul contract cu Bell Helicopters „este o povară prea grea pentru poporul român“.

Vineri – 3 iulie

Expertul guvernamental din cadrul DAPL, inspector Petre Isac, a fost prins în flagrant în momentul în care primea mită zece mii de dolari de la un investitor american de origine română. Mita primită ar fi trebuit să faciliteze construirea a două centre de purificare a apei. Flagrantul a fost organizat în parcare din fața Palatului Victoria.

Sâmbătă – 4 iulie

S-a desfășurat la București Consiliul Național al PNL. Acesta nu a ajuns la nici un rezultat în ceea ce privește suspendarea din funcție a lui Viorel Cataramă. Propunerea de suspendare a venit din partea Biroului Permanent liberal, afectat de refuzul lui Cataramă de a i se supune. ● Consiliul Național al PNL a adoptat declarația politică de restructurare a CDR și a propus modificarea Constituției, a Legii partidelor politice și legislației electorale. Același Consiliu a aprobat fuziunea prin absorbție cu PL.

Luni – 6 iulie

Actualul premier Radu Vasile și fostul premier Victor Ciorbea au participat la conferința săptămânală de presă a PNȚCD. Ei au dovedit astfel că partidul este mai unit ca oricând,

Mondiale la fotbal. Ținând cont că la cea de-a patra partidă, care a dus la eliminarea naționalei noastre, în tribună nu se aflau nici președintele țării, nici cel al Senatului și nici premierul, s-ar zice că prezența, respectiv absența lor a contat, cât de cât, psihologic.

Tot psihologic, dar poate și practic, a contat faptul că aceiași trei demnitari – ca și alții – au bătut țara în lung și-n lat la inundații. Într-un sistem normal, în care fiecare își cunoaște foarte bine partitura, orchestra poate cânta fără dirijor, și prezența șefului statului pe „frontul luptei împotriva stihiiilor naturii”, cum se spunea cândva, poate fi considerată exclusiv un gest simbolic, eventual chiar populist. Din păcate, nu e cazul. De aceea, cred că – în momentele critice – reprezentanții de vârf ai puterii trebuie să dinamizeze, prin prezența lor, măsurile care trebuie luate.

Iată de ce, la extrema cealaltă, gestul ministrului Mediului (!) de-a sta o săptămână prin cele străinătăți, când în țară apele înghițeau pământul, nu are nici o scuză. Dacă era ceva de semnat în Danemarca, putea să facă un drum de câteva ore.

CEI TREI NOI R: REFORMĂ, RESTRUCTURARE, RETEHNOLOGIZARE

S.N.C.F.R. urmează să se dividă în mai multe societăți, la fel și RENEL. FPS a aprobat strategia de privatizare a BRD și BancPost. Licitajia pentru RomTelecom s-a amânat pentru a atrage în proces și marile firme americane. Combinatul Siderurgic Călărași e ca și vândut.

Toate acestea – și altele încă – dovedesc

bune intenții pe calea restructurării și a reformei economice, dar – după cum se observă – mai toate au încă de stabilit „mici detalii”.

Nu e de mirare, așadar, că la mijlocul lui iulie '98 Uniunea Europeană și-a exprimat îngrijorarea față de întârzierile înregistrate în economia românească, și asta, atenție, nu comparativ cu statele superdezvoltate, ci cu concurenții noștri din estul Europei.

Cum ar putea fi altfel, când au întârziat nepermis completările legislative privind achizițiile publice și cele referitoare la atragerea investițiilor străine directe, Legea energiei și cea a serviciilor publice, legile privind zonele economice libere și creditul ipotecar, legea medicamentului, modificarea Legii leasingului etc. – și, cu voia dv., prima pe listă, Legea răspunderii ministeriale, după care actuala Putere plângea atât de tare pe vremea când era mică și necăjită în Opoziție? La un singur minister – cel al Sănătății – zac 12 proiecte de Hotărâri de Guvern, pentru că... n-apucă să fie finalizate din cauza vitezei cu care se schimbă ministrii!

Asta ca să nu mai vorbim de legile, HG-urile, ordonanțele, ordinele ministeriale și alte reglementări care există, dar nu se aplică sau se aplică prost.

Reforma – și, în particular, privatizarea – nu este un scop în sine. La o adică, putem să n-o facem, să lăsăm lucrurile așa cum sunt acum sau să continuăm reforma în ritmul actual.

În cazul acesta, însă, ne vom lua definitiv adio nu de la NATO și UE, ci de la lumea civilizată.

A FOST ODATĂ O ȚIGARETĂ

Gh. Truțulescu a făcut ceva valuri, după care va fi dat la fund

Vă mai spune ceva numele de Truțulescu? Nici una din aluziile sau promisiunile ferme făcute de anchetatorii cazurilor de contrabandă cu țigări (23 martie, 16-17 aprilie și altele) nu s-a confirmat. De la „a fost arestată o femeie blondă” și până la cvasi-certitudinea faptului că vor fi inculpați ofițeri superiori sau alți demnitari – nimic nu s-a dovedit real.

„Țigaretă II” a rămas ceea ce a fost de la început: o afacere de mare anvergură în care au fost arestați câțiva pionieri. Dacă citim cu atenție Codul Penal și dacă ne uităm puțin la precedente (vezi lotul „Țigaretă I”, în care toate condamnările au fost cu suspendare), e de așteptat ca și cu aceștia să ne întâlnim mâine-poimâine pe Magheru, și tot scandalul să fie definitiv înmormântat.

Vi se pare neverosimil? Mai neverosimil decât faptul că Miron Cozma e liber, iar Marcel Ivan a fost repus de instanță director al Credit Bank?!

iar țărăniștii n-au a se teme de scindări din cauza certurilor celor doi. ● Consiliul Suprem de Apărare al Țării (CSAT) a constatat că e curat. Constatarea a fost făcută în baza datelor prezentate de către SRI, SIE, MAPN și MI. Nici unul dintre membrii săi nu a colaborat cu fosta Securitate.

Marti – 7 iulie

Opoziția a cerut întrunirea de urgență a Comisiei parlamentare pentru controlul SRI. Reprezentanții săi sunt nemulțumiți de solicitudinea cu care directorul Serviciului Român de Informații, Costin Georgescu, a răspuns „illegal” solicitării CSAT de a-i deconspira pe membrii Consiliului care au colaborat cu fosta Securitate.

Miercuri – 8 iulie

Parlamentarii au votat, în sfârșit, Consiliul de administrație al TVR.

Joi – 9 iulie

Biroul Permanent Central al PNL a decis să-i retragă lui Viorel Cataramă atribuțiile corespunzătoare funcției de vicepreședinte al partidului. Biroul Permanent a precizat că toate afirmațiile și aprecierile lui Cataramă nu reprezintă poziția partidului. ● Președintele Constantinescu a promulgat Legea tichetelor de masă. Directorul Direcției de comunicare a BNR, Adrian Vasilescu, a declarat că, în opinia sa „această reglementare va atârna greu în bugetul pe 1998, care mai are de suportat și alte poveri, precum reducerea veniturilor obținute din TVA, din impozitul pe salarii și din impozitul pe profit”. ● După un an și jumătate de detenție preventivă, liderul minerilor din Valea Jiului, Miron Cozma, a fost eliberat în jurul orei 16.00.

Sâmbătă – 11 iulie

Președintele Constantinescu l-a invitat la Sinaia, pentru o discuție asupra aspectelor legate de apropiata sa vizită în S.U.A., pe prim-vicepreședintele PDSR Adrian Năstase. Acesta a precizat că în cadrul întâlnirii i-a transmis președintelui sprijinul PDSR pentru această acțiune.

Luni – 13 iulie

După patru ore de discuții Cataramă s-a înțeles cu conducerea PNL. Vicepreședintele și-a retras declarațiile făcute anterior, pe motiv că acestea sunt dăunătoare „imaginii și prestigiului partidului”.

Marti – 14 iulie

Președintele Constantinescu a plecat într-o vizită oficială, la invitația președintelui ame-

rican, Bill Clinton, în S.U.A. El a declarat pe Aeroportul Otopeni că „această vizită are o deosebită componentă economică și va marca un element nou”. ● Senatorul PDSR Vasile Văcaru a declarat în Comisia parlamentară SRI că deține numele a 156 de personalități marcante implicate în acțiuni de înaltă trădare.

Miercuri – 15 iulie

Președintele Constantinescu a susținut, în fața Congresului american, un discurs în care a afirmat că S.U.A. constituie principalul partener al României în vederea aderării țării noastre la NATO. Constantinescu a evidențiat rolul jucat de Congres în ceea ce privește decizia extinderii NATO spre Est.

Joi – 16 iulie

Sergiu Cunescu a sugerat la conferința de presă a partidului său că PD nu suportă un USD „lărgit” – din care să facă parte și ApR. ● Bill Clinton a discutat cu Emil Constantinescu 45 de minute în Biroul Oval al Casei Albe.

Miercuri – 22 iulie

Berceanu a declarat că se opune contractului cu Bell Helicopters. Spre deosebire de colegul său de Cabinet, Daniel Dăianu, care a anunțat că-și va da demisia, Berceanu a afirmat că este hotărât să rămână în Guvern și să se opună prin „toate mijloacele legale” unor cheltuieli nejustificate în cazul Bell Helicopters.

Vineri – 24 iulie

Consiliul prezidențial Zoe Petre s-a pronunțat în cadrul lucrărilor Universității de vară de la Balványos pentru adoptarea unei „decizii pozitive” în problema înființării unei universități în limba maghiară. ● Sindicaliștii de la SNCFR au organizat o grevă de două ore, încercând să-l sensibilizeze pe ministrul Transporturilor, Traian Băsescu.

Sâmbătă – 25 iulie

Curtea de Apel București a respins înființarea PAUR, noul partid fantomă al lui Funar. El a anunțat că va depune o nouă cerere de înființare a acestui partid în cursul lunii august. Totodată, el a mai spus că după înființare va fi creată o alianță cu PRM, posibilitate dezmințită fără echivoc de către C.V. Tudor. ● Primul ministru al Ungariei, Viktor Orban, a fost prezent alături de Zoe Petre și Marko Bela la lucrările Universității de vară de la Balványos.

Până și în cazul Credit Bank am avut dreptate

Acum două luni, când nimeni nu se gândea la așa ceva, Flacăra a scris negru pe alb că va reizbucni scandalul Credit Bank. S-a întâmplat ce s-a întâmplat, și așa a fost. Marcel Ivan, fostul președinte al Credit Bank, a contraatacat și, surprinzător, a reușit să doboare prin justiție echipa de conducere a profesorului Emil Cioflan.

Fără să fie un înger, dl Ivan a știut cum să exploateze o greșală gravă făcută atât de Emil Cioflan cât și de bătrânul finanțist-vulpoi Mugur Isărescu. La Adunarea Generală a Acționarilor din 31.07.1995, când a fost insta-

lată echipa dlui Cioflan, a fost comis un fals în acte publice. După cum ne-a declarat dl Ivan, „la AGA din 31.07.1995 s-a inclus nejustificat în capital suma de 20 de miliarde de lei aparținând societăților lui Sever Mureșan, care la acea dată nu erau acționare ale băncii nefiind înscrise ca atare la Registrul Comerțului. În schimb, unii acționari importanți, cât și unii fondatori (S.N.C.F.R., Cosmopolitan, S.C. Fulger S.A., S.C. Berceni S.A.), și o majoritate de acționari persoane fizice s-au abținut de la vot ori, mai ales, au votat împotriva instalării grupării lui Emil Cioflan în fruntea Credit Bank. De aici rezultă că dl Emil Cioflan nu a fost instalat de către acționarii legali ci de un grup de potențiali investitori care, până la urmă, datorită arestării lui Sever Mureșan, nu au mai avut nici o legătură cu banca“.

Tribunalul Municipiului București, prin sentința nr. 3115 din 8.07.1995, îl consideră căzut din funcția de președinte-administrator al Credit Bank pe Emil Cioflan și îl reinstalează ca unic administrator al băncii pe ultimul președinte ales de o A.G.A. legal constituită, adică pe Marcel Ivan. Ce este mai interesant, este că prin această sentință se recunoaște implicit coautoratul lui Mugur Isărescu la infracțiunile de fals intelectual și uz de fals fiindcă pe 20.09.1995 B.N.R. recunoscutese conducerea Credit Bank aleasă pe 31.05.1995. Sentința dată de judecătoria Corina Buruiană de la T.M.B. este executorie, fără termen de amânare.

Din surse confidentiale am aflat că dl Marcel Ivan, care a suferit deja o condamnare de 6 ani de închisoare, se va afla iar în fruntea Credit Bank numai până la o nouă Adunare Generală a Acționarilor, când mai mulți investitori vor aduce capital, se va schimba numele băncii deja compromis și se va alege un președinte „curat“. Cu toate gardurile vopsite, Credit Bank se va transforma într-o instituție nou-nouță unde se pare însă că dl Ivan va avea rolul de eminență cenușie. (T.R.)

Nicu Anghel a căzut, lupta continuă

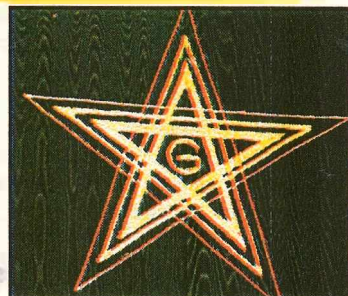
Niște zvonuri care par credibile ne-au parvenit cu puțin înainte de închiderea ediției. Astfel, am aflat că la S.P.P. niște domni ofițeri isteți au reușit să contracteze pentru cadre, de la Conex G.S.M., nu mai puțin de 630 de „moleculare“ Ericksson 628. O sursă ne-a povestit ceva despre implicarea a doi colonei, Tibichi Gheorghe și Durdul Mihăiță. Ce e mai intere-

sant, se pare, este faptul că ofițerii S.P.P. cred că pot fi „prelucrați contrainformativ“ tocmai prin intermediul telefoanelor. Circulă printre ei zvonuri că telefoanele ar face parte dintr-un lot special comandat și că ele pot fi folosite drept microfoane de mare fidelitate chiar și atunci când nu sunt activate. Mulți dintre ofițerii care s-au bucurat la început că pot să se dea mari că au molecular acum sunt destul de triști când se gândesc că pot fi supravegheați, mai ales că ei cred că în cadrul S.P.P. există o echipă specială care se ocupă doar cu asta.

În orice caz, dacă telefoanele au o construcție specială, asta ne duce cu gândul, după o flotare logică, la comisionul care de bună seamă a fost mult mai consistent decât la niște aparate obișnuite. (T.R.)

Horea, francmason

Mare bucurie, mare, la Marea Lojă Națională a României. După cum ne-a povestit Horia Nestorescu-Bălcești, șeful Centrului Național de Studii Francmasonice, de curând în arhivele Marii Loje Naționale din Austria s-a descoperit procesul-verbal (proiectul de arhitectură) al unei ședințe de lojă de pe la 1780, în care ar fi vorbit și Nicola Ursu, adică Horea. Dacă e așa înseamnă că răscoala condusă de Horea, Cloșca și Crișan s-ar încadra în mișcările sociale provocate de francmasoni la sfârșitul secolului XVIII. Dacă lucrurile n-au fost cercetate cu atenție și francmasonii noștri s-au bucurat degeaba, ei trebuie să fie atenți să nu cadă și în alte capcane, cum ar fi că primul „grad 33“ din lume ar fi fost Scorillo. (T.R.)

Dosarul lui Vadim, la Senat

Ministrul Justiției, Valeriu Stoica, s-a agitat și într-un timp record a reușit să încheie formalitățile care țineau de el pentru ridicarea imunității parlamentare a senatorului Corneliu Vadim Tudor. Iată ce ne-a declarat dl Stoica: „Eu am făcut tot ce-mi permit atribuțiile constituționale și legale, am adresat cerere la Senat, cererea mea, cu toate motivațiile ei, se află acolo și din acest moment Senatul trebuie să declanșeze procedurile“. Suntem curioși cât timp le va trebui domnilor senatori să-i ridice imunitatea tribunului. Dacă asta se va întâmpla peste doi ani efectul va fi același ca al circuitului de la sfârșitul legislaturii trecute, atunci când s-a supărat P.D.S.R., adică nul. (T.R.)

Posibile manevre cotocece

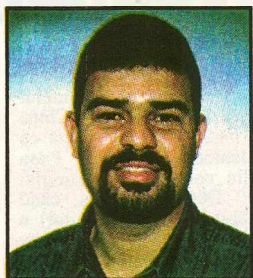
În ultimul timp s-au petrecut două manevre politice aproape identice. Formarea „Grupului Social-Democrația 2000“ și a „Clubului Dreptei“. Primul are parcă scopul de a constitui o alternativă la P.D.

Rețeta ar fi cam asta: se ia minusculul P.S.D.R., se amestecă cu ApR, cu aripi disidente din P.D. și P.D.S.R. și rezultă un partid nou. Care partid nou ar lua din voturile P.D. și, printr-un candidat charismatic (poate Theodor Meleşcanu), ar lua și din voturile lui Petre Roman scoțându-l din cursa pentru turul II al prezidențialelor.

Cu „Clubul Drepteii” situația stă cam la fel. Nici n-au apucat bine liberalii lui Patriciu și ai lui Manolescu să fie bine mistuiți de către P.N.L. că, iată, Viorel Cataramă și Varujan Vosganian lansează cu mult tam-tam „Manifestul Drepteii” și „Clubul Drepteii”. După ce, niște ani buni, liberalii au fost parcă blestemați, acum erau gata-gata să se unească și să strângă într-un singur partid toate personalitățile lor. Se zvonește că în P.N.L. e un curent de opinie care ar dori să meargă la alegerile viitoare pe liste proprii și susținerea lui Valeriu Stoica pentru președinție. Ei bine, fix în momentul acesta se ia P.A.R.-ul, se amestecă bine aripa Cataramă a P.N.L., probabil va fi adus pentru ceva culoare și dl Cerveni. Probabil va fi fabricat din Viorel Cataramă un potențial candidat la președinție. Noua grupare (dacă se va forma) va avea mai mult ca sigur rolul să ia din electoratul P.N.L. și din al potențialului candidat Valeriu Stoica.

Din aceste două manevre singurii care ies în câștig sunt actualul locatar de pe strada Ermil Pangrati zis Emil Constantinescu și P.N.Ț.C.D. Chiar dacă „grupurile” nu vor fi transformate în partide, ele pot totuși să fie folosite drept mijloace de presiune pentru a ține P.D. și P.N.L. într-o relativă dependență de P.N.Ț.C.D. De asemenea, lui Emil Constantinescu i-ar conveni probabil să ajungă în turul II al viitoarelor prezidențiale cu C.V. Tudor, de exemplu, ceea ce-l va face să câștige alegerile cu 75%. (T.R.)

Busurila unui diplomat

Domnul Saad Moustafa El-Serafi, Șef de birou, Consilier de presă al Ambasadei Egiptului la București, a primit o veste bună!

Fiul său, M. Mohamed El-Serafi, care se specializează la Paris în chirurgie generală, a participat la un concurs internațional de medicină și a ieșit pe locul șapte în lume.

Tânărul medic intenționează să se dedice chirurgiei pe cord deschis.

Să-i urăm succes în continuare! (M.P.)

Prozele erotice ale lui Vilău

După cum se știe, Cătălin Harnagea nu a vrut în fruntea Comisiei parlamentare pentru Controlul S.I.E.

un om șantajabil de către S.R.I., așa că i-a publicat angajamentul față de Securitate. Interesându-ne pe la oameni importanți din P.D. cam ce conțineau turnătoriile deputatului, am aflat că acestea nu se refereau la disidenți ascultători de Europa Liberă ori povestitori de bancuri. Din câte știm, deputatul Vilău era un fin observator al curvășăriilor din jurul său și redacta un soi de

proze erotice. Păzitor al moralei, eticii și mai ales „echitației”, el raporta cine cu cine se mai combină și în ce fel. Dacă vom pune mâna pe „proze”, fiți siguri că ne vom consulta înainte cu psihianalistul redacției. (T.R.)

Cesta lui Pițigoi

Între „talibanii” din PNȚCD se număra cu mândrie și un individ obscur, pe numele lui Barbu Pițigoi. Printre marile sale realizări putem enumera faptul că a reușit, nu se știe cum, să se aleagă de două ori deputat și să-și înscăuneze fiul, Bogdan, drept președinte al TUNȚCD, organizația studentescă a PNȚCD. Fiindcă ăi bătrân e un mare conservator, și ăi tânăr se crede la fel. Ei organizează prin diverse zone ale patriei, sub umbrela TUNȚCD, adunări unde e înfierat muncitorește premierul Radu Vasile. La adunări vin de obicei studenți: Galbeni, Tepelea, Opriș și, din când în când, e scos de la naftalină chiar Victor Ciorbea. În realitate studenții PNȚCD-ului sunt și ei împărțiți, dar majoritatea îl susțin pe premier. Dacă dai în Pițigoi, într-adevăr țipă doar vreo doi. (T.R.)

Flacăra – Al-Ahram

Ecourile care ne-au parvenit la redacție după lansarea suplimentului **Flacăra – Focus Egipt** chiar la sediul Ambasadei României din Cairo (în cadrul unei recepții care a adunat miniștri și secretari de stat egipteni, oameni de afaceri importanți, oameni de cultură și ziariști) sunt foarte bune. Astfel, cel mai important cotidian de limbă arabă din lume – cu un tiraj de peste 1.000.000 de exemplare – **Al-Ahram**, a semnalat, în paginile ediției sale în limba franceză, apariția suplimentului, precum și prezența în Egipt a domnului George Arion, Președinte - Director general al S.C. „Publicațiile Flacăra”, și a doamnei Anca Arion, directoarea editurii și tipografiei „Mondograf” unde a fost tipărit suplimentul, aflați într-o vizită de documentare în vederea editării unui nou supliment. (M.P.)

Un bancher și o actriță din California în vizită la Flacăra

Ne-au vizitat la redacție doi prieteni californieni ai revistei **Flacăra**, domnul Daniel Roberts, președinte al Merchants Bank of California, și soția sa, actrița de origine română, Florina Kendrick, prezenți în fotografie, alături de domnul George Arion și de doamna Manuela Arion. (A.A.)

„Zua” – 4 ani

Unul dintre cele mai importante cotidiane centrale, **Ziua**, a împlinit, de curând 4 ani de existență. Cu acest prilej, nu le urăm colegilor noștri tradiționalul „La mulți ani!” ci „La multe Zile!”

În imaginea alăturată îl puteți vedea pe directorul ziarului, Sorin Roșca-Stănescu, împreună cu premierul Radu Vasile, Principesa Margareta și domnul Radu Duda, la recepția care a marcat momentul. (A.A.)

Emil Constantinescu

Paharul este

României în primul grup de state ex-comuniste primite în Alianța nord-atlantică. A acceptat însă menționarea României, alături de Slovenia, drept unul din candidații la al doilea val, iar președintele Bill Clinton a venit imediat la București pentru a ne asigura că porțile NATO ne rămân deschise dacă vom continua pe drumul început și pentru a anunța un „parteneriat strategic” cu România, menit să o ajute să treacă „această piatră de hotar”. În primul său an, acest parteneriat strategic a rămas însă mai mult pe hârtie. Mai precis, ceea ce s-a materializat în cadrul lui a fost mai mult partea care interesează în mod deosebit Statele Unite – cooperarea României la stăpânirea crizelor și asigurarea stabilității „macropolitice” în zona agitată a sud-estului european – și mai puțin cea în care este interesată România. Adică investițiile americane în România aflate la un nivel modest, ca să folosesc un cuvânt blând. Pentru a fi un partener real și valabil al S.U.A.

Succes sau eșec? Cum poate fi apreciat, în cele din urmă, „bilanțul” vizitei președintelui Emil Constantinescu în Statele Unite? Și poate fi formulat, oare, răspunsul la această întrebare într-un singur cuvânt? Oricum, răspunsul nu poate fi dat fără o încercare de analiză „la rece” a rezultatelor acestei vizite prin prisma obiectivelor generale ale politicii externe românești: recunoașterea României ca aparținând lumii valorilor occidentale și integrarea ei în instituțiile acesteia, singurele în măsură să ne asigure, pe termen lung, aspirațiile la libertate și prosperitate.

Construirea unei relații foarte bune cu Statele Unite, principala forță a lumii occidentale și singura superputere mondială a prezentului și a viitorului previzibil, este, fără discuție, de o importanță vitală în acest sens. Or, anul trecut, la reuniunea NATO de la Madrid, America a blocat includerea

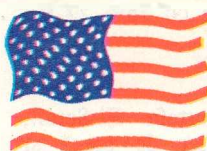
în plan extern, România trebuie să aibă mijloacele necesare, în primul rând o economie validă. Or, economia românească este încă în declin, motiv pentru care investitorii străini nu numai că nu vin, dar au început chiar să plece, speriați de percepția unei țări aflate în cădere liberă, de lentoarea reformelor, crizele politice, instabilitatea legislației, corupție și birocrație. Fără sprijinul Occidentului în general și al Statelor Unite în speță, această cădere liberă nu va putea fi stopată, iar România nu va putea fi un partener real. Este America dispusă să-l acorde? Aceasta era, este întrebarea esențială legată de vizita președintelui României la Washington.

Avem acum câteva indicii clare că răspunsul poate fi afirmativ. În primul rând faptul că vizita a avut loc acum, la numai un an de la primirea exuberantă pe care românii i-au făcut-o lui Bill Clinton la București, în pofa faptului că ne refuzase (sau amânase) primirea în NATO. Nu era deloc obligatoriu ca invitația pentru vizita de răspuns a președintelui Constantinescu să sosească atât de repede. Ceaușescu trebuise să aștepte până în 1978 ca să întoarcă vizitele lui Richard Nixon (1969) și Gerald

Atributul „istoric” stă pe buzele oricărui comentator în clipa în care încearcă să interpreteze un eveniment cum e cel reprezentat de vizita președintelui american Bill Clinton în China. În general, acest cuvânt trebuie utilizat numai în cazul în care un eveniment schimbă fundamental o realitate, inversându-i sensul evoluției. Or, acest lucru poate fi constatat doar în timp, pe măsură ce inversarea de sens se confirmă în fapte și ca ireversibilă. Constatare care cade mai degrabă în sarcina istoricilor decât a jurnaliștilor.

A fost sau nu vizita lui Bill Clinton în China un moment istoric, așa cum putem afirma astăzi, fără nici o îndoială, despre cea a lui Richard Nixon, din 1972? Aceea a pus capăt exorcizării de peste două decenii a celei mai populate țări de pe glob, a deschis Chinei drumul în Organizația Națiunilor Unite, inclusiv spre locul de membru permanent în Consiliul de Securitate, deținut până atunci de Taiwan, a oferit Statelor Unite posibilitatea de a folosi „cartea chineză” în partida de pocher mondial cu fosta Uniune Sovietică și, în sfârșit, dar nu în cele din urmă, a creat premisele ieșirii Americii din traumatizantul război din Vietnam. Dacă adăugăm că toate acestea se petreceau în cel mai prost moment posibil din punct de vedere al situației interne din China ultimilor ani de viață ai lui Mao, când „revoluția culturală” făcea ravagii de nedescris în rândul populației, atributul „istoric” este, în acest caz, la locul lui. Este însă și cazul vizitei lui Bill Clinton? Unele comentarii din presa americană, care au interpretat-o drept semnal al „inversării alianțelor” Americii în Asia și al creării unei „axe Washington-Beijing”, înclină spre un răspuns afirmativ.

Dacă nu a fost, sau încă nu putem ști dacă a fost un asemenea moment istoric, putem spune totuși că vizita lui Bill Clinton în China este un eveniment extraordinar. Spațiul enorm ce i-a fost acordat de presa liberă din întreaga lume este un indiciu în acest sens. Explicația acestei vaste reverberații rezidă într-un singur cuvânt: Tiananmen. Intervenția brutală a armatei chineze împotriva demonstrațiilor pentru democrație și drepturile omului din marea piață centrală a capitalei chineze, la începutul lunii iunie 1989, a venit ca o lovitură năucitoare pentru întreaga lume democratică, unde se spera, oarecum naiv, într-o deschidere majoră a Chinei spre valorile occidentale, dar mai ales în Statele Unite, țara în care aceste valori sunt la fel de sacrosancte, încă de la întemeierea sa, precum cele zece porunci. În relațiile americano-chineze a început atunci „era Tiananmen”: o răceală polară în relațiile politice cu China. Chiar dacă cele diplomatice și economice nu au fost puse și ele la frigider, în plan politic China redevenea, pentru S.U.A., oarecum ceea ce fusese înainte de vizita istorică a lui Richard Nixon: un paria internațional. China a fost pusă la stălpul infamiei de americani, și nu numai, pentru violarea drepturilor omului, Congresul S.U.A. instituind, de pildă, un regim de reînnoire anuală a clauzei națiunii celei mai favorizate, așa cum procedase cu România lui Ceaușescu și Iliescu, și cu alte „state ticăloase”. „Era Tiananmen”, respectiv ostracizarea Chinei, s-a datorat și temerii că înăbușirea „Primăverii de la Beijing” va

Clinton O axă Washing

fi urmată de o anulare totală a politicii de deschidere și a reformelor inițiate în 1978 de „patriarhul” Deng Xiaoping și de o reîntoarcere a Chinei la politica maoistă, de tristă amintire nu numai pentru americani și ansamblul lumii occidentale, dar și, mai ales, pentru chinezii înșiși. Din fericire, China nu a făcut temuta întoarcere la „revoluția culturală”. La câțiva ani după ce a înăbușit în sânge speranțele de democrație ale demonstranților din Piața Tiananmen, a întemnițat disidenții și a înlăturat din conducerea partidului personalitățile considerate prea liberale, „patriarhul” Deng a permis, când pericolul „destabilizării” sistemului (a se citi: al prăbușirii comunismului) a fost considerat depășit, o reluare a politicii sale inițiale, bazată pe celebra sa formulare: „nu contează dacă o pisică este albă sau neagră, important este ca ea să prindă șoareci”. Înainte de a-și da duhul, patriarhul Deng s-a retras treptat din toate funcțiile pe care le deținea pe linie de partid și de stat, împingând în față adepți convinși, dar precauți, ai reformei, ca președintele Jiang Zemin și actualul premier Zhu Rongji. Sub conducerea lor reforma economică a fost continuată, cu rezultate impresionante pentru oricine ja cunoștință de ele și la fața locului, nu numai din anuarele statistice. În același timp s-a produs și o oarecare ameliorare a climatului politic chinez, cu eliberarea din închisoare a numeroși disidenți și o relaxare a represiei.

Bineînțeles că toate acestea nu puteau trece neobservate la Casa Albă. Performanța Chinei în materie de drepturile omului rămâne încă deficitară, comunismul nu poate fi reformat și reformele îi sapă de fapt groapa – toate acestea sunt deja adevăruri confirmate de experiența fostei Uniuni Sovietice și a sateliților săi europeni. Nu mai puțin adevărat este însă faptul că perspectiva prăbușirii comunismului în cea mai populată țară a globului poate fi considerată sigură pe termen lung, dar evenimentul nu este iminent.

Fie și numai pentru faptul că China are cu totul alte tradiții decât cele occidentale. Acolo, comunismul „iluminat” se potrivește ca o mânășă cu tradiția confucianistă bimilenară, în care supușii datorează subordonare și respect față de conducători, în schimbul cărora conducătorii sunt, la rândul lor, obligați să aibă „grijă” de supuși. Cu mentalități de supuși, atât de adânc înrădăcinate, chinezii vor dezvolta aproape sigur, chiar și după prăbușirea comunismului, un tip de democrație destul de diferit de cea americană.

A condiționa la infinit ameliorarea relațiilor cu China de progrese sub-

pe jumătate plin

Ford (1975) în România, iar Ion Iliescu mai bine de cinci ani pentru a înnoia, pe „stil nou”, contactele oficiale la nivel înalt dintre România și S.U.A. Invitarea lui Emil Constantinescu în 1998, și nu în 1999, 2000 sau la calendele grecești, cât și caracterul oficial (și după protocolul american, acum nu mai încapă în două) acordat vizitei probează faptul că interesul și angajamentul Americii față de România există. Din perspectivă românească, scopul vizitei nu putea fi altul decât ca acest interes și acest angajament să fie stimulate și întărite. Și chiar dacă nu este cazul de a cădea într-un entuziasm naiv, a fost atins scopul. Două întâlniri la vârf cu America, într-un singur an, la Cotroceni și în Biroul Oval al Casei Albe nu sunt oricând la îndemână unei țări ca România. La încheierea lor, Bill Clinton a spart protocolul, sporindu-i caracterul oficial, conducându-l pe oaspetele său spre grupul de presă (română, americană, internațională) de pe peluza din fața Casei Albe, pentru a spune că progresul pe care România l-a făcut „este foarte impresionant” și că relația cu ea „este foarte importantă pentru viitorul nostru comun”. Nuanțele sunt extrem de importante în politică, iar termenii în care s-a exprimat președintele Clinton arată cel puțin un lucru: că Emil Constantinescu a reușit să-l convingă pe America să nu-și piardă încrederea că România își va continua, în ciuda tuturor greutăților, drumul început și s-o ajute în mai mare măsură să devină un partener real.

Înțelegerea pentru dificultățile noastre, încrederea politică, disponibilitatea executivului american de a accentua, în viitor, componenta economică a parteneriatului strategic este unul din câștigurile politice importante și sigure ale vizitei.

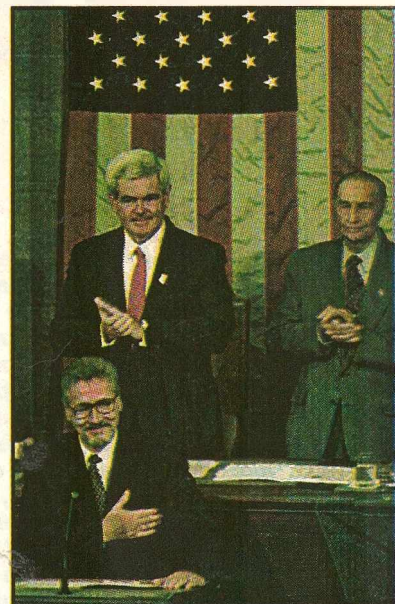
Și poate fi adăugat cel obținut prin efectul discursului în fața Congresului S.U.A., un discurs bine elaborat, gândit să meargă la inima americanului, axat pe împărtășirea acelorași valori și apartenența la aceeași „țară a libertății” care-și are vatra în America, dar se extinde continuu pe tot globul. Discursul a fost foarte bine primit, cu multe reprize de aplauze. Faptul că în sală nu se aflau toți membrii Congresului este nerelevant. Pe de o parte, nu cred că a fost niciodată cazul. În al doilea rând, este cert că cei absenți l-au urmărit la televiziune, care l-a transmis în direct, și că secretarii și consilierii care au ținut locul congresmenilor absenți le vor transmite acestora textul. Și mai important este, poate, faptul că discursul a putut fi urmărit de milioane și milioane de americani, care nu

au foarte multe cunoștințe despre România. Și care au aflat și câteva lucruri cu totul noi pentru ei. De pildă, că România este țara est-europeană în care rezistența armată împotriva comunismului a fost cea mai îndelungată, continuând până în 1961, adică mult timp după ce revoluția ungară din 1956 fusese înăbușită. Sau faptul că românii sunt poporul cel mai filoamerican din Europa Centrală și de Est. În fine, nu este deloc lipsit de semnificație faptul că, în cursul a 175 de ani, în fața Congresului S.U.A. au avut onoarea să vorbească doar 50 de șefi de state sau guverne străine.

Un gust amar avea să provoace, cum altfel, doar diaspora română! În timpul discursului din Congres, o ceață de câteva zeci de româno-americani protestau de zor în fața Capitoliului. Dacă s-ar fi rezumat la lozincă „Emile, vrem casele înapoi!”, nimeni nu le-ar fi luat-o în nume de rău, pentru că, din păcate, această nedreptate nu a fost încă reparată, deși nu din vina lui Emil Constantinescu. Dar, „Nu NATO pentru România...” și „Investitori americani, nu mergeți în România...”

Președintele și-a lungit șederea în America tocmai pentru a se întâlni cu româno-americani nu numai la Washington, ci și la San Francisco și Chicago, supunându-se unui program infernal (fizic vorbind) pentru a-i câștiga de partea țării lor de origine. Va constata însă că românii din diaspora sunt și vor rămâne la fel, dacă nu și mai dezbinăți decât cei de acasă, urmărind doar folosul personal. Mai suntem, oare, o națiune?

Câștiguri în plan politic, speranțe de ameliorare în privința relațiilor economice cu America, deziluzii în ce privește diaspora. Cum poate fi, deci, apreciat bilanțul vizitei lui Emil Constantinescu în America? Personal, înclin să văd, totuși, jumătatea plină a paharului. Și nu exclud ca această vizită să fie considerată, cândva, drept „istorică”.

Emil Constantinescu în Congresul S.U.A.

ton — Beijing?

stanțiale în domeniul respectării drepturilor omului devenise contraproductiv din moment ce, pe de o parte, asemenea progrese erau puțin probabile în condițiile unei prezențe americane reduse în China, iar pe de altă parte numeroase alte interese americane, mult mai „palpabile”, atât politice cât și economice, depindeau de reluarea contactelor, dialogului și cooperării cu Beijingul. Printre aceste interese se numără comerțul (paradoxal, China cea mult mai săracă are, în comerțul cu Statele Unite, mult mai bogate, un excedent enorm, de circa 40 de miliarde dolari anual!), atragerea Chinei în efortul de stopare definitivă a proliferării nucleare, după sfidarea reprezentată de testele Indiei și Pakistanului, colaborarea Chinei la depășirea gravei crize financiare din Asia de Sud-Est, care amenință să afecteze întreaga economie mondială, ca și la depășirea tensiunilor legate de probleme interchinez, precum Tibetul și Taiwanul, sau regionale, cum sunt cele din Peninsula Coreeană sau Cambodgia.

Vizita lui Bill Clinton în China este un eveniment extraordinar, care s-ar putea dovedi, în timp, și istoric, pentru că pune capăt glaciațiunii „Erei Tiananmen” și marchează începutul „Erei post-Tiananmen” în relațiile dintre singura superputere actuală, Statele Unite, și țara considerată în mod aproape unanim de către politologii americani drept singura care poate deveni o concurență reală la acest statut, cândva în secolul XXI. Primul semnal în această direcție a fost dat deja de vizita numărului unu chinez, președintele Jiang Zemin, la Washington în octombrie trecut, când cele două țări s-au angajat să treacă, de la confruntarea anilor trecuți, la un „parteneriat constructiv”. Dar adevărata strângere a Marelui Zid ridicat în calea relațiilor americano-chineze de faptă asiatică din Piața Tiananmen avea s-o aducă abia prezența președintelui S.U.A. la locul faptei. Semn al iertării (dacă lucrurile vor evolua spre bine), dar nu al uitării, Bill Clinton a avut posibilitatea de a contesta public, într-o conferință de presă ținută împreună cu Jiang Zemin, transmisă în direct de televiziunea publică și urmărită, deci, de zeci, poate sute de milioane de chinezi, versiunea oficială de la Beijing, potrivit căreia manifestația din Piața Tiananmen ar fi fost o răscoală „contrarevoluționară” (și, în consecință, înăbușirea ei, justificată), și să declare că intervenția brutală a armatei împotriva demonstrațiilor a fost o „eroare”. Mai mult, Jiang Zemin însuși a renunțat la vechea versiune, calificând manifestația din Piața Tiananmen drept „agitatie politică”. Faptul este fără precedent în China și efectele sale în timp s-ar putea să fie consi-

derabile. La fel ca la întâlnirea sa cu studenții Universității din Beijing, în fața cărora a declarat că „anumite drepturi sunt universale”, sau la cea mai mare biserică protestantă din capitala chineză, unde a pledat pentru libertatea religioasă, mesajul lui Bill Clinton, deși îmbrăcat în formulări politice, a fost clar și corect: America nu va abdica de la principiile sale, pe care dorește să le vadă urmate de toată lumea, spre binele tuturor.

Moralisții, adică cei ce pun mai presus principiile decât interesele în politică, au considerat că ceea ce a obținut Bill Clinton în această vizită este prea puțin față de ceea ce a dat, unii afirmând chiar că s-a întors cu mâna goală.

Pragmaticii, respectiv cei care spun că în politică nu există nici prieteni, nici dușmani, ci numai interese, văd și partea bună a lucrurilor. Ce se poate spune, însă, privind la rece, despre rezultatele acestei vizite?

Întai, că bilanțul este echilibrat, cu câștiguri și pierderi de ambele părți. Câștigurile de partea americană sunt constituite din mesajul privind drepturile omului și libertatea religioasă, din acceptarea de către China a sugestiei de începere a dialogului cu Dalai Lama asupra autonomiei culturale și religioase a Tibetului, ca parte a Chinei, din cooperarea autorităților de la Beijing în depășirea crizei financiare asiatice, din angajamentul Chinei în direcția neproliferării armelor nucleare, din suita de acorduri și contracte economice semnate.

Pe talgerul chinez, câștigurile sînt, poate, ceva mai grele: America a scris, în timpul vizitei, la „politica celor trei nu” a Beijingului față de Taiwan. Respectiv, că nu va sprijini nici formula „un Taiwan, o Chină”, nici independența Taiwanului, nici primirea Taiwanului în O.N.U. Această pliere la poziția Chinei în problema Taiwanului a fost aspectul cel mai aspru criticat al vizitei, cel din care s-au născut acuzațiile de trădare a vechilor aliați — pe deasupra, democrații funcționale ca Japonia, Taiwanul și India — în favoarea unui stat totalitar, totul doar de dragul accesului pe imensa piață chineză.

Este adevărat că Bill Clinton a vorbit în China despre „prietenia noastră” care, deși „nu perfectă”, speră că „va dura pentru totdeauna”. Totuși este greu de vorbit de o „inversare a aliaților” sau despre o „axă Washington-Beijing”. Cel puțin, deocamdată, nici unul din tratatele care leagă S.U.A. de Japonia, Taiwan sau India nu au fost denunțate. Și nici un tratat special nu a fost semnat la Beijing. Îngrijorarea de la Tokyo, Taipei sau New Delhi este explicabilă, având în vedere rivalitatea lor regională sau de altă natură cu Beijingul, dar supărarea lor va fi trecătoare, deoarece vor constata destul de curând că deschiderea Americii spre China este mai mult o revenire la normalitate decât o inversare de alianțe. Ca să nu mai vorbim de o „axă”: America și China sunt și vor continua să fie vreme îndelungată țări extrem de diferite, între care o „axă” ar fi greu de imaginat, pentru că ar fi o alianță contra naturii.

La una din cinci familii, bătaia este ruptă din rai

HOT-LINE 983

Text: LILIANA PETRUȘ ■
Fotografii: FLORIN IONIȚĂ ■

În mult discutata Agendă 2000, cuprinzând opiniile Comisiei Europene în legătură cu solicitarea României de aderare la Uniune, se precizează, printre altele, că pe la noi nu sunt aplicate legile referitoare la protecția femeii și a copilului. Programele partidelor politice, rapoartele organismelor guvernamentale și discursurile oficiale prezintă femeia din ce în ce „mai egală” cu bărbatul, mai ocrotită, mai plină de șanse. Pentru că nu dă bine pe obrazul democrației, atunci când se vorbește despre drepturile femeii sunt omise tocmai „drepturile” cele mai frecvente – dreptul de a-și crește și educa singură copiii, dreptul de-a fi în fruntea listelor de șomaj, dreptul la judecată după înfățișare, nu după inteligență și, în fine, dreptul de-a încasa bătaia bărbatului său, dacă tot a fost ruptă din rai.

Fără plângere penală, violența nu impresionează pe nimeni

Din datele statistice furnizate de Serviciul de Prevenire a Criminalității din cadrul Inspectoratului General de Poliție rezultă că, în 1997, 8.543 de femei au depus plângeri penale în care reclamă că au fost victime ale violenței. Dintre acestea, peste 35% „au pățit-o” în familie, fiind bătute de soți ori concubini. 9% dintre cazuri au ajuns chiar la crimă.

Daniela Semenescu, director general al Direcției de promovare a respectării drepturilor femeii, din Ministerul Muncii și Protecției Sociale, susține că statisticile violenței domestice în România sunt doar un fel de vârf al aisbergului. „În realitate violența are cote mult mai mari. Noi aflăm doar despre femeile care nu mai pot suporta și se hotărăsc să depună plângere penală. Cele care suportă bătaia, de zeci de ani, ca să aibă tată la copii, nu apar în nici o statistică”.

Specialiștii identifică trei manifestări ale violenței casnice la familiile din România. **Violența verbală**, de regulă, se oprește la acest nivel. **Violența psihică** întretine o stare tensionată, căreia, de obicei, îi cad victime și copiii,

obligați să suporte atmosfera apăsătoare din casă. Ultima formă, **violența fizică**, este și cea mai frecventă.

Victimele violenței în familie nu au la dispoziție un cadru legal foarte riguros. **Legea 61/1991** precizează, la art. 1, că alungarea din locuința comună a soțului, a soției, copiilor sau a altor persoane aflate în întreținere este contravenție și se sancționează cu închisoare contravențională sau amendă. **Codul Penal** sancționează în mod gradat violența, folosind drept criteriu intensitatea vătămării integrității corporale, de la lovire până la omor.

Violența domestică se pedepsește numai dacă există o plângere a victimei. Dacă plângerea este retrasă, cursul acțiunii penale încetează.

Bătuta nevestei – ca obicei folcloric

Din decembrie 1996, în cadrul Policlinicii Titan funcționează Centrul pilot de asistență pentru victimele violenței în familie. La Hot-line 983 au sunat, până acum, peste 1.000 de femei bătute, 700 dintre acestea refugiindu-se, pentru o vreme, în saloanele Centrului.

Femeile apelează la această soluție doar după o vechime considerabilă în „câmpul bătăii”. „Niciodată nu ne-a solicitat o femeie care să spună că bărbatul a bătut-o pentru prima dată”, susține **dr. Adrian Mircea Păunescu**, directorul Centrului Titan. „De regulă suntem solicitați chiar în momentul conflictului și anunțăm și poliția, dacă este cazul. Ajutorul nostru constă în cazare, asistență medicală și asistență juridică, dacă victima dorește să depună plângere sau să divorțeze. Teoretic, femeile pot rămâne în Centru 24-48 de ore. Practic însă, am avut și cazuri care au stat la noi câteva luni. Nu este simplu să-ți găsești o locuință, cu doi-trei țânci după tine, mai ales că majoritatea victimelor nu au nici o sursă de venit, în afară de alocația copiilor. Acesta este, de fapt, și motivul pentru care femeile

Referentul de specialitate Daniela Caragea vă răspunde la Hot-line 983

Medicul Adrian Mircea Păunescu este acuzat de bătaii bătăuși că destramă familia tradițională, în care nevasta trebuie s-o mai și încaseze, din când în când

suportă violența, uneori, o viață întreagă."

Învinete, cu mâini sau picioare rupte, cu tumori cauzate de lovituri, pacientele Centrului spun că au ajuns aici alungate de bărbați, nu din proprie inițiativă. Violența se întâlnește mai ales în rândul familiilor cu mulți copii, cu șomeri, cu dificultăți financiare. Între pricinile de bătaie, la loc de frunte se mai află alcoolismul și gelozia. Cele mai expuse sunt femeile între 35-50 de ani, de condiție medie. Bătuta se poartă și în familiile de intelectuali, cum să nu, numai că acestea sunt mai „pudice”, și o rezolvă fără intervenția socială.

În mod normal, Centrul pentru victimele violenței în familie ar trebui să fie un prim pas spre divorț. Numai că lucrurile nu stau așa. Femeile își vindecă rănilor, se gândesc la copii, își pipăie buzunarele goale și... se întorc la „locul faptei”. Cercul vicios continuă – alte bătaii, alte apeluri la 983, aceeași soluție – suferință. Centrul Titan rezolvă doar o situație de criză, nu și problema violenței domestice. De altfel, medicii Centrului sunt acuzați de bărbați că destramă familiile. Asistenta socială care face anchetele la domiciliu nu a întâlnit, încă, nici un soț dispus să-și asume vinovăția. Bărbații spun că sunt, așa, un fel de îngeri și că dacă și-au bătut nevasta au avut motive foarte întemeiate. Unul dintre aceste motive ar fi că femeia trebuie să se supună bărbatului său, și nu s-a prea supus. Soții părăsiți, înfuriați la culme, vin cu pricină de scandal și la Policlinică. Doctorului Păunescu i se spune, adesea, pe un ton nicidecum politicos: „Cine ești tu să-mi spui să nu-mi bat nevasta? E nevasta mea și fac ce vreau cu ea! Așa e obiceiul pe la noi, din când în când muierea trebuie bătută!”

„Politia intervine numai după ce suntem moartei!”

Mihaela Rizea, fostă angajată la „Mondoprosper”, are 25 de ani și două fetițe, de patru și doi ani și jumătate. Este o femeie frumoasă, inteligentă și... bătută cât cuprinde. „Mă lovește și pe mine și pe fetițe, în cap, în spate, unde apucă. Certurile și jignirile sunt la ordinea zilei, fără să vă pot spune un motiv anume. Poate lipsa banilor, poate faptul că așa a învățat în familia lui, habar nu am. Destul și bine că pleacă de-acasă om normal și se întoarce ca nebunul, cu nervi, înjurături și pumni. Am vrut să-l părăsesc demult, numai că nu am unde să locuiesc, nu are cine să-mi asigure protecție. M-a amenințat cu moartea și-l cred; este capabil de orice. Poliția nu se bagă, mi-au spus că e treaba noastră ce facem în familie. Eu am fugit de acasă doar într-un tricou, nici

Mihaela așteaptă ajutorul avocatei Paula Iacob, pe care o cunoaște de pe vremea „Mondoprosper”

fetitelor n-am apucat să le iau schimburi. Nu mă mai întorc acolo nici moartă, am hotărât că bătaia asta nu o mai suport. Așa că merg la divorț. I-am rugat pe polițiști să-mi aducă și mie buletinul, că de groază nu mi-am luat nici actele din casă. Ei nici atât nu vor să facă, or, fără buletin, nu mă pot înfățișa la tribunal. Să merg singură să mi-l iau nu se poate, ăla mă omoară!

Ce să fac, oare chiar trebuie să se întâmple o crimă ca să intervină poliția? Ca să nu mai vorbesc că divorțul este un lux pe care nu știu cum o să-mi permit să-l suport. M-am interesat la avocat, trebuie să dau 400.000 la barou și încă două milioane, pentru tot felul de taxe și timbre. Am doi copii după mine, nu am serviciu și nu am unde să locuiesc. De unde scot și banii de divorț, numai Dumnezeu mai știe!”

Nicoleta Borcan a fugit de mânia bărbatului în 9 iunie 1997. Are 30 de ani și arată mult mai în vârstă. Duce după ea povara celor patru copii. Unul dintre băieți este handicapat gradul I, altul are o tumoră la cap, din cauza bătăilor repetate. „Fostul meu bărbat suferă cu nervii, la beție ne bătea pe toți, inclusiv pe părinții lui. Ne dădea cu capul de pereți, ne lovea cu pumnii, pe motiv că eu l-aș fi înșelat. Și-mi pare rău că n-am făcut-o, pentru că văd că toate vagaboandele au noroc, în timp ce eu mă chinui ca pe cruce. Îmi țin copiii dintr-un salariu de 368.000 lei, ca însoțitor de handicapat. Nu am un acoperiș, stau la Policlinica Titan de peste opt luni și nebunul mă terorizează cu telefoanele, chiar dacă am terminat divorțul. Nu pot să intru în casă, deși justiția mi-a dat mie apartamentul, că nebunul intră peste mine și mă omoară. A spart ușa în lipsa mea, a distrus tot ce se putea, a desfăcut până și linoleumul. Mi-e foarte greu, nu știu încotro să o apuc. Pentru băiatul handicapat, o fundație mi-a deschis un cont la Banca Religioilor. Numărul contului este 251110004101069776230. Poate se îndură cineva de acest copil, medicii mi-au spus că poate fi salvat cu o operație în străinătate.”

Centrul pilot de asistență pentru victimele violenței în familie este un fel de rană deschisă. În fața unui televizor alb-negru și a unui castron cu fasole, zeci de femei, însoțite de zecile lor de copii, depun mărturie pentru o lume stăpânită de violență. Copiii crescuți printre pumni și înjurături, spun psihologii, vor crea, la rândul lor, o lume în care violența este valoarea supremă.

Paula Iacob, avocat, președinta Asociației femeilor de carieră juridică din România:

„Violența în familie este, cred eu, o problemă de educație. Este un tribut plătit mentalităților, am fost învățate că femeia trebuie să rabde de la bărbat. Nu vedeți că și în războaie câștigă cel mai puternic? Asociația noastră va strânge semnăturile necesare pentru a înainta Parlamentului propunerea de modificare a Codului Penal, astfel încât soțul care apelează la violență – sau soția, că mai sunt și astfel de cazuri – să fie mai aspru sancționat decât un străin de pe stradă. Nu putem accepta ca violența să devină o regulă de familie, oricâte alte probleme am avea.”

Cu patru copii de crescut, Nicoleta se consideră chinată ca pe cruce

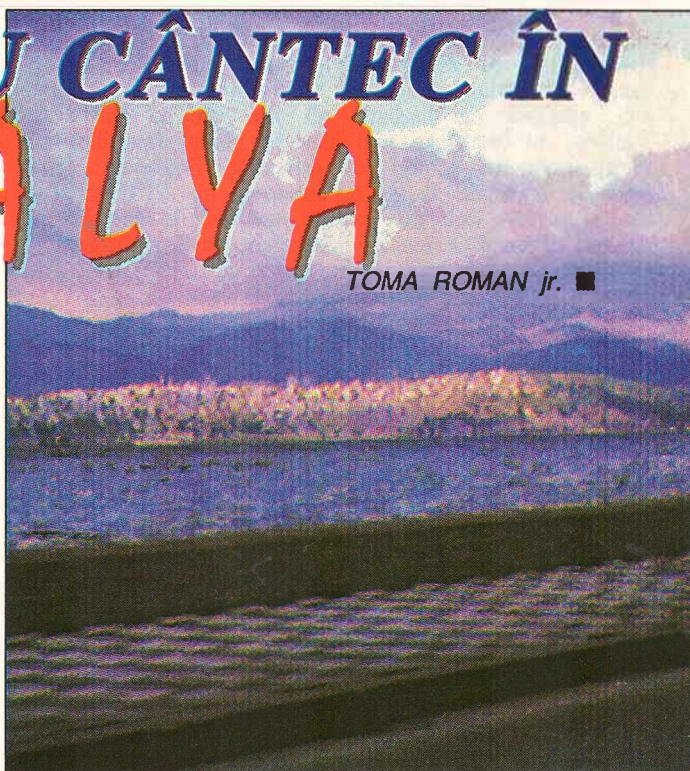
Copii cu marca „Violență”

O VACANȚĂ CU CÂNTEC ÎN ANTALYA

TOMA ROMAN jr. ■

De câțiva ani încoace se vehiculează ideea că este mult mai bine, din toate punctele de vedere (condiții turistice, vreme, poluarea apei mării și, chiar, financiar), să îți petreci vacanța de vară pe litoralul turcesc, în Antalya.

Această regiune a devenit o mică legendă accesibilă printre români dar și o ocazie extraordinară de afaceri pentru vajnicul întreprinzător în ale turismului. Nu neagă nimeni frumusețea litoralului turcesc și excelențele condiții turistice pe care acesta le oferă. Noi spunem doar că există situații în care turistul român ajunge în cu totul alte locuri decât acelea și, astfel, vacanța mult dorită, la care visase un an întreg, se transformă într-o aventură nu tocmai plăcută...

Paralela 45: niște escroci

Dacă alegi varianta să-ți faci vacanța în Turcia, poți avea ghinionul să nimerești scump și prost. Firma de turism Paralela 45 și-a făcut o campanie promoțională asiduă spunând că are cele mai mici tarife, cele mai bune condiții de cazare și alte fonfleuri. Managerul Alin Burcea, pe unde apare, se bate cu cărămida-n piept cât de buni sunt el și firma lui. Faptul că îți cere 400 de dolari de persoană pentru un sejur în Antalya te poate face să crezi că „dai un ban da' stai în față“, de vreme ce alte agenții lucrează la sfert de preț. Dar, odată ajuns în Antalya, încep surprizele. Mai întâi ți se spune că orașul Alanya, unde vei fi cazat, e la „numai“ 150 km de aeroport (dar, în județul Antalya!) și că trebuie să pierzi noaptea vreo 3-4 ore de mers cu autocarul. Când ajungi în Alanya, ți se spune că mai e „puțin“ de mers și că hotelul tău e de fapt în satul Mahmutlar aflat la 20 km de Alanya. În cele din urmă ajungi la un „hotel de 3 sau 4 stele“ aflat în mijlocul unui șantier. Stelele sunt acolo fiindcă proprietarul a fost probabil colonel. În cameră nu ai nici televizor, nici frigider. Iar termenul de cameră e desigur exagerat: vei locui într-un spațiu cât un WC turcesc, cu o mobilă care seamănă identic cu vestitele „căsuțe de piatră“ din Costinești. Demipensiunea care ți s-a oferit în preț înseamnă dimineața pâine cu gem, iar seara un fel de terci rece, marfă de conservă amestecată cu o maioneză care produce diaree. Pe plajă, ai ocazia să afli și alte amănunte interesante despre faimosul litoral turcesc. Intrarea în mare în zona satului Mahmutlar (un loc nu tocmai turistic) e presărată cu pietre tăioase, și nu are nici un pic de nisip. Ca și cum asta nu ar fi fost de

ajuns, firma Interhol, partenera turcă a Paralelei 45, vine și îți oferă „excursii opționale“ și „închirieri de mașini“ la prețuri duble față de alte firme din Alanya, adică la 50 de dolari de persoană. Cel mai trist este că dl Burcea nu-ți plătește din cei 400 de dolari pe care i-ai dat nici un fel de asigurare medicală. Dacă faci insolație, vine un doctor turc, îți face o injecție și-ți cere între 40 și 60 de dolari.

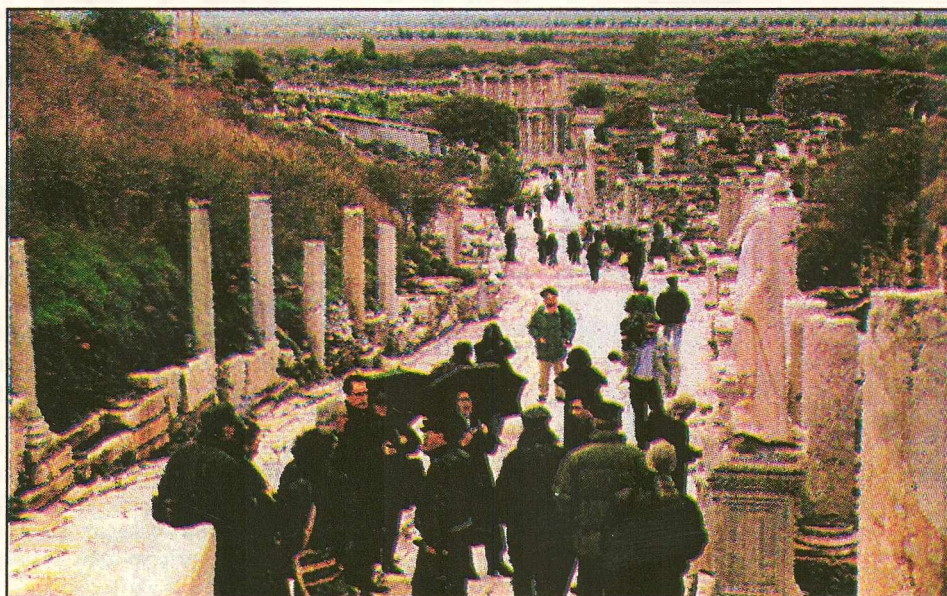
Pe la mijlocul lunii iulie a existat și un caz care se putea termina tragic. Un copil a făcut o criză de apendicită, trebuia operat de urgență. Medicii turci au spus sec că nu fac nici un fel de operație până când nu primesc 4.000 de mărci. Marele noroc a fost că părinții copilului, oameni bogați, au avut suma respectivă. Dacă nu, se întâmpla ce ne-a spus unul dintre reprezentanții unei alte firme de turism, vorbitor de română: „Dacă

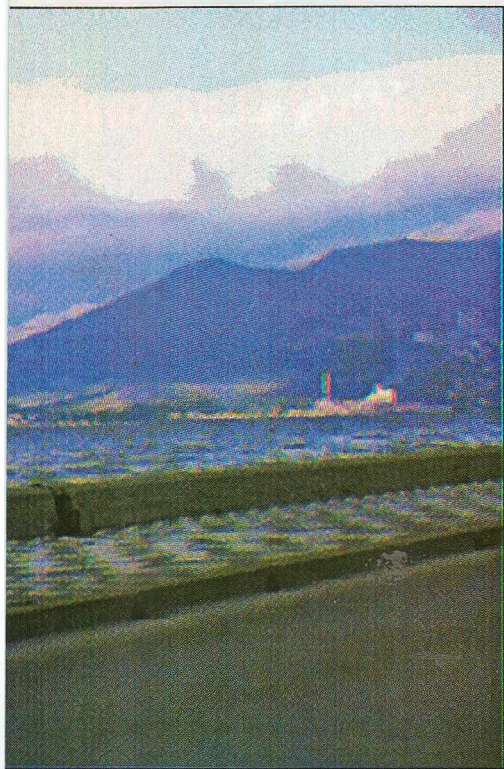
nu v-au făcut asigurare, pățești ceva grav și n-ai banii, e simplu: te pun turcii în avion și, dacă rezisti până la București, scapi”.

Pe lângă toate acestea, de regulă dl Burcea își trimite ca însoțitor al grupurilor către Antalya secretara personală, care nu se ocupă de turiști, habar n-are unde trebuie să te ducă și te lasă de izbeliște. Măcar pentru ea e rentabil, face ceva cumpărături din free-shop-uri.

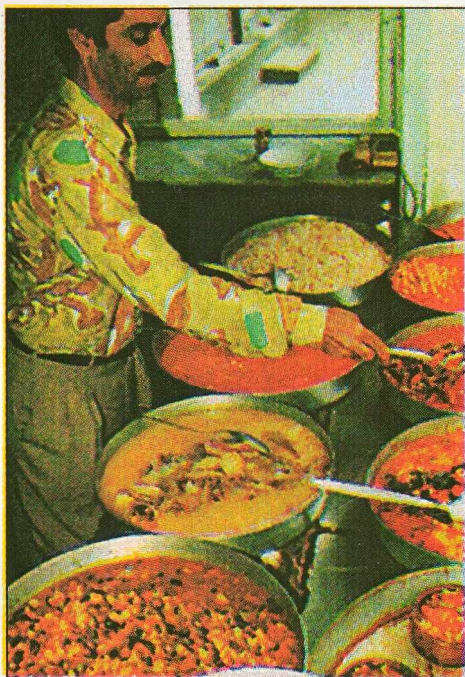
Turcii rusofoni, bosniacii și albanezii

Anul acesta nu a fost prea bun pentru turismul turcesc. Campionatul Mondial din Franța a încurcat toate socotelile turcilor. Clienții obișnuiți ai Antalyei – olandezi, nemți, danezi ori norvegieni – au preferat să

meargă să vadă pe viu meciurile de fotbal ale echipelor lor naționale și, eventual, să întoarcă pe dos câteva orașe franțuzești. Agențiile de turism au scăzut prețurile, fapt

de care au profitat zeci și zeci de mii de ruși ori cetățeni ai republicilor ex-sovietice. Aproape că nu există, în întreaga zonă turistică a regiunii Antalya, cârciumă sau hotel unde să nu fie puse meniurile ori tarifele de cazare scrise în rusește. Seară de seară, din boxe imense se aud tânguile melancolice rusești, iar pe terasele restaurantelor se încing niște cazaciocuri mai ceva ca la Volgograd (fost Stalingrad). Bineînțeles, șmecherii mafiei rusești preferă Riviera franceză, Ibiza

ori Thailanda. În Turcia vin, în general, ruși medii – bogăței care, fiind mari suflete slave, beau toți banii de buzunar, după care, unii dintre ei, se angajează prin cârciumi sau hoteluri ca să-și servească conaționalii proaspăt veniți. În satul unde am fost aruncați de Paralela 45 erau, însă, mai mulți români decât ruși, dar cei care făceau legea erau, surprinzător, bosniacii și albanezii. Sociabili, ne-am împrietenit repede cu Mehmet alias John, băiat intelectual (avea ochelari) și patron de cârciumă. Când ne terminasem fondul de rulment, John-Mehmet ne-a spus într-o engleză aproximativă: Lăsat București și ziare. Eu angajat barul Cheers. Tu servit români, eu dat casă, masă și 250 dolari pe lună. Cu toate că era o ofertă tentantă, am refuzat.

Un bosniac fugit de acasă câștigă numai trei sute de mărci pe lună. Când îi întrebi pe bosniaci ce sunt, o dau cotită, că-s musulmani și patrioți turci. Între ei, însă, vorbesc numai sârbește și când se referă la patronii lor turci, se aude frecvent *jeben ti maicu*, adică echivalentul celei mai frecvente înjurături românești. Albanezii din Kosovo, mai violenți și întreprinzători, sunt vârați, în general, în afaceri murdare. Cu Ibrahim, Enver și Elvis, trei albanezi veseli, am chefuit toată noaptea după ce au încercat cam o oră să ne plaseze curve ori droguri: Hey, Sir, do you want a whore? Do you want hash-hash? Do you want cocaine? Până la urmă i-am convins c-am suferit împreună sub comuniști și ne-am cinstit corespunzător. În timp ce beam ca între martiri, ne-au trecut niște transpirații reci când am văzut ieșind din nădragii lui Ibrahim mânerul unui soi de iatagan...

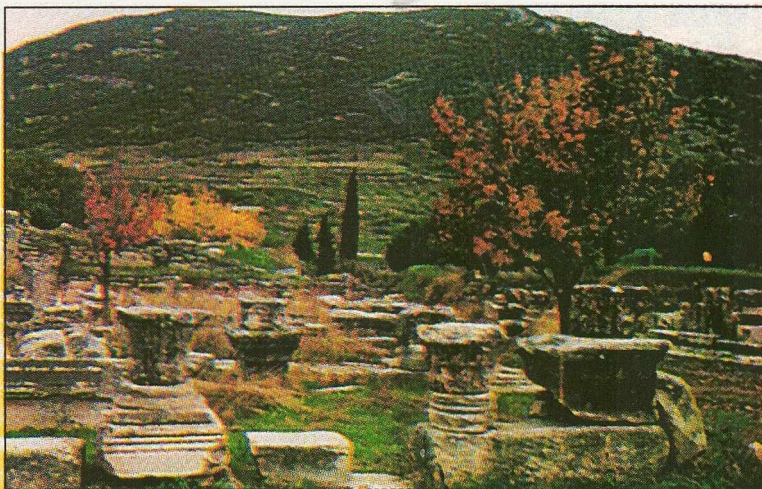
Sfaturi practice pentru turistul român în Antalya

Nu e deloc sănătos să schimbi o sumă mare de valută în lire turcești. Lira se devalorizează de la o zi la alta. Într-o săptămână dolarul sârise de la 265.000 de lire la 275.000, iar marca, de la 141.000 de lire la 154.000. Din rațiuni știute numai de turci, marca germană e mult mai apreciată decât dolarul. Toate calculele se fac în mărci, iar cel mai rentabil e să umbli la tine cu bancnote mici de 10 mărci sau 5 dolari. Turcii care vând ceva, îți dau un curs mult mai bun decât casele de schimb atunci când vor să-ți dea restul la valută. Astfel, cu bancnota de

10 mărci poți cumpăra mult mai multe decât cu echivalentul ei în lire. În bazaruri, în împrejurimile hotelurilor sau ale monumentelor istorice poți găsi aceleași turcisme kitsch ca și la București. La un kilometru mai departe de aceste zone, acolo unde locuiesc doar turci, prețurile sunt la jumătate, dacă nu cumva chiar la sfert. La capitolul restaurante, e suficient să spunem că o pizza rezonabilă costă în jur de 500.000 de lire, adică aproape doi dolari, adică vreo 15.000 de lei. Un lucru trebuie, însă, neapărat reținut: în orice zonă, totul se negociază, de la mâncare până la aparate de ras sau antichități. Dacă ai nervii tari, și mult timp la dispoziție, în 30-40 de minute, poți cumpăra chiar și un capăt de ață la jumătate de preț. De asemenea, trebuie să fii atenți la un ciudat obicei al comerșanților turci, care, ca să se arate politicoși cu femeile străine, le trag de săni sau de fund sau zbiară animalic după ele.

Nu mai există case vechi

De când i-a pocnit valul de turiști, turcii s-au pus pe construit în draci. Peste tot se

înalță hoteluri, sedii de bănci, supermarket-uri. În Alanya practic nu mai există case vechi. Până și sătucul Mahmutlar unde ne-au parașutat escrocii de la Paralela 45 era pe jumătate demolat. În zona Alanyei mai salvează aparențele doar o superbă cetate bizantină și un cartier mic compus din conace făcute doar din piatră și mortar. L-am întrebat pe un turc cine locuiește acolo și ne-a răspuns sec: numai alcoolicii... De altfel, când e zi de târg în Alanya, proprietarii conacelor vin să agațe străini cărora le oferă cazare cu patru-șase mărci pe noapte. Cum îți iau banii, se duc să tragă o bere ieftină (numai 75.000 de lire) sau, contra unei mărci, o sută de vodcă autohtonă greu de băut. La polul opus, dacă ai bani de spart nu trebuie decât să mergi pe plajă la Irish Pub sau la discotecă precum James Dean sau Manhattan unde dai peste o populație de olandeze blonde și grase. Chiar și aici, cu 40 de mărci pe noapte te poți descurca rezonabil.

În exclusivitate pentru **Flacăra****Senzaționala călătorie a unui român în America Centrală și de Sud****SUB CRUCEA SUDULUI (2)**Text și fotografii:
POP SIMION ■**TAJÍN – orașul sacru
al Uraganului**

Continuăm cursa piramidelor sub același semn tutelar – T: azi va fi vorba despre Tajín, sediul Zeului-Uragan. Vocabula „tajín” înseamnă în limba *totonacă* (vorbită și azi de localnici) „fulger”, „trăsnet”, „uragan” și își are sorgintea în perturbațiile ciclonice și violentele furtuni tropicale ce bântuie regiunea Golfului Mexic, de unde și cultul uraganului convertit în zeul vântului și în religia monoteistă a celui mai mare centru politico-religios descoperit pe teritoriul actualului stat Veracruz, aflat la incidența a două cursuri de apă ce coboară de la nord la sud și fac joncțiunea spre a notifica geografic splendidul oraș prehispanic – El Tajín. Multă vreme s-a crezut că *totonacii* l-au zidit, însă investigații recente

înelină în favoarea edificării lui de către *huasteci*, neam stabilit aici cu mult înainte (anul 400 î. Cr.), ocupând coasta nordică Veracruz și câte o parte din actualele state Tamaulipas și San Luis Potosi; este neamul ce aducea cu sine influența culturală a *olmecilor*, populație și mai veche, stabilită pe coastele Tabasco și la sud de Veracruz.

Orașul Tajín se înfățișează ca o contradicție în termeni: deși centru dedicat unei singure zeități, el este un conglomerat unde diverse clanuri, comunități și grupe de triburi și-au zidit propriile lor sanctuare și palate, încât disparitatea frapantă a stilurilor arhitectonice se resoarbe în pâlnia de vârtej a uneia și aceleiași divinități (Zeul-Uragan). La vremea apogeei, orașul avea o extindere teritorială de circa 1.000 hectare (10 km pătrați) și o populație greu de estimat (însuma multe mii), distribuită iregular pe terasele împădurite ce flancau centrul de ceremonial. Cine ar fi crezut că prin anul 1230 marele oraș va fi abandonat urmare unor bălării și incendii care îl distrug, îl aruncă în bezna uitării și Zeul-Uragan va dormi

timp de 555 de ani?! Până și spaniolii *conquistei*, stabiliți la doi pași, pe coasta Veracruz (1519) n-au știut de El Tajín, nu-l cunosc; el apare în documente abia în 1785, când Diego Ruíz, șeful unei patruli militare ce își avea cantonamentul în Papantla, descoperă Piramida Nișelor – cum numim azi perla arhitectonică a acestui ansamblu. Schița și descrierea monumentului făcute de militar (publicată în „Gaceta de Mexico” la 12 iulie 1785 – sunt 213 ani de atunci!) este, putem spune, *actul de re-naștere* a orașului somnambul. Un sfert de veac după aceea apare Alexander von Humboldt (1811), care face observații geografice și topografice, însă avea să mai treacă peste un secol până când guvernul mexican va ordona decopertarea zonei, va iniția primele explorări arheologice și muncile de restaurare.

Dar tot ce se știe și vom povesti despre El Tajín se referă la abia o zecime din „corpul” orașului de altădată, întrucât vestigiile ajunse la cunoașterea noastră reînvie numai centrul de ceremonii (ocupând circa 80 hectare), al cărui *axis mundi* e Piramida Nișelor (sau Ocnitelor) – capodoperă arhitectonică a antichității precolumbiene. Cel puțin trei sunt motivele ce disting piramida aceasta și o recomandă ca *operă excelsior*: valoarea arhitectonică intrinsecă,

cosmogonia structurilor și simbologia mitologică a frizelor ce o împodobesc: Are o bază quadrangulă, fiecare latură măsurând 36 m în lungime și 18 m pe înălțime, fără a socoti sanctuarul ce încoronase piramida; acesta fusese piscul celor șase corpuri suprapuse (a câte 3 m înălțime fiecare), căci al șaptelea era soclul *adoratoriului* (numele curent al sanctuarului). Nișele (cu o profunzime variind între 68 și 109 cm) sunt ochii fantasticei piramide ațintiți spre cele patru zări, numărul lor fiind egal cu numărul zilelor anului (ziua și semnul propriu), adică 365 de ipostaze sau perspective spațio-temporale, din care înțelegem că piramida și edificiile ce gravitau în jurul ei se aflau în raporturi rigurose calculate, puse de acord cu pozițiile astrelor și mișcarea universală, căci matematica, astronomia și calendarul erau chiar sfânta treime a culturilor antichității mexicane.

Dar să urcăm pe platforma superioară, la nivelul celui de-al șaptelea corp: fiecare perete al soclului ce susține sanctuarul era decorat cu câte

5 tablouri votive, însumând epopeea a 20 de povestiri gravate în piatră, adevărat codice simbolic al credințelor pe care se bazuia cultul zeului turbulent. „Lectura” lui dă măsura apoteozei dobândite de centrul ceremonialier: soseau în Tajín grupuri de peregrini de pe un vast teritoriu (întreaga coastă Veracruz), pe o durată de 158 de zile, spre a oficia serbările rituale prin care anihilau acțiunea malefică a uraganului, transformau acest prea lung și blestemat ciclu al distrugerii și pierzaniei într-o perpetuă sărbătoare. *Huastecii* și neamurile adiacente și congenare au întâmpinat stihiiile naturii cu o fabuloasă scenografie a cărei țesătură grea de sensuri și simboluri depășesc factorul climatic domesticit, ne dau dimensiunea moral-caracterologică și cultural-artistică a civilizației la care ajunseseră. Cum Uraganul, cu titanica lui putere de învârtire (distrugere-restaurare), este un concept simbolic imposibil de a-i da reprezentare antropomorfică, pare neverosimil ca un oraș de mare splendoare să fi fost totuși dedicat puterii distructive; a gândi astfel, am subestima complexitatea filosofică și religioasă a populațiilor care s-au succedat în El Tajín, întrucât volumetria Piramidei Nișelor, frizele coronamentului și întreaga ornamentație exprimă ambii termeni ai binomului existenței: lumina și bezna, viața și moartea, victoria și eșecul, frumusețea și hidoșenia, dualitate niciodată dezisă din care înțelegem viziunea holistică asupra lumii avută de niște neamuri ce se înfrățeau cu natura și erau apte de a se integra în cosmos; puzderia de elemente arhitectonice, inscripții și simboluri plastice compun laolaltă un bizar și magnific *misticism magic* a cărui decodare e departe de a se încheia, se va prelungi în timp.

Faptul uluitor că în El Tajín existau 11 (unsprezece) câmpuri pentru jocul cu mingea ne dă măsura și rolul extraordinar acordate acestei îndeletniciri. Nu era divertisment ori probă de abilitate sportivă; era exercițiu religios privind lupta dintre forțele contrare, dintre conceptele antagonice ori dintre fenomenele naturale opuse, cum sunt ziua și noaptea, lumina și bezna etc. – toate acestea întruchipate de astrele-zei care jucau mingea. Cerul era câmpul

de joc și inelele de piatră inserate în murele ce flancau terenul simbolizau marile orificii unde răsare și apune soarele, iar centrul câmpului de joc era punctul unde soarele ucide zilnic luna și stelele. Mișcările jucătorilor asupra mingii de gumă compactă (*hule*) simbolizau ordinea și forța corpurilor celeste pe parcursul ciclurilor mereu repetitoare și punctele nodale ale calendarului sacru. Basorelieful antropomorfice (din piatră, lut, frânturi de ceramică, acoperite cu un strat de stuc) descriu desfășurarea înțeleștării și vestimentația competitorilor, scenă cu scenă, ca într-un serial de benzi desenate: nădragi scurți, genunchiere și cotiere, coifuri, centura, măști zoomorfe – fiecare element având rol și tăle cu încărcătură mitic-astrală. Acest simbolism cosmogonic era coborârea rituală în lumea tenebrelor unde competitorii puneau în scenă un spectacol foarte complex ce îmbina dansul cu teatrul, magia cu lupta, cerând imaginație, forță și agilitate. Mingea personifica, așadar, soarele, de unde și interdicția de a putea fi atinsă cu mâna; sferoidul de gumă brută era lovit cu coatele, șoldul și călcăiele, părți corporale protejate prin apărătoare de tip jambiere. Câmpurile de joc se aflau, în genere, în perimetrul Marii Pieti, între edificiile de rang; erau în formă de „I”, caracteristica tuturor spațiilor de joc cu mingea din mesoamerica și se compuneau, de regulă, din două platforme înclinate unde se înfruntau forțele opuse, întrecându-se în a introduce mingea printr-un orificiu de piatră arborat la o anumită înălțime în pereții laterali; treaba era atât de anevoioasă încât

după ore și ore de luptă istovitoare, pe viață și pe moarte, putem spune, unul din combatanți abia reușea miza și jocul se isprăvea, victoriosul binemerita podoabele și pietrele scumpe ale asistenței, iar învinsul își pierdea capul, era descăpăținat, sângele lui era oferit zeului ca ofrandă pentru tot binele ce li se promitea celor merituoși, bravi și puternici. Un basorelief din Tajin îl arată pe *ahau* – guvernatorul devenit zeu – cum își sloboade sânge din penis în fața obștii, gestul de autosacrificiu al recunoștinței pentru mersul victorios al comunității sale. Erau, pare-se, două variante ale jocului precolumbian cu *pelota*: una arhaică, la care luau parte 14 competitori, echipați ca atare, și varianta „clasică”, cea descrisă de noi, cu numai doi combatanți, numită *olamalitzli*, cu menținerea mingii în mișcare exclusiv prin treimea anatomică coate-șold-călcăie;

ambele variante s-au practicat, pare-se, de-a lungul sutelor de ani, pe cele 11 arene ale orașului piramidal unde au oficiat, în succesiune, *huastecii*, *totonacii* și, în epoca de plenitudine, *aztecii*.

EL VOLADOR

Se înserează și la orele 17 toate depozitele cu vestigii antice din Mexic își închid porțile;

piramidele sunt lăsate să-și continue somnul milenar măcar noaptea, să-și

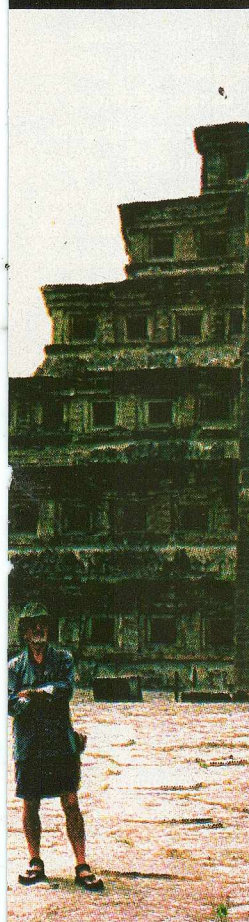
viseze grandoarea și prăbușirea în severa, sobra și limpedea lor solitudine, pacea de cristal de care au atâta nevoie, pare-se. Coborâm, așadar, dintre pietre între oameni, să aflăm în ce măsură se perpetuează valorile străvechilor indieni în contemporani. Cum în Tajin nu există ceea ce numim camping ori trailer-park, am tras la întâmplare în curtea unui localnic, unde am parcat vehiculul (casa noastră pe roți), poftiți de doña Isabel, de a cărei fustă atârnavă Dalia și Uriel, copiii acesteia, ale căror vârste gravitează între patru și cinci anișori; s-a dovedit a fi casa unui *totonac* (etnia majoritară a zonei), stăpânul urmând să apară dintr-o clipă în alta, zise femeia și ne introduse în casă, așezământ minuscul din trestie de bambus, fără electricitate, iluminat de opaiț cu feștiță, ce părea ochi de bufniță în horbota de verdeată a limbului de pământ traversat de un râuleț – sursa de apă curentă și „sanitarul” gospodăriei. Dăm copiilor ciocolată și steluțe fluorescente, cu care își încântă seara, în timp ce femeia ne arată avutul, *una casa humilde, pero hospitalera*: un purcel, câteva tufe de cafea, altele de trestie de zahăr, niște flori (ni le numește pe rând), râulețul (îl salți cu pasul), locul de scaldă, privata, având în vecinătatea sa rezervorul cu apă al localității și, gata, reintrăm în locuință (sărăcută ca șoarecele bisericii), a cărei bogăție și podoabă sunt colțul sacru sau locul de închinăciune, dinspre soare-răsare și hopa! pică stăpânul casei, care se dovedește a fi unul dintre polițiștii comunei: e beat cîrîț, Isabel vrea să-i explice că are oaspeți, să stea drept, să se poarte cuviincios (vorbesc în *totonaco*, să nu înțelegem), n-are cui, omul e pulbere, dă năvală și ne îmbrățișează, vrea cu orice preț să mâncăm ceva (eram sătui, tocmai cinasem), să-i onorăm ospitalitatea, să ne simțim ca acasă, să rămânem oricât, patul lui ne stă la dispoziție, nu vrea ca oaspeții lui să doarmă afară, în ceea ce americanii numesc *mobile home*, o mașină, lucru de neînțeles. Îi explicăm că avem de toate, că

„Melcul” nostru ne adăpostește comod, însă nu vrea să audă nimic și abia atunci ne dăm seama că beția lui (deși frecventă, cum fac toți localnicii) este motivată, are noblețe bizară și un fir de tragism; omul vine de la priveghiul lui bunicu-său, care tocmai murise la vârsta de 115 ani, pierise o „stea” sau „omul strălucitor”, zic sătenii, numind astfel pe cel ce avuse minte ageră și duh călăuzitor. Nu-l duruse nimic pe bătrân, fusese perfect sănătos, trudea una-alta pe lângă casă, doar vederea îi slăbise, însă vedea mai bine decât majoritatea prin „ochiul lăuntric”, dar căzu ca lovit de trăsnet, îi muri trupul, nu și spiritul; cu spiritul lui stătuse de vorbă gazda noastră, pusese pe picioare priveghiul de despărțire, dăduse oamenilor de mâncare și de băut cât le ia pielea,

conform datinei,

alcoolul îi urcase la cap (cum altfel? era nedormit de două zile și două nopți încheiate, îl asistasă pe muribund la ultima lui suflare). Acum e dator să-și asume multe griji ale îngropăciunii, venise fuga-fuguța să-și vadă muiera, copiii și oaspeții care îi trecură pragul (știa deja tot satul), prilej de mândrie, să-și pună țoale mai bune, cine mai era ca el? Obiceiul cere să ții mortul timp de trei zile în casa în care viețuise, îmbălsămat cu formol (e ban-rămasul *totonac*), ceea ce se petrecu întocmai; noaptea asta e cea de-a treia, ultima și (în ciuda istovelii și beției care îl stăpânesc pe nepotul defunctului) săparea gropii bunicului îi revine, cimitirul se află la doi kilometri distanță, noaptea e neagră, ca păcatul, însă va fi ajutat de prietenii lui apropiati (alți nouă polițiști, ei sunt zece în total), vor săpa la lumina unei făclii, căci lanterna de serviciu este ieșită din uz, i s-a spart becul. Îi împrumut lanterna mea și omul pleacă în treaba lui ce nu suportă amânare; nu însă înainte de a-i spune femeii lui să aibă grijă de noi și ne atrage atenția că mâine (miercuri) va trebui să onorăm cu prezența noastră funeraliile, iar poimaine (joi) vom participa negreșit la cel mai mare eveniment local, spectacolul *El Volador* (Omul zburător) în care e distribuit conform tradiției, vocației și profesiunii lui (căci meseria de polițist e auxiliară, onorifică); promitem că da, îl vom asista și Chaio, cum îl știe satul pe Nazario Pérez García, se duce în colțul sacru, se închină, își sărută nevasta, copiii, își îmbrățișează oaspeții și se pierde în noaptea... iguanei.

El Volador este un exercițiu magic practicat de

indienii din mesoamerica încă din cele mai vechi timpuri și se petrece cam așa. Patru bărbați mascați în păsări se catără pe un stâlp de lemn înalt de zeci de metri, spre a fi aproape de zeu, sub ochiul căruia vor sfida moartea, conform unui ritual riguros prestabilit: își leagă mijlocul în corzi și se lansează în gol, învârtindu-se ca titirezii, în timp ce un al cincilea, aflat în vârful catargului, întreține mișcarea în piruetă, astfel ca cei antrenati în dansul morții să parcurgă treisprezece ture rotitoare (spre a penetra cele 13 ceruri și a intra în grația celor 13 zei ai timpului ciclic-rotitor), executând totodată dantela înșurubărilor de corp spre a realiza 52 de poziții sau ipostaze (cât măsoară ciclul temporal *lunga numărătoare*, numită *baktun*, însumând 52 de ani, egal cu o generație, un *sol* sau un secol). Nu-i o demonstrație sportivă, de curaj și bărbăție, cum s-ar crede; este ritual magic de comunicare cu zeul, invocația-descântec spre a-l îmbuna pe acesta, numită și *socotirea venusiană*: e vorba de parcursul calendaristic de 52 de ani (18.980 zile), măsura timpului vizibil și invizibil; cele două *katun* corespund cu cele opt cicluri ale planetei Venus (adică de 4 ori 13) și se obține astfel cursa optimă ori parcursul sacral, la terminarea căruia poate avea loc ceremonia schimbului de veac, pornesc ritualurile Focului Nou, care asigură ca mașinăria celestă să lucreze alt ciclu complet, pe alt inel al spiralei Timpului. Această ritmare spațio-temporală o evocă „oamenii zburători”, ei fiind preoții terrenali ai marelui panteon cosmic... Am aflat aceste detalii nu de la Chaio, gazda mea, care-i „zburător” de profesie, întrucât el era deja, fără voia sa, în al 13-lea cer, beat de griji și de alcool; am aflat toate aceste detalii de la

CHACMOL (GHEARĂ-ROȘIE) – ZEUL BEAT

Am suit a doua oară în constelația piramidală spre a revedea palatele ornate cândva cu picturi murale în roșu-cărămiziu, negru și albastru – culorile sacrificiului, morții și vieții, spre a citi mai pe îndelete simbolistica frizelor, prilej de a mă întâlni cu *Chacmol* (Gheară-Roșie), zeul moleșit de băutura *pulque* (extrasă din planta *maguey*), din care s-a încumetat să bea peste măsură; e versiunea locală a lui Dionysos ori Bachus mexican; acest moment bahic este o posibilă poartă de intrare în istoria originii și mitologiei *huastecilor* (ne asigură Bernardo Sahagún,

maxima autoritate privind popoarele antichității mexicane), motiv să repovestim pățania de pomină: olmecii *uixtuti* au avut darul să descopere licoarea divină *pulque* în muntele lor conic-piramidal, care a fost numit din acest motiv Popocatépetl („Muntele de Spumă”), căruia i se dedică, potrivit datinei, sărbătoarea botezului. Fură invitați bătrânii, în fața cărora se așezară 4 (patru) cupe din vinul cel nou, spre a degusta licoarea

recent descoperită, modul cum aceasta urcă scara trupului, dând omului o veselie necunoscută, până a nu-i știrbi acestuia demnitatea, a nu strica serbarea și a nu-l supăra pe zeu. Acesta era tâlcul celor patru cupe, măsura cumpătății. Dar unui șef de trib, pe nume Cuextécatl, îi plăcu băutura în așa măsură încât ceru a cincea cupă, care îl animă peste măsură, vărsă în el atâta entuziasm și bucurie neînfrântă încât respectivul, fără să-i pese de privirile celor prezenți, își dezbracă *maxlatl*, unica lui îmbrăcăminte, și se comportă în-tr-un fel deloc cuviincios, zice legenda. După ce reveni la starea lui normală, se simți rușinat și fugi în regiunea Pánuco, unde se stabilă împreună cu toți cei care vorbeau limba neamului său. Numele acestora este și cel al șefului lor penitent, care se autoexilase: *los cuextecas*, pe care aztecii sosiți aici îl preluaseră spre a-i denumi *los huastecas* – numele liderului care a luat-o razna, bând peste măsură – astfel se transformă în vorbă de ocară, înseamnă „cel inabil, neisprăvit, netot, care și-a pierdut mințile”...

– Ești un *cuextécatl*! îl ceartă Isabel pe bărbatul ei în ziua înmormântării, fără să-i pese că va fi auzită de mulțimea venită la funeralii.

– *La caati ian* (Sunt îndrăgostit de tine) îi răspunde Chaio cu blândețe în limba *totonaco*.

Atunci am aflat că Isabel nu era soția polițistului, era ibovnica lui, mama celor doi copii ai acestuia, unica femeie aflată în grații și, din acest motiv, singura care îl poate certa; alături de cuplul de iubeti se găsea Maria Modesta de la Cruz Jimenes, nevasta oficială, cu acte. Yola pe numele ei mic, cu care trăise 20 de ani și îi făcuse patru copii. Veniseră în corpore la petrecanie: Chaio, șeful „clanului”, nevestele acestuia (Isabel și Yola) și cei șase copii.

În sicriu se afla bunicul și străbunicul acestora, don Manuel García Hernandez, îmbrăcat în pânză albă, ca lacrima, care a închis ochii la 115 ani; fusese cântăreț în biserică, n-a băut alcool niciodată, viața și-a petrecut-o în natură, cioplind lemne, îngrijind animale, împletind frânghii și acoperișuri de bambus. Tatăl ceremoniei e sacerdotul, care face orații stând în genuchi; albul veșmântului său se multiplică asupra întregii asistențe de gen masculin – toți bărbații sunt în alb. Mama ceremoniei este *la Llorona* – Bocitoarea, ea evocă viața celui dispărut și netezește calea întâlnirii acestuia cu zeul, este mediatoarea. Femeile au strai multicolor, se roagă murmurând, ocupându-se, totodată, de treburi practice: flori, lumânări, ofrande, prânzul de îngropăciune.

Dreptul prim îl are ibovnica; ea cădelnițează încăperea cu fum de tămâie. Dreptul secund îl are soția părăsită, de asistent neutru: – *Holo ta aket* (Eu sunt de acum bătrână) – zice Yola resemnată. Mâncăm turtișoare de porumb alb umplute cu boabe de fasole neagră și bem cafea, rachiul roșu ori suc de harbuz – treimea coloristică permisă la mort (alb-negru-roșu). Părsim adunarea de doliu dând mâna cu cei prezenți în maniera locului, în stil *totonaco*: pe interlocutor îl saluți doar printr-o ușoară atingere cu palma mâinii drepte, spre a comunica tactil, a fi în contact, ca o adiere, o fulguranță undă a simțului și salutului s-a isprăvit.

Datul mâinii își are originea, după câte știu, în actul dezarmării adversarului, prin imobilizarea drepte acestuia spre a nu putea ataca; la indienii *totonaco*, neam antirăzboinic, actul e pașnic, de bunăstare de suflet și bucuria de a onora frăția cu semenii. Până și datul mâinii va trebui înscris printre miile de corecțiuni în felul de a fi, a gândi, a simți, a iubi și a muri pe care ni le oferă – peste veacurile noastre de erori și prejudecăți – indienii Americii Latine! Iată ideea cu care m-a însemnat El Tajín, orașul sacru al Uraganului.

În fiecare clipă a ființării noastre, viața se intersectează cu moartea, binele cu răul, trezia cu starea turmentată, pacea tihnită cu uraganul, lumea celestă a luminii cu lumea tenebrelor și așa mai departe; mâine e joi, ziua rituală a dansului morții *El volador* și – conform ordinii cosmice – Nazario Perez García, zis Chaio, de profesie „zburător” în existența lui sacrală și polițist în viața profană, va trebui să suie în cele 13 ceruri, să se „producă”, indiferent că e în doliu, neputincios și mahmur, nestăpân pe actele și mișcările lui, a băut ca o sugativă, a devenit un *cuextécatl* – tontul satului și al lumii, care merită, totuși, compasiune și iertare, ca în cazul primordial al liderului *huastec*.

Plec din Tajín precipitat, nu voi asista la „spectacol”, nu pot, nu vreau, căci cel mai iubit dintre zburători e iresponsabil, ca să nu zic sinucigaș; îl las destinului pe care i l-a croit *Tajín*, Zeul-Uragan, al cărui servitor și fiu fidel este...

A doua zi, postul de radio local anunța, în pauza dintre două melodii, moartea a trei *voladores* petrecută ieri în statul Veracruz al republicii federative Mexico, pățanie frecventă prin aceste locuri; printre dispăruți era (sau putea fi) și Chaio al nostru, care tocmai celebrase moartea celui mai frumos bătrân din sat, neștiind, bietul, că aceasta era (putea fi) chiar prefața propriei sale morți. Nu știu deznodământul, nu l-am verificat, n-am îndrăznit, n-am vrut, căci printre *los totonacos* viața se intersectează, în fiecare clipă, cu moartea.

mai '98, CUERNAVACA-MEXIC

GEORGE ARION
în dialog cu
dl. VIRGIL BECHERU

Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

„Țara se va redresa când toți vom munci cinstit“

Domnul inginer Virgil Becheru este directorul general al societății „Delfin Construct” pe care a înființat-o în 1990. S-a născut în anul 1947 la Horezu. Căsătorit, trei copii. Stagiatura pe șantierul hidrocentralei de la Voineasa. A lucrat pe mai multe șantiere din țară. În Ministerul Agriculturii, unde a activat la un moment dat, și-a adus contribuția la realizarea canalului de irigații și desecări Siret-Dridu-Mostiștea-Bărăgan. Firma pe care o conduce se ocupă cu construcții civile și industriale, drumuri și poduri, restaurări de clădiri din patrimoniul național, amenajări interioare, tâmplărie și confecții metalice, instalații și placări, consultanță și proiectare în construcții. L-am ales ca partener de dialog deoarece se exprimă tranșant, în deplină cunoștință de cauză cu subiectele abordate și este reprezentativ pentru categoria întreprinzătorilor mici și mijlocii, categorie care, din păcate, în condițiile actuale, nu beneficiază de sprijinul meritat.

– Domnule Virgil Becheru, ce ați făcut în ultimii 50 de ani?

– În urmă cu 50 de ani m-am născut.
– Ați avut o copilărie fericită?
– Nu prea. Tata era prizonier la ruși și a venit cu ultimul „val” de-acolo. L-am cunoscut când aveam 6-7 ani. Dar de-abia a scăpat din lagăr și a dat peste alta. Ajuns acasă, a fost declarat chiabur. I-au înscenat o treabă murdară și l-au arestat. Ca să scape, s-a înscris la colectiv. Am prins toată „splendoarea” colectivizării, cu abuzurile ei, cu dramele pe care le-a provocat. Am reușit să termin totuși cele șapte clase, am mers la liceu, apoi am dat examen la Facultatea de construcții hidrotehnice; tata ar fi dorit să devin dascăl, dar eu am optat pentru producție.

– Vă propun să mai rămânem puțin în lumea copilăriei. Vă mai aduceți aminte ziua în care a sosit tatăl dumneavoastră din prizonierat?

– Adică de ziua în care l-am văzut eu... Pentru că eram trei frați – eu, cel mai mic, mai stăteam pe la o soră a tatei care n-avea copii, pe la bunicu... Eram la bunicu când s-a produs zarvă mare – în vara lui 1954: tata revenise cu un lot de prizonieri. Bunicul a înhămat caii la căruță și am plecat. M-am bucurat că-l văd pe tata, dar, copil fiind, nu înțelegeam prea bine ce se petrecuse cu el.

– V-a povestit ceva din viața de prizonierat?

– Și-acum îmi povestește.

– Există vreo întâmplare dintre cele povestite de dânsul care v-a tulburat mai mult?

– Da, există una... Mi-a povestit cum mergeau în coloană și, de oboseală, dormeau în timpul mersului, sprijinindu-se unul de altul. Mergeau și dormeau.

– În ce zonă a fost făcut prizonier?

– La Cotul Donului. De-acolo i-au plimbat prin mai multe lagăre.

– Familia a primit scrisori în toată perioada asta?

– Nu.

– Dar se știa că trăiește? N-ați primit nici o veste?

– Mama n-a știut că trăiește, deoarece după '46 au încetat să mai vină scrisori de la el. În familia tatălui meu au fost unsprezece copii, dintre care nouă băieți. Mai trăiesc doar doi. Tata și fratele lui mai mare. E foarte greu să vorbești despre suferințele părinților, mai ales despre acelea provocate după venirea din prizonierat. Dar mă bucur că tata e sănătos, are aproape nouăzeci de ani, e lucid, plin de umor. Mama e mai plăpândă și, din pricina unui reumatism vechi, se mișcă greu; are 85 de ani și citește fără ochelari.

– Există ceva în copilăria dv. care anunța într-un fel oarecare drumul spre care vă îndreptați?

– În copilărie aveam un vis care mă

copleșea de fiecare dată și pe care, uneori, îl mai am și acum. Am copilărit la bunica pe lângă un negustor care ducea cu căruța lui fructe, țuică, pălincă, vin de la Drăgășani, porumb, spre câmpie – locul lui de negoț.

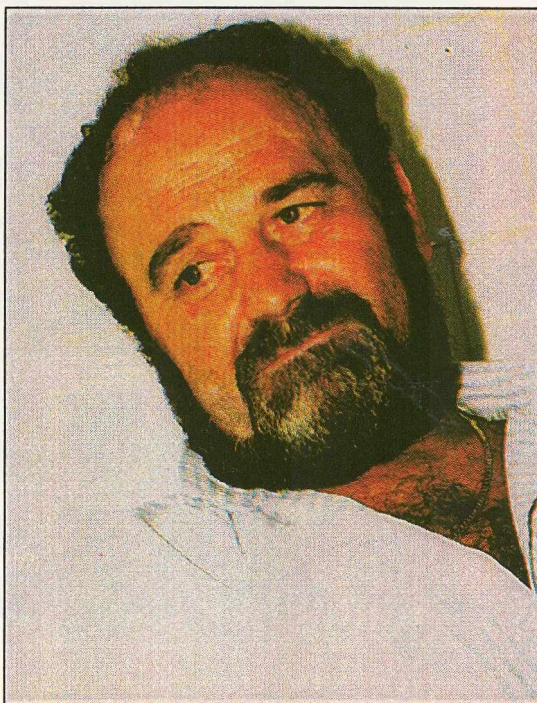
Când venea din aceste „plimbări de negoț”, îmi plăcea să merg într-o poieniță care era lângă han și unde păștea calul lui alb. El păștea și eu îl priveam. De nenumărate ori am visat acest căluț alb înaripat. Așa îmi apărea în vis. Pentru mine, asta însemna (înseamnă și acum!) un moment de izbândă. Dacă visez așa ceva, precis reușesc în ce mi-am propus.

– **Reîntorcându-ne la anii facultății, ați fost un student strălucit?**

– Nu eminent, dar mediu spre bun. N-am fost eminent pentru că trebuia să și muncesc, ca să mă întrețin. Mi-am croit drumul în viață aproape singur. Am fost foarte ambițios.

– **Și după facultate?**

– După absolvire am fost într-o zonă foarte frumoasă, la Voineasa, pentru construcția barajului și ameliorarea cursului râurilor Lotru și Olt. Acolo am trecut prin „botezul” șantierului. Viața era dură, dar frumoasă. Am lucrat lângă mari specialiști

în hidrotehnică, veniți de la Porțile de Fier, Vidraru; oameni cu un deosebit simț al responsabilității... Am mai lucrat și la alte proiecte, de mai mică anvergură (baraje, canale), dar n-am întâlnit caracterelor de care am dat pe șantierele hidrotehnice mari. La rândul meu, am împărtășit din experiența mea multor stagieri. Regret că nu se mai poate stabili aceeași relație cu absolvenții noștri de după '90.

– **Ce i-ați învățat în primul rând?**

– În primul rând? Să fie exigenți mai întâi cu ei înșiși, pentru a ști să fie astfel față de cei pe care aveau să-i conducă.

– **Înainte de '90 erau multe filme despre viața șantierelor. Filme convenționale, false, neconvincătoare.**

– Fiecare își face meseria așa cum simte, dar mulți, în perioada respectivă, o făceau cum li se cerea, după cum sunau „indicațiile”.

– **De ce după 1990 ați simțit nevoia să porniți o afacere pe cont propriu?**

– Eu sunt un om dornic de libertate, am o fire curajoasă și-mi place să fac totul foarte bine. Nu pot spune că

n-am făcut totul bine și mai înainte: mărturie stau lucrările care au rămas de pe urma mea.

Dar după 1990 am simțit nevoia să pornesc o afacere pe cont propriu fiindcă am crescut pe lângă bunicul meu, care avea afacerea lui. Mă bucuram și mă uimeam de fiecare dată când mergeam la el și-l vedeam cât de mult muncește. De aceea m-am și hotărât foarte repede să-mi croiesc drum singur. Firma mea a luat ființă în 13 aprilie 1990. Primul contract l-am încheiat cu BTT în 13 decembrie.

– **Dacă tot ați pornit pe „panta lui 13”, vă rog să continuați...**

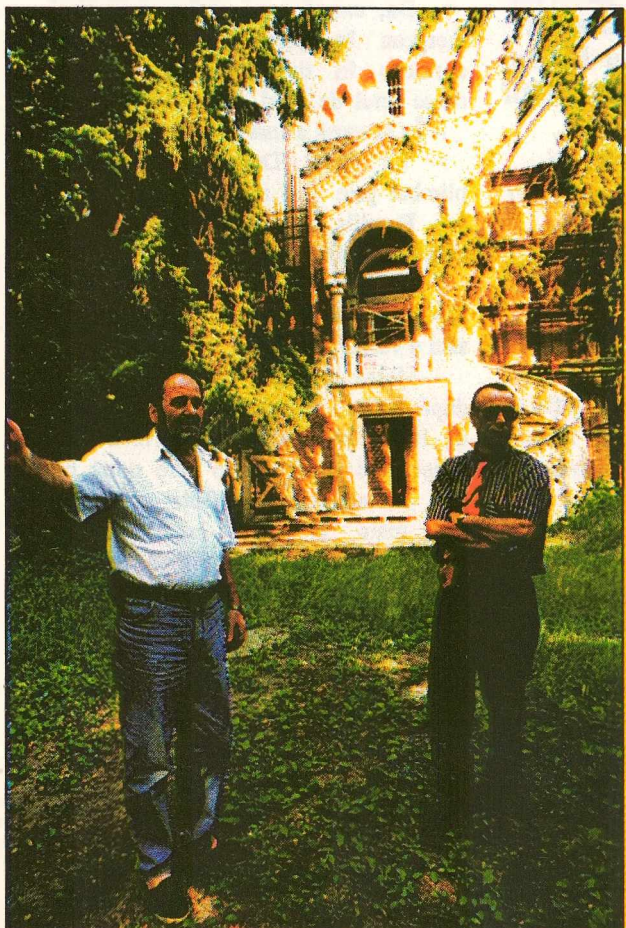
– Următorul contract, cu IDMS București, pe data de 13 mai 1991. Legat de cifra 13 am multe întâmplări. În 13 februarie 1993 pot spune că m-am născut a doua oară. Am scăpat dintr-un grav accident de circulație. Nu mai pot juca tenis cu mâna stângă, eu fiind de felul meu stângaci.

– **Dar ce legătură aveți cu delfinii? De ce v-ați numit firma Delfin Construct?**

– Sunt un mare iubitor de natură, de plante, de animale. Mi-am petrecut clipele cele mai frumoase din copilărie lângă un cal. Însă când auzeam sau citeam într-o carte despre delfini, mă cuprindea un sentiment ciudat, o bucurie intensă, inexplicabilă. La 13 ani am ajuns pentru prima dată la Delfinariu. Când i-am văzut, am izbucnit în plâns.

– **Deci, ați pornit această afacere în domeniul construcțiilor în care sunteți specialist. V-a fost ușor, v-a fost greu?**

– Foarte greu, dar nu din cauza cuiva anume, ci din cauza sistemului în care trăim acum. Poate o să vă surprindă, dar cei mai buni ani ai mei au fost între 1990–1993. Nu începuse încă acest rapid proces de corupție, de invidie și ură față de oamenii care muncesc și se realizează. După 1993 a început o campanie de frânare a micilor întreprinzători, nemaivorbind și de taxele și impozitele care au crescut înfiorător. Eu „păstoresc”

aproape 350 de muncitori și vă dați seama ce înseamnă asta.

– Culmea, din '90 încoace se tot vorbește de încurajarea micilor întreprinzători, dar de fapt lor li se dă la cap cel mai tare!

– Pentru cei 350 de muncitori plătesc statului o grămadă de bani și, în același timp, nu mi se eliberează fondul de salarii până când nu fac dovada achitării dărilor pe luna pe care ridic banii. Pe când „mastodontii patriei” au mii de miliarde datorie și nu li se întâmplă nimic. Pe mine nu m-ar ajuta nimeni dacă, la o chenzină, nu aș putea să-mi plătesc muncitorii, deși lucrez tot în țara asta și tot pentru ea.

– Și mai lucrați și profitabil.

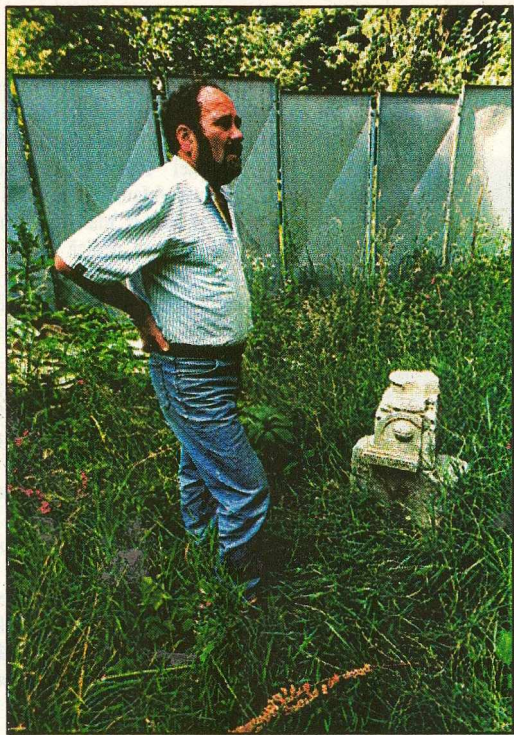
– Nu am nici un fel de datorii către stat. Dar nu reușesc să-mi „întineresc” parcul auto și utilajele din lipsă de bani. Ce am acum am luat prin '92-'93 și voi „trage” de ele până când...

– Până când...

– Până când vor cădea.

– Sunteți un om al cifrelor exacte, al construcțiilor care presupun cifre exacte – și totuși, aveți o mare aplecare spre credință...

– Da, e-adevărat. Credința este tot rodul educației primite de la bunicii mei, de la părinți... Datorită credinței, am învățat de mic să muncesc, să nu mint, să nu fur... Tatăl meu este inițiatorul și finanțatorul bisericii din satul natal și al refacerii picturii acesteia. I-am urmat și eu exemplul. Particip la construcția unei mănăstiri unicat în țară – poate și de pe continent – prin măreție, prin suplețe și prin faptul că are cel mai înalt turn de lemn din Europa; baza crucii are 57 de metri. O construcție făcută de meșterii maramureșeni, niște oameni deosebiți, niște oameni îndrăgostiți de tradiție, de meserie și credincioși. La acești oameni de pe Valea Izei, în comuna Bârsana, am întâlnit obiceiuri pe care nu le regăsești în alte părți. De exemplu, la hramul mănăstirii gospodarii îi primesc pe perioada acestei sărbători pe toți cei care

vin din împrejurimi și de departe. Vine lumea ca la Adunarea de la Blaj; iar sâtenii, cu coșuri de mâncare și băutură, îi ospătează pe toți cei care îi onorează cu prezența.

– Revenind la cele lumești, ce ați recomanda guvernanților noștri pentru a urni situația întreprinderilor mici și mijlocii care, în momentul de față, trec printr-o perioadă grea?

– E greu să fac eu o recomandare.

Nu totul depinde de guvernanți. Totuși, aș recomanda tuturor să se apuce serios de muncă. Condiții de a munci sunt: nu avem noi destulă dragoste pentru asta.

– De ce?

– Fiindcă după 1990 s-au găsit multe alte posibilități de câștig alt fel decât prin muncă. Dar această țară nu se va redresa niciodată dacă nu se va reuși să-i pună cineva pe toți la muncă cinstită, la producție.

– Vreau să revenim la povestea cu absolvenții. Ce e cu ei?

– Am plătit niște burse unor studenți de la Construcții, condiționându-le să lucreze la mine timp de cinci ani. N-au stat mai mult de două luni (și mă refer la cei mai buni!), pentru că doresc să fie ei patroni, imediat după absolvire. Mă bucură că vor să fie propriii lor stăpâni, dar, după opinia mea, o iau prea repede și prea ușor. Dintre cei care au plecat, nici unul nu s-a realizat.

– Ce-au vrut și nu le-ați dat?

– Vor, de pildă, 1.500.000 de lei în mână pe lună. Or, trebuie, cred eu, păstrate niște proporții. Decanul Facultății de Medicină veterinară, om cu experiență, absolvent al mai multor facultăți, are la 60 de ani salariul de 1.500.000 lei BRUT! Am luat și soț-soție din facultate, cu gândul că așa va fi mai bine. Nici ei n-au stat mai mult de două luni; au plecat să-și deschidă un chioșc. Am mulți colegi care au plecat din producție pentru a face comerț. Se plâng că au câștiguri mici, deși rulează sume mari de

bani. Le-am explicat că în comerț nu se câștigă mult decât dacă ai marfă furată. În producție este altceva. Eu, în afară de materie primă, nu cumpăr nimic: produc în atelierele mele. Dacă aș lucra cu mijloace de transport închiriate și dacă aș cumpăra prefabricate, n-aș mai avea nici un câștig.

– Și totuși, ați simțit nevoia să ieșiți din domeniul dv. și să vă lansați și în turism.

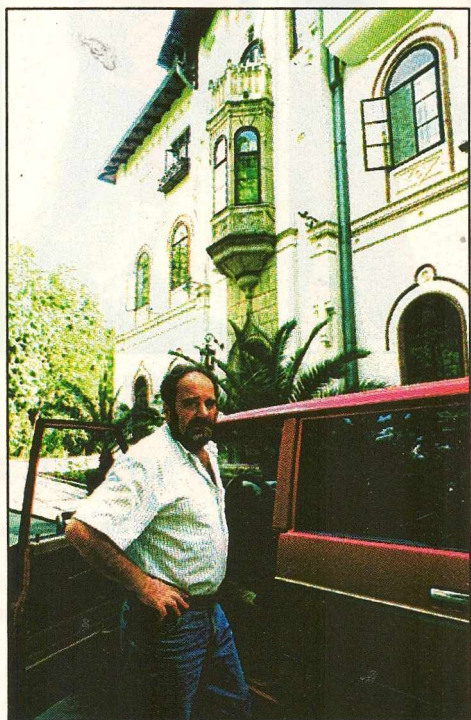
– Da, din două motive.

În primul rând, repet, sunt un mare iubitor de natură și de frumos în general. În al doilea rând, ca să-mi ajut niște nepoți, cărora vreau să le deschid o filială de turism la Râmnicu-Vâlcea.

– Ați putea schița portretul constructorului ideal?

– O, trebuie să aibă multe calități! Trebuie să fie de o cinste și de o corectitudine deosebită, trebuie să aibă o putere de muncă ieșită din comun. Să se respecte și pe el însuși și pe ceilalți.

Ghinionul nostru e că trebuie să lucrăm cu cea mai nepregătită forță de muncă. În afară de meseriașii școliți (puțini!), peste

70% sunt adunătură; nu știu să muncească, fură, nu se respectă, nu știu să se exprime...

– Nu e asta o vină a celor 50 de ani pe care i-am suportat?

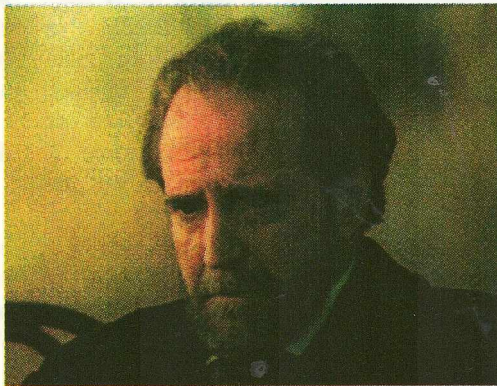
– Nu numai.

– Ați mai visat, de curând, căluțul alb din copilărie?

– Da. L-am visat mai frumos ca nicio dată.

UN FILM „SCRIS” DE PAPA IOAN PAUL AL II-LEA

„Trebuie să te lași plâsmuit de iubire”, îi spune un călugăr bătrân lui Adam Chmielowski, personajul închipuit de „scriitorul” Karol Wojtyła, actualul Papa Ioan Paul al II-lea, într-unul dintre momentele cheie ale filmului „Fratele Dumnezeu nostru”. Este vorba de un film realizat de Krzysztof Zanussi, având la dispoziție o distribuție internațională, în frunte cu actorul american Scott Wilson. În acel moment din film evocat mai sus, Adam se află la o răscruce a existenței sale. Rănit în timpul războiului de eliberare a Poloniei din 1863 împotriva Rusiei (i se amputează piciorul) Adam alege arta ca modalitate a unei profunde dorințe de comunicare. Dar pictura pe care o face și despre care discută cu prietenii săi nu îi aduce liniștea și împăcarea de care are nevoie. Adam descoperă atunci condițiile inumane de viață ale oamenilor fără locuință și adunați într-un ospiciu. Încearcă să-i ajute, dar o face de pe poziția de caritate a oricărui burghez. Aflat în fața unei dileme existențiale, Adam se adresează aceluia călugăr amintit la început care îi spune simplu că pentru a ajunge la sufletul celor obidiți trebuie să aleagă calea iubirii. În momentul cel mai tensionat al acestei frământări interioare, Adam îl întâlnește pe „necunoscutul” Vladimir Ilici Ulianov – Lenin, aflat în trecere prin Varșovia, care încearcă să-l câștige de partea sa

Scott Wilson (Adam) din filmul „scris” de Papă

pentru a canaliza „furia” celor dezmoșteniți spre o revoltă. Autorul scenariului, Karol Wojtyła, își expune aici cu mijloace dramatice propria filosofie. În fața opțiunii „necunoscutului”, Adam îi opune filosofia dragostei față de cel neajutorat și solidaritatea creștină. Adam merge până la capăt pe drumul său intrând într-o mănăstire unde înființează o congregație care se dedică tocmai ajutorării celor sărmani. Deși pare uneori didactic, operând simplificator cu destinele protagoniștilor, filmul lui Zanussi nu este lipsit de calitate: are dramatism, degajă o vigoare care nu este doar a ideilor, ci și a caracterelor, actorii sunt adevărați profesioniști, imaginea grăitoare, căutând tușele tari. Prin forța ideilor piesei sale, lucrarea lui Karol Wojtyła a fost considerată de criticii italieni ca o adevărată enciclopedie „ante litteram” în care viitorul papă și-a pus câteva dintre ideile de bază ale pontificatului său.

Aceasta este pe scurt problematica piesei scrise în 1949, pornind de la un caz real (acel Adam Chmielowski a fost sfințit de Papa Ioan Paul al II-lea în 1989).

Filmul a fost prezentat recent în sala Paul al VI-lea de la Vatican în fața corpului diplomatic și a unor importante personalități din lumea politică și bisericească. Autorul scenariului vizionase filmul anterior, alături de regizor și de principalii actori.

Ronaldo și logodnica lui, Susana Werner (Ronaldivha), două din miturile fotbalului brazilian

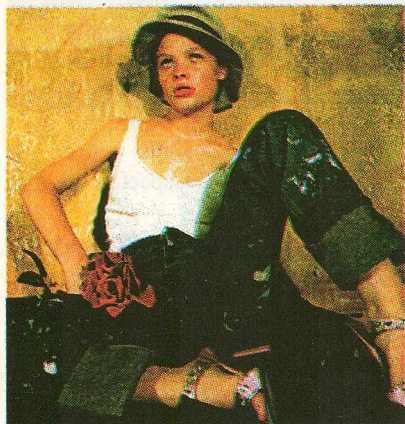
FOTBAL PLUS RELIGIE

Cum lesne se poate înțelege, în vara aceasta fotbalul a trecut în fața tuturor preocupărilor unei părți importante a omenirii, în epoca televiziunii, spre disperarea celor care consideră că acest sport și pasiunea mistuitoare pentru el reprezintă unul dintre păcatele modernității. Unul dintre cei mai „prizați” scriitori ai Braziliei, Paolo Coelho, a scris un eseu, reluat imediat în presa occidentală, având un titlu incitant: „Fotbalul și religia, armele noastre secrete”. El afirmă că viața este o luptă, iar fotbalul a devenit un fel de paradigmă a combativității ca spectacol. Mai mult decât atât, scriitorul este de părere că în Brazilia sportul are, alături de religie, o importanță

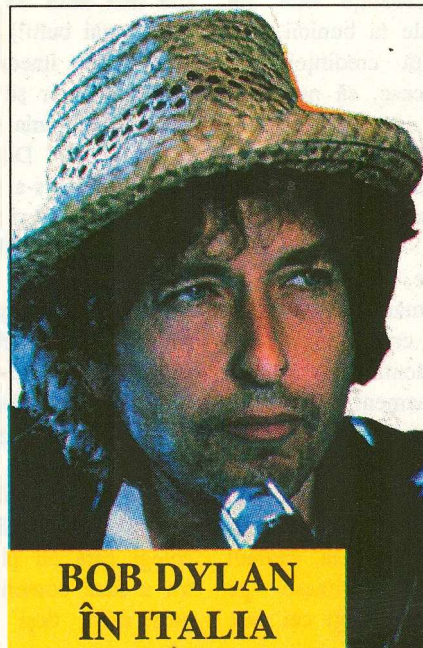
simbolică extraordinară. Iar secolul următor va fi unul sportiv și religios. Nu vom insista asupra interesantelor și finelor disocieri pe care le face Coelho, dar care țin să atragă atenția că, în Brazilia, fotbalul a devenit un fel de sursă de înțelepciune, pentru că trebuie să „păstrezi un echilibru între inventivitatea atacului și rigoarea apărării, între generozitatea altruismului și conștiința individuală, sau egoism”. Și dacă fotbalul este o lecție de viață, Paolo Coelho este încrezător în cuvintele marelui campion al boxului Muhammad Ali (Cassius Clay): „Voi învinge – spunea el înaintea meciului cu Foreman – pentru că știu deja care este gustul înfrângerii”.

UN TOP MODEL ATIPIC

Ca mai toate seducătoarele, vine din Franța, are numai 16 ani și doar un metru și șaiszeci de centimetri. Și cu toate că o regulă nescrisă a prezentatoarelor de modă spune că acestea trebuie să aibă cel puțin 1,78 m, această liceeană numită Melanie Thierry a reușit să facă un miracol. Nu numai că a devenit un top-model căutat, fiind cultivată mai cu seamă de Thierry Mugler, care o prezintă îmbrăcată ca o adolescentă-vampă, dar are deja în spate o carieră cinematografică, după ce a făcut filme de publicitate. A fost distribuită într-un film al regizorului Giuseppe Tornatore, intitulat *Secolul al XX-lea*, și va juca în *Notre Dame de Paris*, o versiune modernă a filmului care i-a avut cândva ca protagoniști pe Anthony Quinn și Gina Lollobrigida.

Melanie Thierry, vampa-adolescentă

BOB DYLAN
ÎN ITALIA

Într-un sondaj făcut de revista „Time”, Bob Dylan era trecut între primele 100 de personalități artistice și științifice ale acestui secol alături de un Le Corbusier, Einstein, sau T.S. Eliot. Cantautorul american, trecut deja de o jumătate de secol de viață, a efectuat cu mare succes la începutul lunii iulie un turneu în Italia. Și de această dată el și-a păstrat proverbiala capacitate de a-și alege chiar pe scenă repertoriul, din care nu au lipsit marile lui hit-uri. Ultimul său album, *Time out of mind*, a primit de curând Premiul Grammy, un fel de Oscar al muzicii.

Timbre cu
chipul
prințesei
Diana

AFACERI CU CHIPUL PRINȚESEI DIANA

„Fundatia principesa Diana“ a definitivat catalogul cu obiecte care pot să poarte pe ele chipul prințesei de Wales, moartă prematur și devenită un fel de mit modern. Este vorba de obiecte de porțelan, cum ar fi cești sau farfurii, dar și dulciuri, condimente și chiar obiecte de podoabă pentru pomul de iarnă. O cifră de afaceri de milioane de lire sterline. Numai că Oficiul pentru brevete de la Londra a hotărât că imaginea prințesei aparține „patrimoniului umanității“ și nu poate fi exploatată în mod exclusiv de cineva anume. Fundația a

făcut apel așa că povestea nu s-a sfârșit. Între timp, episcopul de York a atras atenția că trebuie să se pună capăt acestui „cult“ pentru prințesa defunctă. Și muzeul deschis în memoria Diane la Althorp este motiv de contestație, ba chiar și campania anti-mine desfășurată de ea înainte de moarte a ajuns motiv de târguială. Pe 31 august, de ziua morții Diane, admiratorii prințesei ar vrea să fie votată în parlament legea cu privire la minele care provoacă mii de victime, în special în rândul civililor.

ORIENTUL CREȘTIN

La Biblioteca națională Marciana din Veneția s-a deschis – și va rămâne deschisă aproape tot anul – o expoziție extrem de interesantă cu prilejul „Bimilenarului lui Cristos“, intitulată *Orientul creștin și sfințenia*. Sunt expuse vechi manuscrise și cărți sfinte legate în meta- le prețioase, miniaturi și icoane aparținând culturii orientale a Bisericii. Toate documentele din expoziție sunt astfel prezentate încât să susțină ideea modelelor de asceză și de sfințenie din biserica greco-orientală, rolul sfântului în societatea bizantină, cultul relicvelor, legăturile dintre biserica orientală și cea occidentală. Imaginea ascetului și anahoretului, a schivnicului care a ales locuri pustii de reculegere și penitență este cea care predomină din documentele prezentate în expoziție, ilustrând o anumită concepție despre sfințenie.

Miniatură
cu martiriul Sf. Gheorghe
(Veneția)

Am văzut-o la televizor în serialul *Dosarele X* – devenit celebru pe tot globul – în pielea personajului Dana Scully. Între timp a devenit o vedetă internațională căutată de marii regizori, capricioasă și talentată, păstrându-și figura serioasă, dar nerefuzând frivolitățile din film. Pe Gillian Anderson, partenera lui David Duchovny (Mulder) din serialul amintit, numeroșii ei „fani“ o vor putea vedea și pe marele ecran într-un film intitulat *Fight the Future* și care va fi o poveste despre pericolele cosmice în care va apărea tot alături de inseparabilul ei coleg din *X Files*. De asemenea, va juca în curând alături de Sean Connery într-un film despre care nu se știe prea multe amănunte.

ALTE „DOSARE SECRETE“

Gillian Anderson
într-o poză
care nu e în „X Files“

BIANCA JAGGER – AMBASADOR AL PĂCII

Bianca Jagger pe vremea
când era soția liderului
grupului Rolling Stones...

A părăsit luminile scenei pentru a lupta împotriva pedepsei cu moartea și a crimelor de război. Bianca Jagger, tânăra frumoasă și vedetă de acum două decenii, care făcea prima pagină a revistelor consacrate vedetelor lumii spectacolului, vorbind despre frumusețea exotica și farmecul fostei soții a lui Mick Jagger, și-a trăit din plin experiența tinereții. Acum, ajunsă la maturitate, Bianca (născută în Nicaragua) rostește cu seriozitate cuvinte ca acestea: „Nu este pace fără justiție“, în foruri internaționale.

Așa cum s-a întâmplat recent la Roma unde a fost prezentă la reuniunea care avea ca scop să impulsioneze înființarea unei Curți internaționale pentru crimele de război. Ajunsă la 54 de ani, ea vrea să-și joace faima și reputația pentru a fi o voce în apărarea victimelor atrocităților. Experiența trăită în Nicaragua, pe timpul regimului lui Somoza, a fost, se pare, hotărâtoare în opțiunea sa, Bianca Jagger fiind un apărător al drepturilor omului care crede că imaginea sa publică de acum este cea justă.

... și în haine de diplomat

Pagini realizate de
ȘTEFAN NICOLAE ■

MAȘINA DE SCRIS

de ALEX. ȘTEFĂNESCU

Texte sub

● **ELIA PAVLOVICI, Stupina, Galați.** „Vă rog să-mi «spuneți» în continuare unde greșesc...”

Proza dv., dinamică, nervoasă, nu-l lasă indiferent pe cititor, în recentele **Fragmente**, de exemplu, reușiți ca în numai câteva pagini să descrieți drama unei femei neînțelese de soțul ei. Impresionează enunțurile succinte, redactate parcă într-un regim de urgență, și dialogurile febrile.

Pe cât de evident este talentul, pe atât de vizibilă rămâne, în continuare, lipsa de cultură. Supără în mod special concepția naivă despre viață (care vă face să alunecați în cele din urmă în melodramă) și... greșelile de gramatică.

Cu o pregătire intelectuală serioasă, ați putea deveni, vă asigur, o scriitoare importantă.

● **D.M. MIRON, Timișoara.** Și în cazul dv. talentul literar (atât cât este) are de pierdut din cauza imaturității intelectuale. În fragmentul (de roman?) **Senzații**, întâlnirea emoționantă, după o lungă despărțire, între bătrâna de 90 de ani și fiul ei, el însuși un om bătrân, se

pierde într-o ceață de considerații naive și stângăcii stilistice.

● **IOAN ȚICALO, Râșca, Suceava.** Povestirea **Nimeni n-a fost hărăzit nimănui...** ar avea mult de câștigat dacă, revăzând-o, ați renunța la tonul moralizator. Titlul însuși ar trebui – din acest punct de vedere – schimbat.

● **NICOLAE V. MARIAN-VALENTIN, Alexandria.** Sunteți un autor cu personalitate, de neignorat. În versurile și proza dv. (care este și ea poetică) înregistrați ceva din ampla rumoare a vieții, amestec de vaiere disperate și gemete extatice. Aș vrea să știu mai multe despre dv. Am să reproduc în curând unul dintre texte, **O zi ca oricare alta**, remarcabil prin sugestia de ardore erotică.

● **ADRIANA SUBIN, Petroșani.** Din fragmentele trimise reiese că romanele polițiste scrise de dv. sunt publicabile. Portretele pe care le faceți personajelor au expresivitate și umor, iar desfășurarea investigației – de natură mai mult psiho-

logică decât polițienească – reușește să-l captiveze pe cititor. Vă rog să-mi mai puneți la dispoziție o fotografie și date biobibliografice, ca să prezint romanele la rubrica **Un manuscris în așteptarea editorului** (în cazul dv.: **Manuscrise în așteptarea editorului!**).

● **ANATOL ANAVILA, Oradea.** „Povestiri stranii” – așa ar putea fi intitulate textele pe care le-am primit de la dv. Par scrise de cineva

aflat – deopotrivă – sub influența lui Kafka și a unui vin bun. Însăpăimântă și amuză. Mi-ar face plăcere să public **Groapa**. Trimiteți-mi, deci, o fotografie și date despre dv.

● **VINCENȚIU-ARMAND DASCĂLU, Constanța, MIRCEA PUȘCAȘU, Tulcea, SORIN HOLIARTOC, Timișoara, IACOB ALEXANDRU, București, LIVIU ZAMFIRIU, Constanța.** Textele dv. nu sunt publicabile, dar dovedesc că aveți anumite aptitudini pentru scris. Vă rog să mă țineți la curent cu evoluția dv.

● **ROMICĂ-DANIEL MATEI, Cumpăna, Constanța, GEORGETA GOREA, Budacu-de-Jos, Bistrița-Năsăud, DAN RUSU, Suceava, SOLIANA TUDOR, Simeria, Hunedoara, DORU IONESCU, București.** Ceea ce scrieți dv. n-are nici o legătură cu literatura.

Compueri de nota 4

„Valurile vieții, în continuă mișcare, ne saltă și coboară/ izbindu-se de șubreda corabie veche și-apăsătoare/ Astfel, dându-ne atât clipe plăcute cât și clipe amare/ apropiu de noi o zi când vom pluti ultima oară.”

GEORGE ENESCU
București

„Petece de nori cenușii parcă rătăciți pe bolta senină alergau spre un destin sorit de-a lungul existenței. În acordurile simfoniei lui Vivaldi, înțelegând existența vieții din

cele mai primare faze, uiți parcă de ceea ce este rău dar, nu poți să fi (sic!) indiferent.”

ALEXANDRU CRISTEA
Bobâlna, Cluj

„Norocul meu e aici sau oriunde altundeva/ unde am numai necazuri și fac nazuri/ că vreau să fac bine dar iese altceva/ în viața grea și-n imposibilitatea de-a/ întreprinde ceva.”

PAVEL RĂTUNDEANU-FERGHEȚE
Ciubăncuța, Cluj

Un manuscris în așteptarea editorului

SALUTĂRI DE PE EVEREST!

de IOANA DIMACHE

Volumul cuprinde proză scurtă (Spuma nopților, Ele și umbra lor, Salutări de pe Everest!, Captivi în corp, Drumul spre limburi) și însumează aproximativ 165 de pagini.

Autoarea, Ioana Dimache (născută la 11 februarie 1966 la Galați, absolventă a Facultății de Fizică a Universității București), este în prezent funcționar public în Galați. A debutat în iunie 1994, cu povestirea Spuma nopților, la rubrica Mașina de scris și ulterior a câștigat premii la numeroase concursuri literare. Scrie inteligent și captivant, dovedindu-se o expertă în înțelegerea și analizarea proceselor psihice, chiar și a celor mai discrete. Evenimentele vieții sufletești, „povestite” de ea, devin palpitate, ca peripețiile relatate într-o carte de aventuri.

Reproduc ca eșantion un scurt fragment din Drumul spre limburi; naratoarea descrie în cuprinsul lui situații și trăiri din cea mai îndepărtată copilărie, despre care credea că le-a uitat, deși i-au marcat profund existența.

Mama era iute la mână, imediat a pus mâna pe furtun. Îmi amintesc perfect cum, doar cu o bluziță pe mine, alergam în picioarele goale pe divanul jos și lat din „camera de tortură”. Era iarnă și, când dădeam să sar pentru a mă ascunde sub masă sau după sobă, mama striga să nu cobor, că podeaua e rece. Vocea ei mănioasă mă speria mai tare ca furtunul; ascultam și, plângând, alergam mai departe în spațiul permis, urmărită de șfichiuri.

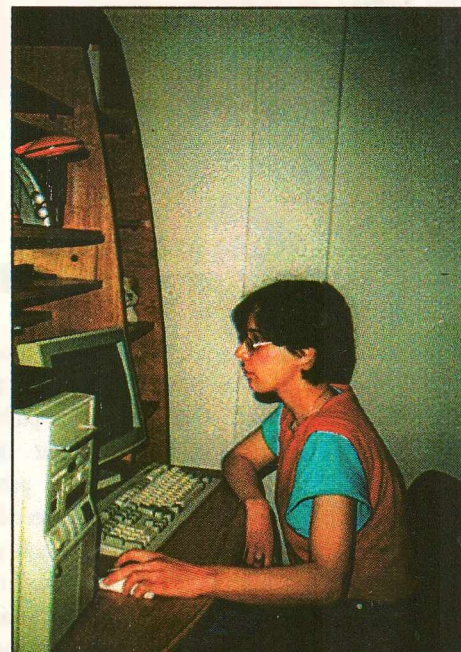
I-am văzut de mai multe ori pe colegii sau pe tovarășii mei de joacă luând-o pe coajă de la cei mari: se fereau cât puteau, cu o groază animalică, se vârău în câte un colț greu accesibil sau țâșneau dintre mâinile părintelui și fugeau până se aflau în siguranță. Am făcut și eu oare așa ceva? Da, dar numai bunicului, când mai puneă și el mâna pe curea. Părinții mei pretindeau un comportament disciplinat în fața punitiei – îmi era permis să țip, să plâng sau să-mi acopăr fața cu mâinile, dar trebuia să rămân acolo, să nu le fac greutate. Odată, m-am retras într-un colț; mamei i-a fost greu să mă lovească și aceasta păru că o scoate din minți; într-o clipă, i-au crescut colți și

gheare; venea, venea întruna spre mine cu ochii roșii de turbare, cu un grohăit amenințător ce acoperea toate frecvențele, un grohăit dincolo de care nu se mai auzea nimic. Spaima mea de atunci nu va putea fi yreodată egalată în intensitate de un alt sentiment – mă mir și acum că am depășit-o. Înainte de a paraliza de teamă, cu ultimele puteri, am făcut gestul salutar: un pas lateral care mă scotea din colț, predându-mă bătăii obișnuite, guvernate de reguli pe care le știam.

Am dat atunci să-i spun, fără nici o șansă de a fi ascultată, că tovarășele educatoare își trăsese scaunele lângă ușă pentru a sta de vorbă în timpul somnului nostru de după-amiază; copiii care ieșeau la pipi le deranjau și atunci una dintre ele s-a enervat și a zis: „gata, de-acum nu mai iese nimeni!” Atunci, am închis ochii. Tocmai îmi făceam curaj să ies și eu, dar nu mai era voie. Am adormit și, în somn, sfinterul și-a făcut de cap.

O lume cu legi incomprehensibile, în care oricum o iei peste bot, fie că asculți de ele, fie că nu.

Tot la demisol era și bucătăria de iarnă, despărțită de magazia de lemne

printr-un perete subțire de cărămidă. Deasupra se afla dormitorul părinților. Eu dormeam în camera de deasupra „camerei de tortură”, iar Petrică în holul larg dintre dormitoare.

Tata mânca în bucătărie, așezat la un capăt al mesei. Aveam un tătic tânăr, frumos și inteligent, și îl iubeam la nebunie. El nu ne bătea, el doar ne amenința că, dacă nu suntem cuminiți, vine mama. Câți ani aveam, din moment ce abia ajungeam la farfurie? Mă încânta, îmi amintesc, felul în care mânca, aruncând îmbucăturile în gură cu un zgomot de peșteră în care se prăvălesc bolovani. Un uriaș care înghite stânci, încerc acum să-i literaturizez imaginea; atunci, am început pur și simplu să-l imit. „Mănâncă frumos”, m-a atenționat. „Așa faci și tu”, am obiectat cu inocență. „Nu-i adevărat”, mi-a răspuns scurt și foarte sigur și a continuat să mănânce în același mod. Mi se pare, mi-am spus în gând, reluând la persoana întâi cuvintele pe care le auzeam cel mai des.

Ți se pare, tu nu știi nimic. Tu ești de pe altă planetă, auzeam zi de zi.

PENTRU TOȚI CORESPONDENȚII

Textele pe care mi le trimiteți trebuie să fie dactilografiate sau scrise lizibil. Dacă sunteți optimiști, puteți să adăugați și un curriculum vitae și o fotografie a dv. (color). Mă interesează orice gen – poezie, proză, teatru, critică literară etc. Dar nu am nevoie decât de cinci-șase pagini, alese de dv. (în felul acesta vă verific și gustul). Atenție: dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate nu se restituie!

Adresa rămâne aceeași: Alex. Ștefănescu, la redacția revistei Flacăra, Piața Presei libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

LA VIE EN ROSE CU PREMII

Text: REMUS ANDREI ION ■

Foto: CORNEL MIFTODE, OCTAVIAN TIBĂR, ADRIAN LUPU ■

Scurtă panoramă a stagiunii teatrale 1997-'98

În stagiunea teatrală care tocmai s-a încheiat au lipsit scandalurile și reforma, dacă e să comparăm puțin atmosfera în care s-a lucrat cu aceea din stagiunile trecute. Se pare că s-a ajuns la pace: ministerul, autoritățile subvenționează cu atât și fiecare să-și vadă de treabă. S-a lucrat în liniște cu câți bani s-au nimerit să fie. Legislativ, administrativ, salarial nimic nou! Nici reforma nu a mai fost cerută aproape de nimeni. A existat un anumit entuziasm al directorilor care tocmai fuseseră numiți prin concurs și viața teatrală a prins vioiciune. Au ieșit la rampă tinerii și celebritățile. Și pe unii și pe alții i-au înconjurat succesul și compromisul: *la vie en rose cu premii*.

Celebrități

Regizorul Ion Cojar a așteptat zece ani ca să monteze *Azilul de*

Marin Moraru și Florina Cercel în „Azilul de noapte”

noapte la Teatrul Național din București și premiera a devenit un eveniment. Ion Cojar este acum directorul teatrului și *Azilul...* este cel mai aplaudat spectacol. La finele lui 1987 părea foarte firesc să joci la Teatrul Național o piesă rusească cu cei mai buni dintre actorii din țară: Radu Beligan care era director, Gheorghe Dinică, Marin Moraru, Draga Olteanu Matei, George Constantin, Valentin Uritescu, Ovidiu Iuliu Moldovan... Din distribuția de acum lipsește doar regretatul George Constantin.

Iar dacă în 1987-'88 toată echipa spectacolului trecea cu verde prin „fălcile” cenzurii, au trebuit să treacă trei rânduri de alegeri libere pentru ca la Național să se poată lucra fără nuanțe electorale, „foștii” să fie doar „foști” și atât, iar performanța artistică să nu fie condiționată financiar și ideologic.

Celebritatea spectacolului este dată de celebritatea actorilor. Regizorul a intervenit esențial doar când i-a atribuit lui Gheorghe Dinică un personaj pozitiv, Luca.

Spectacolul merită văzut și curtat cu privirea. Nu pentru că decorul ar fi excepțional, din contră. *Azilul...* merită văzut în câte o seară numai pentru a urmări jocul lui Marin Moraru, al lui Gigi Dinică sau Radu Beligan. Apoi mai merită ascultate poveștile spuse de Actor, de Baron, de Nastasia, și Satin, de cuceritorul Luca sau de mucalitul cojocar Bubnov. În fine, spectacolul merită revăzut și pentru a urmări perindarea personajelor pe podiumul din prim-planul scenei, o ușa răsturnată, și care aduce firul spectacolului spre vodevil. *Azilul...* are o distribuție aleasă, perfectă pentru piesă, și cel mai voluminos caiet de sală scos de Teatrul Național.

Premiat și aproape uitat

1794 este un spectacol premiat la foarte scurt timp de la premieră, și a rămas pe moment vârful repertorial la Bulandra. Poate pentru că nu a fost lansat încă cel mai ambițios proiect al directorului Victor Rebengiuc, *Regele Lear* în regia lui Tompa Gabor. Spectacolul 1794 ne reamintește că Revoluția franceză și-a impus gloria cu ghilotina. Eroii și tribunii revoluției au probat invenția doctorului Guillotin. Regizorul Alexandru Darie croșetează un text de scenă din trei piese: *Danton* de Camil Petrescu, *Moartea lui Danton* de Georg Buchner și *Marat-Sade* de Peter Weiss. Eroul rămâne Danton, un furios al Revoluției, care sfârșește la ghilotină, condamnat în primul rând de Robespierre și Saint Just. Pentru povestea lui Danton, textul este esențial (baza este piesa lui Camil Petrescu); povestea crește, se umflă ca o cocă dospită, iar fiecare scenă este gândită și așezată în felul ei – o premieră la Alex Darie care prefera un legato dinamic, în fugă aproape, din care nu se putea rupe nimic. 1794 este un spectacol de peste patru ore pe care poți să-l urmărești, este suportabil chiar dacă după Verdun actorii joacă fotbal cu capete tăiate – cea mai macabră dintre scene. Robespierul lui Cornel Scripcaru și acuzatorul public improvizat de Florin Zamfirescu sunt extremele interpretării, care vin din extremele de analiză a Revoluției însăși, de la caricatura politică la teozofie, cu trecere prin pictura lui David. Scripcaru este un actor care poate juca singur, fiecare frază rostită are independență, este unică și de o exactitate cutremurătoare. Caricatural la început, dictator cinic și criminal în final, acest Robespierre ne amintește că Revoluția franceză a fost concepută și ca o imagine prescurtată a Judecății de Apoi. Cornel Scripcaru nu a mai repetat

această performanță interpretativă și în spectacolul **Petru**, lansat câteva luni mai târziu, în regia Cătălinei Buzoianu.

Requiem la Sf. Gheorghe

A trecut aproape neobservat de festivaluri ultimul spectacol al lui Horațiu Mihaiu: **Requiem** de Leonid Andreev, jucat la Teatrul Andrei

Fiecare gest, fiecare privire are semnificație în „Requiem”-ul regizat de Horațiu Mihaiu

Mureșanu din Sf. Gheorghe. În teatru, frații Mihaiu sunt de nedespărțit. Regizor și scenograf este Horațiu, dar nimic nu se face fără „concepția muzicală” a lui Virgil. Leonid Andreev este considerat de Virgil un scriitor „insolită cu alură de hippy avant-la-lettre”, iar Horațiu simte în text un sistem de bombe până la impresia că „la fiecare pagină riscam să sărim în aer”. **Requiem** este primul text teatral „jucat” de Horațiu Mihaiu. De această dată, în opoziție cu celebrul **17 acte cu Piet Mondrian**, cuvintele fac parte din sistemul sunet-culoare-mișcare, de o plasticitate cuceritoare prin amănunt și întreg. Teatrul ajunge să viețuiască din mila Luminăției sale, damă bine, bogată, pasionată de negru, împietrită într-un lux feroce. Iar actori, regizor și scenograf trebuie să pregătească un spectacol cu tot cu public, astfel ca singurul spectator viu, vorbitor și mișcător să fie „stăpâna”. Regia micului joc i-a prilejuit lui Horațiu Mihaiu o repriză de concentrare plastică. Mișcarea înseamnă dans, pantomimă, jonglerie. Costumele, obiectele, decorul, luminile, chiar și privirile actorilor se adună într-o compoziție plastică fără cusur. Întregul

depinde de concepția muzicală a lui Virgil Mihaiu, care face din sunete un personaj. Din trupa de la Sf. Gheorghe excelează Cristian Drăgan, și el muzician, care se mișcă după cum dictează eleganța muzicii. **Requiem** nu a participat decât la festivalul Atelier, organizat de teatrul gazdă. A fost ocolit și de Festivalul de teatru scurt de la Satu Mare și de cel de la Piatra Neamț. Or, precizia și concepția plastică pe care le aduce Horațiu Mihaiu în spectacologia contemporană merită văzute, studiate și chiar preluate.

Încă un spectacol „ocolit”

Și la Galați, Adrian Lupu a regizat un spectacol care nu este văzut decât de publicul local. **Celestina**, după un text spaniol apărut prin secolul XV spre sfârșit, este un spectacol de echipă: Adrian Lupu – regie, Iosif Herța – muzica, Raluca Ianegic – mișcarea scenică, Vioara Bara – scenografia plus harul actoresc al interpretei principale, Ioana Citta Baci. Tonul piesei îl dă **Celestina**, o codoașă simpatică în felul ei, cu limbă meșteșugită, gata să încurce și să descurce orice pentru ceva parale, vestită pentru dezvățurile tinereții, dar și pentru felul în care a însănoșit sau încurcat mințile oamenilor golindu-le punga.

Un spectacol devine interesant, se pare, numai după ce intră în campaniile de premieri-naționale, locale sau globale, întreținute tot pe fondul certurilor cu substrat politic începute prin 1990 și care au pus în opoziție Ministerul Culturii,

inspectoratele pentru cultură și cam toate autoritățile care administrau subvențiile, cu Uniunea Teatrală. Și goana după premii nu s-a domolit nici după ce președintele UNITER a ajuns ministru al Culturii. De parcă energiile teatrale românești depind de fastul comercial și mediatic al ceremoniilor amestecate! Pentru că dacă toată lumea dă premii, atunci și toată lumea primește premii, ba unii chiar se autopremiază. Dă bine în biografie...

Tinerii sunt peste tot

Forța stagiunii trecute stă mai mult decât oricând în spectacolele tinerilor. În București, la Nottara, Mic, Bulandra, Comedie, Național și, în țară, la Piatra Neamț, Ploiești, Sf. Gheorghe, Galați, Cluj, Timișoara, tineri regizori și actori țin sălile pline. Ce ar fi fost **Emanciparea prințului Hamlet** fără jocul lui Alexandru Jitea, stagiunea Teatrului Național din Timișoara fără aventura expresionistă a Beatricei Bleont

La Piatra Neamț, Bogdan Talașman este vedetă în primul an de actor profesionist. În „Prințul din Lacrimă” are partener pe măsură

cu **Cerșetorul**, stagiunea Teatrului Mic fără spectacolele lui Petru Vutcăraș și Nona Ciobanu? Afirmarea tinerilor este din nou coloana vertebrală a Teatrului

Tineretului din Piatra Neamț. Bogdan Talașman, Ovidiu Crișan ca actori, Anca Maria Colțeanu și Vlad Masacci ca regizori și Radu Macrinici ca dramaturg sunt deja nume cu greutate. Până la episodul doi al scurtei panorame a stagiunii teatrale 1997-’98, să amintim și reușita mediatică, managerială și artistică a superproducției **Richard II**.

O scenă plină de veselie din „Celestina”

DE JUR-ÎMPREJURUL ECRANULUI

Despre filmul „**DEMONII**” și cel „**COȘMARUL UNUI AMERICAN LA PARIS**”
(sau între STUPID și CRETINITATEA AGRESIVĂ)

... Două filme americane (intrate simultan pe ecranele noastre, ambele fiind producții 1998 și fiecare depășind durata de proiecție a unei pelicule „normale”!) ne cam pun pe gânduri – ba, chiar, ne sperie – apropo de relația: intenție-scop-efect final a producătorilor. Să le rezumăm, pe rând:

1. – „**DEMONII PRINTRE NOI**” („*Fallen*”, 124 minute): un film în aparență polițist, beneficiind de interpretarea unor mari

actori precum DENZEL WASHINGTON, DONALD SUTHERLAND sau JOHN GOODMAN ● Scene „tari” – cât cuprinde (precum cea a gazării unui condamnat la moarte, filmată în cele mai mici și oribile amănunte încă din primele minute... parcă spre a-ți lua „maul” – și nu e numai asta, fiți liniștiți!) ● Treptat, realizezi – ai, biei, spectator abstract și dornic de senzații – că lanțul crimelor oribile ce se ivesc pe parcurs, pornesc de la o banală... „strângere de mână” ● Strângere care, însă, nu e una oarecare, ci are rostul, abscons, de a transmite... intenția Demonului! ● Ei bine, după ce polițiștii americani își împuşcă asasinii americani – și viceversa! – cine credeți că e vinovatul real al tuturor acestor asasinat în serie...?! O pisică, „stimată tova” și „pretini” – o superbă pisică siameză, căreia i s-a strâns lăbuța de către unii pre-

opinienți ● Iar „demonul-pisică”, alunecând printre picioarele cadavrelor din final și pierzându-se în întuneric... ei, ce poate însemna

asta: nu cumva urmează seria a doua?!
2. – „**COȘMARUL UNUI AMERICAN LA PARIS**” („*An American Werewolf In Paris*”, 98 minute): un film care – comparativ cu primul menționat la această rubrică – pare o măslină de capră față de muntele de bălegă al unui elefant! (nu-mi reneg „neditul” asociației: cele două produse cinematografice mi-o impun!) ● Despre ce e vorba: trei tineri americani sosesc la Paris, dornici de a „trăi franțuzește”, „vedea franțuzește”, „bea și agăța franțuzește”... și „etc. franțuzește” ● Curând ne dăm seama însă că ei nu doresc decât a escalada (clandestin, noaptea!) cele-

O capodoperă: PONETTE

(N.a. – Îmi pare nespus de rău dar, înainte de a trece la analiza acestui film absolut superb, o elementară conștiință profesională mă obligă să deschid – cu imensă amărăciune! – pagina acestei cronici: este INADMISIBIL ca distribuitorii de filme ai Capitalei să se împiedice de intoleranță, ba chiar indolență și lipsa de cultură!, a unor „proprietari” de săli destinate, așa-zis, cinematografului de artă... dar care refuză să introducă în repertoriu un film precum acesta, și mi se pare că fără a-l fi vizionat în prealabil, ceea ce e absolut monstruos! – pe motivul, la modă, cum că: „Mai lăsați-ne, domnule, cu filme franceze... nouă oferiți-ne filme americane, că cu ele ne facem planul!”

Dacă ar fi rulat la un cinematograful central al Capitalei – unde sala și-a câștigat un public anume! – sunt convins că s-ar fi spart, pe bune!, geamurile, la intrare...! Plasându-l însă într-o sală bulevardieră și unde spectatorul mascul are de ales între a strivi semințe între dinți, sau a-și strecura mâna între coapsele gagicii... acest film a pierdut încă din start!

Îmi păstrez, totuși, credința în bunul, adevăratul spectator român de film; mai cred că, după o vreme, auzind despre ce este vorba, oamenii vor fi interesați să vadă pelicula, în reluare, la nisaiva săli cât de cât decente... Și mai sper, poate că mai ales, ca măcar în provincie acest film de excepție să-și urmeze cursul așa precum i se cuvine...!). Iar acum iată și obiectul acestei nedorite intervenții:

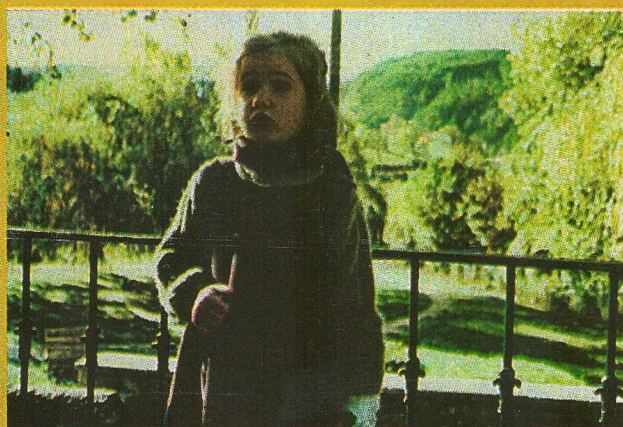
„**PONETTE**” (titlul original, producție Franța – 1996; un film scris și regizat de către JACQUES DOILLON; în rolul titular, fetița în vârstă de 4 ani, VICTOIRE THIVISOL – Premiul pentru interpretare

feminină la FESTIVALUL INTERNAȚIONAL AL FILMULUI DE LA VENEȚIA, 1997)

Filmul: Mama micuței Ponette moare într-un stupid accident de automobil; rămasă singură cu tatăl, Ponette refuză ideea morții mamei sale; ea îi vorbește, o așteaptă... se roagă la Dumnezeu să o ajute... nimeni și nimic nu o pot împiedica să spere, măcar, că o va revedea! Iar acest lucru – practic imposibil! – se va petrece (Și numai cinematograful – sau Marea Cinematografie! – poate îndeplini un astfel de miracol – n.a.)

Realizarea: A analiza, mă rog: a privi MOARTEA din punctul de vedere al unor copii... iată o idee cel puțin inedită, dacă nu chiar sinistă, din multe motive: inocența proprie copilăriei nu are nimic comun cu sensul tragic al existenței – pe care doar maturii îl pot bănuși, și rareori înțelege! Ei bine, Jacques Doillon s-a aruncat cu toată convingerea (il bănuiesc că și marcat de anumite amintiri personale! – n.a.), în această întreprindere cumplită, vecină cu sinuciderea sa artistică! Și a reușit.

„La început am avut doar un sinopsis, o schiță a subiectului. Din ianuarie și până în iulie am înregistrat probe cu copii... în fiecare seară le vedeam pe video, căutam

HORIA PĂTRAȘCU

„**PONETTE**”
(Franța, 1996)

să aleg; apoi, scenele și dialogurile le-am scris foarte repede: am sentimentul că acest film a fost scris chiar de copiii la care se referă" – mărturisește regizorul.

Prestația micuței **Victoire Thivisol** este nu doar fascinantă, ci aproape **incredibilă**: fetița pare venită, într-adevăr, din altă lume...! (ea nu suferă nici măcar urmă de comparație cu alți „copii-minune” ai ecranului, vezi celebra Shirley Temple, sau mai recentul Macaulay Culkin: aceștia își jucau, de fapt, propria copilărie – iar apoi erau cu mult mai în vârstă!). Victoire însă – la nici cei patru ani împliniți, în timpul turnării! – **nu-și joacă**, de fel, copilăria: ea **interpretează**, la cea mai exactă și grea accepțiune a cuvântului, **un anumit rol dat!** Ea **REPETĂ** (Doamne, Dumnezeu!), sub indicațiile regizorului – și de zeci de ori pe zi, atunci când e cazul! – secvențe imense, ce se vor filma „fără tăietură”, adică șnur, adică în **priză directă**... cu complicate mișcări de aparat sau deplasări în decor, purtând în tot acest timp dialoguri cu partenerii și dând chiar replici – fraze întregi! – pe care aproape că te întrebi dacă un actor matur, profesionist, **le-ar putea memora...?!** Iar apoi, fetița se duce să se joace **cu partenerii**, tot copii...

Culmea fiind că acest film este destinat **NUMAI MATURELOR!**... (Vă sfătuiesc să nu duceți copii de vârstă eroinei la „PONETTE”: se vor plictisi cu siguranță și **nu vor înțelege nimic** – n.a.).

Să mai menționăm, la acest capitol, **imaginea** – de o tulburătoare, aproape **agresivă** frumusețe în contextul ideatic al peliculei, adică în acel permanent dialog între Viață și Moarte – imagine semnată de **CAROLINE CHAMPETIER** (omîtându-i, desigur, pe mulți alții dintre realizatori, din lipsă de spațiu – n.a.).

Concluzii: Din punct de vedere estetic, filmul este unul **crud**, chiar **feroce** (mie, unuia, mi-a produs un soi de rău „fizic” pe parcursul proiecției; ba am văzut chiar colegi – critici, sau amici pe care nu-i bănuiesc de o sensibilitate exacerbată! – părăsind vizionarea, deși cu lacrimi în ochi, la jumătatea derulării peliculei)... dar **numai din punct de vedere**

estetic! Pentru că este **CUMPLIT** să vezi pe ecran un copil, analizând – așa cum numai un copil știe să facă, iar noi niciodată, pentru că suntem prea consumați de viață și prea lași! – **ceva de care ne temem cu toții!**...

El, copilul – această nemaipomenită **PONETTE!** – nu se teme: el **NU ADMITE moartea...**, oricâte argumente i-ar aduce cei din jur... Și, culmea, mormolocul ăsta de fată va reuși: **MOARTEA** va fi **cea învinsă...**! Într-o tulburătoare, genială și antologică secvență finală:

... Scurmând cu degetele mormântul mamei (secvență „reală”), Ponette, rugându-se fierbinte să o revadă măcar o dată... ea, Mama, revine (secvență „ireală”, desigur)... Mama îi vorbește (în rol, admirabilă: **Marie Trintignant!**)... o liniștește, îmbrățișând-o... ba chiar **își scoate un pulover roșu**, acoperind umerii fetei, să nu-i fie frig... apoi dispare, precum a și venit... Ei bine, liniștită, într-adevăr, Ponette părăsește cimitirul (secvență „reală”)... **purta** **însă pe umeri acel pulover roșu!**

P.S. 1. – Spre liniștea celor care, văzând filmul, s-au întrebat cum de micuța Victoire Thivisol a suportat traumele posibile în participarea la un astfel de film (m-am întrebat, la rândul meu, același lucru – n.a.), pot să vă comunic că pe întreg parcursul filmărilor, toți copiii care au jucat au fost supuși unor permanente supravegheri și controale efectuate de către psihanalista **Marie-Hélène Encrevé**.

2. – La aflarea decernării, la Veneția, a premiului pentru cea mai bună interpretare feminină aceleiași Victoire Thivisol, celebrul și respectabilul actor francez **Michel Piccoli** ar fi afirmat: „Ei bine, dacă acum dăm premiul de interpretare unui... copil, atunci ce vom face la următoarea ediție: **vom da premiul unui... câine?!**

(creier de curcă beată și cohones din alune, la acest actor „mișel și Piccoli”...! – n.a.)

brul Turn Eiffel, pentru a se arunca de acolo, din vârf, cu „coarda elastică”: sport la modă

în S.U.A., preluat de la niște ritualuri păgâne, extrem de riscante, ale africanilor ● (Că, măcar teoretic, o astfel de aruncare în gol verticală este absolut imposibilă din acest punct – celebrul Turn având dantelăria din oțel **lărgită către bază**, precum rochia unei femei – la asta nu se gândește nimeni! Dar, mă rog...) ● În „cădere liberă”, ei se trezesc salvând o sinucigașă,

ce se aruncase înaintea lor și fără gumilastic la picioare ● Aceasta este însă... un soi de vampir: pune **inimi crude** în mixer, pentru a bea suc rezultat cald; ba îl și oferă celor trei adolescenți, spre a-i transforma în „oameni-fiară” ● Demni astfel, la rândul-le, de a participa la o „petrecere” satanică, în niște subsoluri (păzite de un body-guard tatuat, malac și ras în cap), unde se consumă chinuri și (atenție!), **crucificări pe viu** – oribile! ● „În film există 40 de cadre conținând oameni-lupi creați pe computer, care aleargă, sar, fac salturi și îi sfășie pe cei din jur...” Așa, și?! – îndrăznim noi a spune, încă nesfășiați fiind.

... Să fim bine înțeleși: nu am nimic împotriva filmelor **horror**, **polițiste** ș.a.m.d. Împotriva filmelor în care violența sau sângele scurs pe ecran apar dintr-o acțiune **LOGICĂ!** (cum sunt de pildă, în altă ordine de idei, filmele artistice sau documentarele cu și despre război). Dar sunt dator să atrag atenția asupra unor „produse” cinematografice – care năpădesc piața în ultimul timp! – și care pun sub semnul întrebării însăși **ideea de cultură!**... Cele două

pelicule pomenite mai sus nu sunt nici din genul „horror”, și nici măcar din acela al „parodiei”: ele pretind a lua în serios niște date ale unei sub-culturi, agresive la culme și perfect finanțate, care fac din speranță, religie, bun-simț un fel de melanj oribil, cu efect greu de prevăzut. De la astfel de filme nu ieși nici măcar „fluierând a pagubă”... ci a moarte! Asupra căreia nici măcar nu-ți prea mai vine să fluieri.

**DE JUR-ÎMPREJURUL
ECRANULUI**

FILM

Excepțional

„PONETTE“ (Franța, dramă)

Remarcabil

„MAI BINE NU SE POATE“ (S.U.A., comedie)

„GOL PUȘCĂ“ (Anglia, reluare)

„RAȚIUNE ȘI SIMȚIRE“ (S.U.A., reluare)

Pierzi, dacă nu vezi

„DEMONII PRINTRE NOI“ (S.U.A., acțiune)

„TRIBUL DIN FUNDU' GRĂDINII“ (S.U.A., reluare)

Doar cu Extraveral

„O VIAȚĂ MAI PUȚIN OBIȘNUITĂ“ (S.U.A., acțiune)

„ALIEN-4, Renașterea“ (S.U.A., reluare)

Curată sinucidere

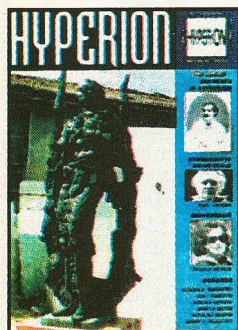
„COȘMARUL UNUI AMERICAN LA PARIS“ (S.U.A., horror)

Remember

Editura Flacăra intenționa ca anul acesta să readucă în atenția cititorilor **Grădina lui Glaucon** sau **Manualul bunului politician**, una din cărțile lui C. Banu, fondatorul revistei Flacăra, de la a cărui naștere s-au împlinit, nu demult, 125 de ani. Iată că Editura Pro a fost mai harnică și, prin grija criticului și istoricului literar Valeriu Răpeanu, ne-a oferit acest volum, apărut pentru prima oară în 1937. „Este o carte ce definește cu maximă concizie moravuri mai presus de timp și de timpuri. Măștile o dată smulse, nu lasă să se vadă fața unui anume personaj, ci fizionomia caracteristică pentru categorii umane, definitorii pentru omul politic și politica de oriunde și de pretutindeni“, afirmă exegetul cu îndreptățire.

Hyperion

Numărul 2 al revistei Hyperion din Botoșani ne propune un sumar variat, din care spicim: **Literatura de acum se afirmă pe fondul unei indiferențe generale față de literatură** – un interviu de Constantin Ifimie cu Alex Ștefănescu. **Cioran. Despre prieteni și prietenie** – un articol de Emanoil Marcu, urmat de fragmente din caietele ilustrului gânditor, **Eminescu și arheul rostirii lirice românești** – un studiu de Ion Pogorilovski. Cităm din **Accentele lui Gellu Dorian**, care îngrijește cu mîgă de apariția acestei reviste editată în provincie, dar deloc provincială: „Conservarea valorilor nu înseamnă obediență față de acestea, ci îndatorire. Uzura valorilor, așa cum o fac cei de tipul Păunescu și ceilalți, duce la distrugerea, la erodarea lor“.

Atențiune cititori și dezlegători! Nu pierdeți ocazia!

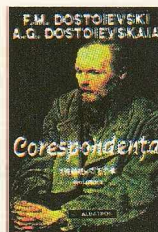
S.C. „Publicațiile Flacăra“ S.A. vă oferă cel mai frumos cadou – „**Almanah Rebus Estival '98**“ – care ca de obicei conține, pe lângă cele peste 150 careuri și integrame, schițe umoristice și S.F., epigrame, anecdote, caricaturi, curiozități, articole despre VIP-uri, documentare (Minunile lumii antice, Greenwich, Cambridge), diverse jocuri, aforisme, zodiile etc.

Almanahul costă numai **14.700 lei**, iar pentru cine dorește să-l primească prin poștă, contra ramburs, un exemplar costă doar **12.000 lei**, cheltuielile de trimitere fiind suportate de societate. Comenzile se fac pe adresa S.C. „Publicațiile Flacăra“ S.A., Piața Presei Libere 1, Sector 1, 71341 – București, sau la telefon 222.67.38.

F.M. Dostoievski,
A.G. Dostoievskaja –
„Correspondența 1866-1874“
Vol. I, Traducere și note de
Alexandru Calais. Editie
îngrijită de Valeriu Cristea,
Editura Albatros, București,
1998, 290 pagini,
preț neprecizat.

Cea dintâi apariție în versiune românească a scrisorilor lui F.M. Dostoievski adresate soției sale. Este vorba despre 239 de scrisori (164 ale prozatorului și 75 ale soției sale) care se constituie nu numai într-o lectură extrem de interesantă dar și într-un grupaj inedit de informații despre viața și opera clasicului rus.

Dr. Elena Armenescu –
„Cosmoenergoterapie pentru
mileniul trei. Cojoterapia“
Editura Semne, București
1998, 192 pagini,
preț neprecizat.

O lucrare extrem de interesantă care dorește să pună la dispoziția cititorului informația minimă necesară pentru a înțelege că medicina tradițională poate fi îmbogățită prin numeroase alte tehnici și procedee alternative.

Cojoterapia – prezentată pe larg în revista „Flacăra“ de-a lungul timpului – este una dintre aceste alternative inventate de un român.

André Malraux – „Ispita
Occidentului. Saturn. Eșeu
despre Goya. Capul de obsidian. Omul precar și literatura“.
Traducere de Modest Morariu
și Dumitru Țepeneag. Editura
RAO, 1998, 512 pagini,
preț neprecizat.

Patru eseuri faimoase grupate într-un singur volum care continuă seria de autor apărută la editura RAO și al căror motto ar putea fi chiar un text al lui Malraux: „Ceea ce contează în mod esențial pentru mine este aria. Sunt în artă așa cum ești în religie“.

Tom Clancy – „Pericol iminent“ – Traducere de
Florentina Constantinescu și
Daniela Truția. Editura RAO,
1998, 832 pagini,
preț neprecizat.

Un techno-thriller scris alert, cu întâmplări pasionante, în stilul clasic al lui Tom Clancy. În fața durității Cartelului de la Medellin, Washingtonul nu are decât o singură soluție și anume, infiltrarea unei echipe-șoc, sub conducerea legendarului Jack Ryan. Un adevărat regal pentru amatorii genului.

Povestea a fost deja ecranizată la Hollywood, iar filmul „Clear and Present Danger“ a fost un succes de casă.

Pierre de Coulevain –
„Nobilime americană“ –
Traducere de Teodora Popa-
Mazilu. Editura Albatros,
București, 1998, 320 pagini,
preț neprecizat.

Romanul „Nobilime americană“, apărut pentru prima dată în anul 1900, a cunoscut peste 60 de ediții numai la Paris, fiind distins cu Marele Premiu al Academiei Franceze. Scriitoarea (pe adevăratul ei nume Augustine Favre de Coulevain) este o fină observatoare a psihologiei feminine, romanul fiind o explorare continuă a diverselor ipostazări ale acesteia.

VĂ CONSIDERAȚI O PERSOANĂ SEXY?

CIPRIAN ENEA ■

Fotografii: FLORIN IONIȚĂ ■

MARINA ALMĂȘAN-SOCACIU: „Nici nu vreau așa ceva. Spre deosebire de show-urile italiene, germane sau franceze, emisiunea mea nu se bucură de o prezentatoare sexy, cu picioarele de doi metri și părul lung până la brâu. Eu am o dublă calitate: sunt și realizator și prezentator. Marea mea performanță este că realizez aceste emisiuni. Dacă întâmplător le și prezint, asta nu înseamnă că trebuie să fiu ditamai manechinul. Cred că pentru o prezentatoare este important în primul rând să nu spună foarte multe prostii”.

ADRIAN SEVERIN: „Niciodată nu am avut ambiția să apar ca un bărbat frumos, ca un sex-simbol care să facă praf sexul frumos. Bineînțeles că pentru mine, pentru liniștea mea am încercat să arăt ca un om îngrijit, dar nu mi-am propus niciodată să ajung la performanțe fizice care să-i pună pe spate pe ceilalți. Cred că sunt un tip ușor supraponderal, însă acest lucru nu mi se trage, așa cum ar putea părea la prima vedere, din cauza mâncării. Apreciez o mâncare bună, dar nu sunt ceea ce se poate numi un gurmand. Kilogramele în plus le am de la stres. În momentul în care intru în vacanță și nu mai sunt presat de timp, chiar dacă mă ocup de aceleași probleme ca și în

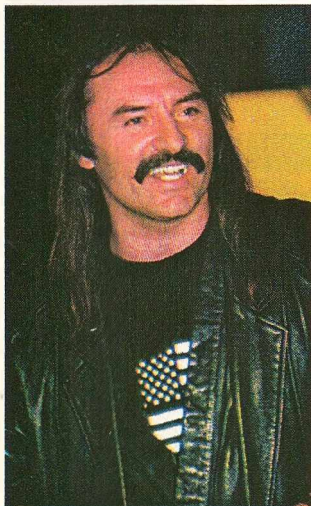
timpul perioadei de lucru, imediat dau jos câteva kilograme fără nici un efort.”

ANCA ȚURCAȘIU: „E drept că presa a încercat să-mi creeze o astfel de imagine. Eu însă mă consider o persoană mai serioasă, care este adepta stilului clasic. Nu știu în ce măsură stilul clasic îți conferă un aer sexy. Cred că cel mai bine ar fi să-l întrebați pe partenerul meu de viață. Pot să vă spun că acestuia îi place foarte mult părul meu, și m-a amenințat că, în cazul în care mă voi tunde, pleacă de-acasă.”

OCTAVIAN TEODORESCU (Octave): „Imaginea mea artistică prinde foarte mult pe un anumit segment de vârstă. Este vorba despre adolescente. Despre ele pot să spun că se dau în vânt după tipii de genul meu: cu plete, visători, adepți ai motoarelor. Majoritatea prietenelor mele (și n-au fost deloc puține) aveau vârsta până-n 19-20 de ani. Vârsta la care idealul lor corespunde ideii de Zburător. După aceea, fetele lasă Zburătorul și-i preferă pe cei cu argint la tâmpile și aur în buzunare... Ca să răspund la întrebare, pentru adolescentele care-mi ascultă muzica, îmi dau telefoane, îmi scriu scrisori și-mi fac avansuri cred că sunt un tip sexy.

PENTRU... 5 ÎNTREBĂRI VASILE ȘEICARU

– Faceți plajă la nudiști?

– Mă duc la nudiști, cum să nu. Nu am nimic de ascuns. Pe mine nu mă interesează însă plaja făcută la comun, acolo unde nudiștii sunt cu sutele, unii peste alții. Prin natura felului meu de-a fi, eu sunt un tip ușor singuratic. Prefer locurile cu lume puțină. Ce contează dacă faci plajă cu slip sau în costumul lui Adam? Pentru mine diferența este total nesemnificativă și nu am foarte multe de ascuns. În plus, plaja „free” este benefică pentru organism.

– Vă spălați singur lenjeria intimă?

– În mod normal, când sunt acasă nu o fac. În turnee însă mă văd obligat să-mi spăl singur lenjeria intimă, deoarece nu are cine să o facă. E drept că aș putea să o dau cameristelor, dar nu-mi place să se atingă cineva străin de lucrurile mele intime. Acasă o pun într-un sac de rufe murdare și, o dată pe săptămână, când se spală rufele familiei, ia drumul mașinii de spălat.

– Vă exprimați deschis dragostea față de soție în locuri publice?

– Nu, niciodată. Mi se pare desuet să se întâmple lucrul acesta. Diferiți artiști apar în poze cu prietenele, cu nevestele, spunând: „Iată cât de bună și frumoasă este relația noastră!” După scurt timp ei se

CIPRIAN ENEA ■ Fotografie: FLORIN IONIȚĂ ■

despart definitiv și uită cu desăvârșire de articolele apărute în ziare, în care legătura lor era prezentată ca fiind întruchiparea armoniei și a căsniciei ideale. Dacă stai să compari articolele apărute înainte de „divorț” cu cele apărute după ruptura cu pricina, te umflă râsul de numa-numa. Eu sunt un om cu capul pe umeri și mă feresc de o astfel de publicitate.

– Vi se fac favoruri în public?

– Da, cu toate că de multe ori mi-e jenă și să mă duc să fac piața. Acolo mi se întâmplă lucrurile cele mai interesante. Cu toate că mă duc cu șapcă, cu ochelari de soare, lumea mă recunoaște și mă întâmpină cu zâmbetul pe buze. Unii vânzători își dau coate între ei. De multe ori primesc diferite produse gratis. Pe stradă, în general, lumea mă recunoaște. Cel mai rău mă simt în străinătate, când sunt acolo de săptămâni în șir și nu mă recunoaște nimeni. La început zic: „Doamne, ce bine e, nu se leagă nimeni de mine, pot să mă desfășor în voie, să fac ce vreau”, dar după ceva timp începe să-mi lipsească popularitatea. Simt nevoia să fiu din nou recunoscut, din nou băgat în seamă și-atunci abia aștept să mă întorc acasă.

– Care a fost cea mai urâtă perioadă a vieții dumneavoastră de artist?

– Când am plecat de la cenaclul Flacăra, pentru că nu mai suportam tirania lui Adrian Păunescu, acesta a scris despre mine că sunt un golan și un derbedeu. Eu nu aveam posibilitatea să mă apăr în nici o publicație, pentru că aveam embargo. Și cel mai mult m-a deranjat că a afirmat acest lucru chiar acolo unde m-am născut, la Galați. Erau în tribuna stadionului zeci de mii de oameni...

Vip-anchetă Flacăra: Unde vă petreceți vacanța de vară?

Nadine: „Vara aceasta voi fi pe litoral, începând cu data de 10 iulie. Voi sta în Eforie-Nord și voi susține concerte în toate stațiunile, împreună cu «Școala vedetelor». O să-mi iau prietena, pe Nicoleta, o să-mi iau Monopolys-ul, un remi și n-o să mai am nevoie de nimic!”

Teo Peter (Compact): „Vacanța noastră de vară a început anul acesta cu una adevărată. Până pe data de 16 iulie, când am susținut un concert pe Stadionul Dinamo, am fost liberi. Eu am fost în Austria și Germania, la invitația prietenului meu, Marian Gojan, fost component al trupei Compact. În rest, vom fi, ca în fiecare vară, pe litoral și spre toamnă avem pregătit un miniturneu prin țară.”

Adriana Buclum (Secret): „Nu prea există cuvântul «vacanță» pentru noi. Am uitat ce înseamnă, probabil, din liceu, din facultate... Nici în facultate nu prea aveam vacanță, pentru că susțineam concerte și atunci. În orice caz, printre picături beneficiem și noi de anumite distracții: mutăm mobilă, gătim, chia foarte bine, ne-am specializat în gătit. Vom merge și noi pe litoral, ca majoritatea artiștilor și vom cânta.”

Adrian Ordean: „Vacanța, probabil, că o să mi-o petrec în cea mai mare parte la studioul Migas Real Compact. Va trebui să merg și la mare, obligatoriu, pentru câteva spectacole. De-abia am venit din Germania, iar în luna septembrie voi pleca din nou. Atunci, de fapt, sper să am parte de o vacanță adevărată.” (C.M.)

Leo Iorga și berea cu fum

„Pentru mine o distracție pe cinste este atunci când am ceva de sărbătorit. Nu numai zilele de naștere, ci și reușitele profesionale, când inimile noastre (ale trupei) sunt împăcate și putem să șprîțuim liniștiți. Ultima distracție nu a fost cu toată trupa ci numai cu Adrian Ordean, în Germania. La Nürnberg am primit să gustăm bere cu fum, care este o bere tipică landului Bavaria. Eu am «sifonat» puțin, pentru că Adrian Ordean mi-a spus că are impresia că bea cârnați afumați. Noi savurăm berea ca pe un fel de slănină afumată și lumea se uita la noi mai ciudat. S-a lăsat cu râsete, pentru că noi beam bere cu fum și socoteam că am și mâncat.” (C.E.)

Lui Mișu Fotino îi place să facă compromisuri de dragul persoanelor fermecătoare

Mișu Fotino face parte din categoria bărbaților care au trecut prin mai multe mariaje, în tentativa de a-și găsi o parteneră ideală. Dacă primele două căsnicii s-au soldat cu un eșec, cea de-a treia este un succes total. Mișu Fotino nu suportă despărțirile care au loc în condiții „animalice”. Din această cauză, cu cea de-a doua soție, cu care s-a înțeles destul de bine pe parcursul căsătoriei, a rămas chiar prieten: „Părerea mea este că două sau mai multe femei nu constituie un impediment în viața unui bărbat decât dacă «cochetează» cu ele în același moment. Ca oricărui bărbat, mi s-a întâmplat și mie să-mi fie suflată partenera. Dar nu am considerat acest lucru o problemă de viață și de moarte. M-am resemnat pur și simplu.” Actorului îi place să facă uneori compromisuri de dragul unei persoane fermecătoare, cu condiția ca grația cu pricina să nu profite prea mult de acest lucru. Compromisurile însă nu trebuie să fie „vitale”, de genul unor delapidări, ci fapte care să lase loc de ntors: o floare, o vorbă bună, o scrisoare etc. Pe primul loc în viața domnului Fotino se află fiica sa, de 19 ani, pe care o consideră cea mai mare realizare a vieții lui. Datorită vârstei pe care o are actorul comparativ cu cea a vârstei fetei sale, Mișu Fotino are de multe ori prejudecăți, considerându-se demodat.

Artistul crede că banii joacă un rol prea important în viața oamenilor. „Am impresia că suntem robii banilor. Oamenii din cauza banilor devin răi, meschini și se fură între ei. Din păcate, banul a devenit o calamitate. Nu suport încercarea unora de a se strecura, de a face abstracție de prezența celor din jur. Mă revoltă profitorii și șmecherii care se bagă-n față. Îmi vine să-i ucid. N-aș omorî o găină, dar pe ăștia, dacă mi-ai da o mitralieră, i-aș împușca pe toți.” (C.E.)

CONCURS

CONCURS SPONSORIZAT DE
MAGAZINUL „MUZICA”
AL UNIUNII COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR ROMÂNI

Cum se numește cel de-al doilea album de autor al solistei de muzică pop Otilia Romea?

Precizăm că autorul muzicii este Horia Moculescu, iar cel al versurilor Eugen Rotaru.

Premiul: O casetă cu Otilia Romea.

Când a fost fondat magazinul „Muzica”?

Menționăm că anul este gravat pe o placă de marmură vizibilă pentru orice cumpărător la intrarea în sala de audiții a magazinului.

Premiul: O casetă cu albumul „Famous Tenor Arias” (José Carreras, Plácido Domingo, Luciano Pavarotti).

Câți membri are formația B.U.G. Mafia?

Premiul: O casetă cu albumul „Deasupra tuturor” al formației B.U.G. Mafia.

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți, iar numele său va fi publicat în numărul 8 al revistei Flacăra.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este 17 august (pentru cei din provincie) și 20 august (pentru cei din București)

Daniela Györfi: „Nu-mi plac bărbații cu burtă”

A-și turna băutura pe ea, în timpul spectacolului, sau a arunca în sală cu prezervative, sunt numai două din extravaganțele care au contribuit la celebritatea Danielei Györfi. Numită de presă „bomba sexy a României”, solista susține sus și tare că pentru ea „un șut în fund este un pas înainte”. Pentru a ajunge cântăreață ea recunoaște că a făcut compromisuri: „Cred că orice om face compromisuri de dragul carierei sale. Ce compromisuri? Pronunți numai cuvântul și se subînțelege.” Rugând-o să ne spună cum procedează când dorește cu orice preț să cucerească un bărbat, ne-a răspuns: „Niciodată nu mi-a plăcut să agăț pe cineva de care am fost sigură că nu se lasă. Tot timpul, cel puțin până acum, bărbații au venit la mine, nu a trebuit să folosesc nici un truc. Nu-mi plac mitocanii, ci bărbații bine crescuți, care știu să se introducă subtil. Bărbatul trebuie să arate și bine, să fie și inteligent și să nu aibă burtă”. Una din plăcerile Danielei este de a se uita toată ziua în oglindă, „ca maimuța”. „Sunt foarte critică cu mine și nu-mi place nimic din ceea ce văd în oglindă. Totuși, pe ansamblu, am momente când mă plac”. Deși ne-a obișnuit cu poze de senzație, în care-și dezvăluie anumite părți ale trupului, Madonna României ne-a declarat că nu va poza niciodată goală, indiferent de suma de bani acordată. Și pentru că tot suntem la partea pecuniară, vă vom spune că Daniela Györfi nu cheltuiește mulți bani pe toalete. „Cei mai mulți bani îi dau pe lenjerie intimă, care mă costă sute de mii. Mai dau mulți bani pe parfumuri. Îmi plac parfumurile bărbătești și de aceea mi-am cumpărat Hera (for men). Mi-am mai luat un Dolce Vita și Secretul Deșertului, care este mai mult un afrodisiac”. (C.M.)

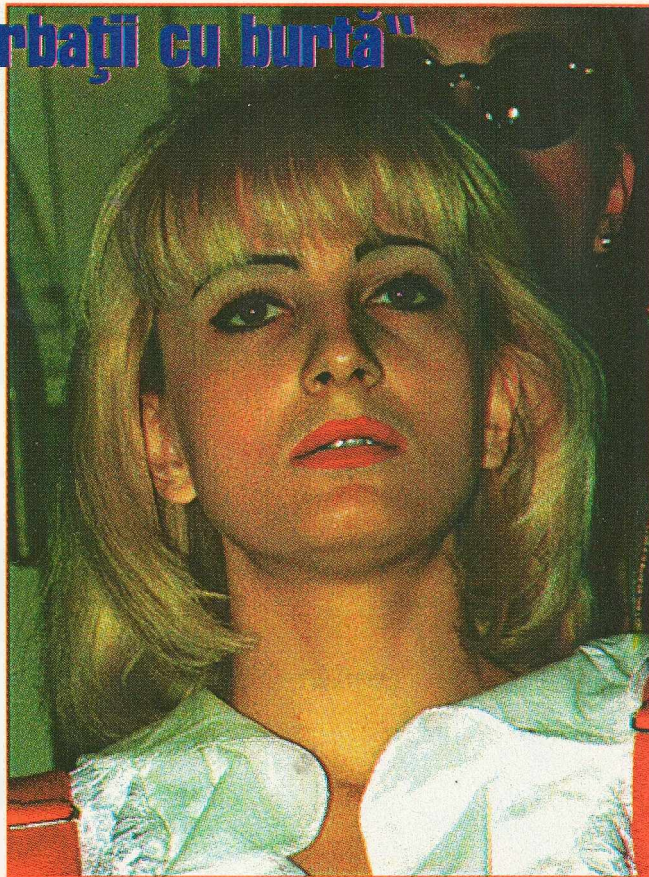

Foto: FLORIN IONIȚĂ

Din cauza tensiunii nervoase, Luminița Anghel este o plângăcioasă

Luminița Anghel și trupa „No smoking”

De un an de zile de când s-a despărțit de iubitul ei (Joe d'Alvare), Luminița Anghel a încercat să-și construiască o viață diferită de cea trăită până atunci. Fiind o fire ambițioasă și perseverentă, chiar dacă, așa cum singură recunoaște, ușor de prostit, solista a făcut tot posibilul să nu abdice de la ce și-a propus. Se pare că încercările la care a supus-o viața i-au priit. Iată-o acum solista unei trupe nou înființate, „No smoking”, a cărei deviză este chiar numele formației. Aceasta este o trupă pop-rock, ce a adoptat deja mai multe stiluri: funk, rock-disco, balade rock. „Trupa s-a înființat în urma unui proiect al lui Radu Gheorghe, ce urma să fie pus în scenă la Teatrul Național. Proiectul nu s-a împlinit și alăturarea mea trupei s-a datorat acestui fapt. Virgil Popescu, liderul trupei, m-a sunat și mi-a propus să devin solistă. Acum avem deja 8 piese din 12 câte vor fi incluse pe up album unplugged. 7 piese sunt înregistrate și urmează celelalte. Trupa este compusă din Virgil Popescu, la chitară bas, Cezar Zavate, unul dintre cei mai buni chitariști din România, Nelu Marin la clape, Vali Neamțu (zis și Gălăgie) la baterie și două fete din Școala Vedetelor (background): Nicoleta și Lili.

De pe 11 iulie ne vom afla pe litoral, urmând să susținem o serie de concerte în toate stațiunile, alături de Sfinx Experience și de alte formații”. Și pe plan sentimental drumul Luminiței Anghel este nou. De patru luni ea are un iubit cu care este în aceeași zodie (Balanță). „Iubitul meu este o persoană dificilă, și eu sunt dificilă. Ne mai rănim uneori, dar nu cu răutate. Eu fiind foarte încărcată tensional, din cauza problemelor profesionale și cotidiene, cedez ușor nervos și plâng destul de des. În orice caz, ne înțelegem foarte bine. Amândoi suntem firi neprevăzute și dornici de a face surprize unul celuilalt. Relația merge din inerție și timpul puțin pe care ni-l acordăm nu este de ajuns, și atunci, evident că este foarte bogat și foarte intens trăit.” (C.M.)

Franta a fost peste Brazilia si la propria : goal-keep-erul Fabien Barthez il domină pe Ronaldo într-o spectaculoasă intervenție

Text: PC

Contestată sau admirată, Franța este noua campioană mondială

„Le jour de gloire est ar

Într-adevăr, pentru Franța „ziua gloriei a sosit“, în seara de 12 iulie 1998, o dată cu adjudecarea trofeului care răsplătește pe învingătoarea în ultima competiție majoră a fotbalului din acest secol. Într-un fel, Cupa Mondială s-a întors acasă după aproape șapte decenii câte au trecut de când la inițiativa lui Jules Rimet a luat ființă ceea ce avea să devină, la fiecare patru ani, o nemaipomenită sărbătoare a jocului cu balonul rotund. Cea de-a 16-a ediție a fost încununarea unui vis, întreaga Franță aflându-se în spatele propriei echipe naționale, care a realizat ceea ce toată lumea aștepta, încă de la început acreditându-se ideea câștigării titlului suprem.

Având privilegiul de a fi fost martori oculari (la fața locului sau prin intermediul diverselor canale de televiziune), de-a lungul a 33 de zile, comentatorii au disecat în fel și chip cele 64 de meciuri. Dar până atunci, ca o concluzie generală a reușit (fapt recunoscut și de noul președinte al F.I.F.A., Sepp Blatter) că un turneu cu o asemenea durată este prea lung și obositor atât pentru jucători și organizatori, cât și pentru spectatori și telespectatori. Ca atare, se va studia posibilitatea reducerii turneului final la 28 de zile, în condițiile menținerii tot a 32 de echipe. În altă ordine de idei, față de scandalul recent al drogurilor din Turul Franței la ciclism (care a condus la excluderea din cursă a celebrei echipe Festina), la controalele antidoping efectuate la sfârșitul fiecărui meci asupra celor 256 de jucători în total nu a fost depistat nici un caz pozitiv.

Ca de obicei în asemenea situații, controversile nu puteau lipsi nici de această dată, făcându-se numeroase speculații, de exemplu pe tema dacă reprezentanții „cocoșului galic“ alcătuiesc sau nu cea mai valoroasă echipă. Și tot ca de obicei, învingătorii au parte nu numai de adulatori cât și de detractori, în rândurile celor din urmă exprimându-se rezerve pornind în principal de la culoarul favorabil parcurs de „les Bleus“. Să detaliem puțin o asemenea ipoteză. Cap de serie în grupa C, având o singură contracandidată (Danemarca) la obținerea primului loc în preliminarii, Franța a întrecut lejer pe exoticele Africa de Sud și Arabia Saudită, mergând în „optimi“ alături de nordici, pe care îi învinsese folosind rezervele. Ceea ce era mai important se realizase: Franța se afla pe o jumătate a tabloului celor „16“, Brazilia, Nigeria, Danemarca, Olanda, Argentina și Anglia în cealaltă, urmând să se macine între ele. Suspiciunile sunt alimentate și de „surprizele“ produse în grupe. Astfel, deși atât Joao Havelange cât și Sepp

Blatter au fost promotorii ideii de universalizare a fotbalului și în special de sprijinire a celui african, dintre cele cinci reprezentante ale „continentului negru“ a pătruns în „optimi“ doar Nigeria. Dacă Tunisia (în grupa G) și Africa de Sud nu și-au justificat prezența, în schimb Marocul (în grupa A) a fost victima „concepției“ lui Zagallo potrivit căreia Brazilia pierde și câștigă când vrea. Zis și făcut: Norvegia învinge Brazilia și merge mai departe, iar echipa Marocului este trimisă acasă, trăind prima dramă a acestui C.M.! Nici în grupa B lucrurile nu prea au fost în ordine: două eliminări gratuite în repriza secundă și un gol valabil anulat au stopat echipa Camerunului, în „optimi“ fiind propulsată selecționata Chile. Așadar, în locul mai incomodelor Maroc și Camerun, după ce scăpase să întâlnească Brazilia, Italia a învins Norvegia, respectiv „Seleçao“ a zdrobit Chile.

O altă dramă s-a petrecut în grupa D. Scăpând victoria printre degete în partida cu Nigeria și realizând doar o remiză albă cu Paraguay, reprezentativa Spaniei a învins degeaba Bulgaria cu 6-1 întrucât Nigeria, aliniind o echipă din care lipseau 7 titulari (!), ceda fără jenă în fața celei sud-americane. Da, dar aceasta din urmă a fost un adversar mult mai docil decât s-ar fi arătat ibericii în fața Franței, care și așa s-a chinuit 114 minute pentru a se impune. În fine, grupa E a consemnat nefericirea „diavolilor roșii“, în ultima zi Mexicul remizând cu Olanda printr-un gol înscris în minutul 94, iar Belgia neputând trece de Coreea de Sud și ratând calificarea. Urmarea se cunoaște: Germania - Mexic 2-1, după care a survenit acel de neînțeles 0-3 al „Panzerelor“ în fața croaților. Franța scăpa însă de o obsesie numită Germania și în fața căreia capotase în 1982 și 1986.

În partea superioară a tabloului, danezii îi surclasau pe „super-vulturi“ și-i răzbuiau oarecum pe spanioli, Olanda obținea decizia în fața Iugoslaviei în ultimul minut de joc, în timp ce Argentina avea câștig de cauză în fața Angliei după executarea loviturilor de departajare. Tot aici vom regăsi (în „sferturi“) alte partide superbe: Olanda - Argentina 2-1 (Bergkamp a înclinat balanța în minutul 87) și Brazilia - Danemarca 3-2. În același timp, Franța (cu titularii Djorkaeff, Deschamps, Desailly, Thuram, Zidane și rezervele Boghossian și Candela activând în „il calcio“) făcea o remiză de salon (0-0) cu Italia, soarta (doar?) surzându-le la „loteria“ penalty-urilor. Indiscutabil, adevărata finală a

avut loc cu cinci zile mai devreme, Brazilia și Olanda furnizând o partidă care nu ai fi vrut să se termine niciodată și de la care rămân cu o undă de regret pentru că trebuia desemnată o învingătoare. În ceaaltă semifinală Franța întrecu oarecum norocos Croația. Și acum au urmat sincopele: în finala mică Olanda nu a mai manifestat vreun interes lăsând ca debutanta Croația să obțină „bronzul”, iar Brazilia a fost parcă hipnotizată în fața dorinței atât de acerbă a țării-gazdă de a obține o performanță unică în istoria sa, nu numai pe tărâmul fotbalului.

De altfel, grație și primelor transmisii televizate, concesiile făcute gazdelor ne-au apărut mai evident începând din 1966. Atunci a triumfat Anglia, pe teren propriu, tot așa cum aveau s-o facă Germania în '74 și Argentina în '78. În replică, Mexicul a fost o „gazdă” bună pentru Brazilia în '70 și Argentina în '86. Rotația a funcționat perfect, Italia devenind campioană în Spania '82, Germania în Italia '90 și Brazilia în S.U.A. '94. Logic, urma să câștige o europeană – și aceasta a fost Franța. „Cooperativa” cea atât de dragă nouă a funcționat perfect și pe plan mondial, Anglia, Germania, Brazilia și, de ce nu?, România, făcând evident un pas înapoi spre a nu strica jocurile. Aceasta ar fi, deci, varianta detractorilor. Noi trebuie să spunem însă că, și de-ar fi așa, Franța tot a câștigat pe merit, măcar pentru măiestria construirii unui asemenea „scenariu”.

• La dorința sa, Aimé Jacquet, recent înnoibat Cavalier al Legiunii de Onoare, a renunțat să conducă destinele primei reprezentative. Conducerea F.F.F. l-a desemnat însă director tehnic al tuturor naționalelor franceze în locul lui Gérard Houllier, care și-a reziliat contractul și a preluat pe FC Liverpool.

• Clasele la egalitate, Franța și Anglia vor împărți Premiul F.I.F.A. Fair Play World Cup 1998, pe poziția a treia aflându-se Norvegia.

• Un podium al celor mai frumoase goluri ar arăta astfel: 1. Michael Owen (Anglia) – cu Argentina, în optimi; 2. Denis Bergkamp (Olanda) – tot cu Argentina, în sferturi; 3. Adrian Ilie (România) – împotriva Columbiei, în grupă.

• Un juriu alcătuit din tehnicieni care activează în cadrul FIFA (între care s-au aflat Gérard Houllier, Rinus Michels, Andy Roxborough și Jozef Venglos) a desemnat echipa ideală a Campionatului Mondial:

Optimile

27.06. Italia – Norvegia 1-0
Vieri (18)

27.06. Brazilia – Chile 4-1
C. Sampaio (11, 26), Ronaldo (45 – din 11 m, 70) – Salas (69)

28.06. Franța – Paraguay 0-0, 1-0 după prelungiri
Laurent Blanc (114)

28.06. Nigeria – Danemarca 1-4

Tijani Babangida (78) – Peter Möller (3), Brian Laudrup (11), Sand (61), Thomas Lund Helveg (77)

29.06. Germania – Mexic 2-1
Klinsmann (75), Bierhoff (86) – Hernández (47)

29.06. Olanda – Iugoslavia 2-1
Bergkamp (38), Edgar Davids (90) – Komljenovic (48)

30.06. ROMÂNIA – CROAȚIA 0-1
Suker (45 – din 11 m)

30.06. Argentina – Anglia 2-2, 4-3 la 11 m
Batistuta (5 – din 11 m), Javier Adelmair Zanetti (45) – Shearer (9 – din 11 m), Owen (16)

La 11 m: Sergio Ariel Berti 1-0, Shearer 1-1, Hernán Jorge Crespo a ratat, Paul Emerson Ince a ratat, Juan Sebastián Verón 2-1, Paul Charles Merson 2-2, Marcelo Daniel Gallardo 3-2, Owen 3-3, Roberto Fabián Ayala 4-3, David Batty a ratat.

Sferturile

03.07. Franța – Italia 0-0, 4-3 la 11 m
Zinedine Zidane 1-0, R. Baggio 1-1, Lizarazu a ratat, Demetrio Albertini a ratat, Trézéguet 2-1, Alessandro Costacurta 2-2, Henry 3-2, Vieri 3-3, Blanc 4-3, Di Biagio a ratat

03.07. Brazilia – Danemarca 3-2
Bebeto (10), Rivaldo (26, 60) – Martin Jorgensen (2), B. Laudrup (50)

04.07. Olanda – Argentina 2-1
Patrick Kluivert (12), Bergkamp (87) – Claudio

Javier Lopez (17)

04.07. Germania – Croația 0-3
Robert Jarni (45), Goran Vlaovic (79), Suker (84)

Semifinalele

07.07. Brazilia – Olanda 1-1, 4-2 la 11 m
Ronaldo (46) – Kluivert (87)

La 11 m: Ronaldo 1-0, Franciscus de Boer 1-1, Rivaldo 2-1, Bergkamp 2-2, Ferreira da Rosa Emerson 3-2, Cocu a ratat, Bledorn Verri Carlos Caetano Dunga 4-2, R. de Boer a ratat

08.07. Franța – Croația 2-1
Lilian Thuram (48, 69) – Suker (47)

Finala mică

11.07. Olanda – Croația 1-2
Boudewijn Zenden (21) – Prosinecki (13), Suker (36)

Finala mare

12.07. BRAZILIA – FRANȚA 0-3

Zidane (28, 45), Petit 90
BRAZILIA: Taffarel – Cafu, Aldair, Junior Baiano, Roberto Carlos – Leonardo (46, Denilson), Dunga/ cpt., Cesar Sampaio (72 Edmundo), Rivaldo – Bebeto, Ronaldo.

FRANȚA: Barthez – Thuram, Desailly, Leboeuf, Lizarazu – Karembeu (55 Boghossian), Deschamps/ cpt., Petit, Zidane – Djorkaeff (74 Vieira), Guivarc'h (62 Dugary).

Ierarhie „pe invers”

• S.U.A. (locul 32, golaveraj 1-5) și Japonia (31, 1-4) sunt singurele echipe care n-au acumulat nici un punct în grupe

• Coreea de Sud (30, 2-9) a obținut o remiză (1-1) cu Belgia, care a consfințit eliminarea „diavolilor roșii”

• Bulgaria (29, 1-7) a realizat un singur punct, semifinalista de la World Cup '94 plecând prematur acasă

• Tot câte un punct au „agonisit” Arabia Saudită (28, 2-7), Scoția (27, 2-6) și Tunisia (26, 1-4)

• Camerun (25, 2-5), Africa de Sud (24, 3-6) și Austria (23, 3-4) au înregistrat câte două remize și;

Barthez – Thuram, F. de Boer, Desailly, Roberto Carlos – Zidane, Dunga, Davids, M. Laudrup – Ronaldo, Suker, rezervele fiind Chilavert, Gamarra, Bergkamp, B. Laudrup și Rivaldo. După cum se vede, în formula de bază se află patru francezi, trei brazilieni, doi olandezi, câte un danez și un croat.

• În minutul 114 din „optimea” Franța – Paraguay 1-0, libero-ul Laurent Blanc a înscris primul „gol de aur” din istoria C.M.

• După aceeași partidă, selecționerul Paraguayului, brazilianul Paulo César Carpeggiani, și-a prezentat demisia.

• Și alți antrenori au luat hotărâri similare sau le-a fost reziliat contractul: Hernan Dario Gomez (Columbia), Takeshi Okada (Japonia), Steve Sampson (S.U.A.), Claude Leroy (Camerun), Velibor Milutinovici (Nigeria), Daniel Passarella (Argentina), Egil Olsen (Norvegia), Cesare Maldini (Italia).

• În schimb, cei 22 de jucători marocani și echipa de tehnicieni, în frunte cu antrenorul francez Henri Michel (cărui i s-a oferit și cetățenia), au fost felicitați și decorați de Regele Hassan II.

• Conducând patru selecționate – Mexic (1986), Costa Rica (1990), S.U.A. (1994) și Nigeria (1998) – Milutinovici le-a dus cel puțin în „optimi”.

• Mijlocașul camerunez Fils Samuel Eto'o (n. 10.03.1981) a fost cel mai tânăr jucător al C.M.

• La Coupe du Monde a fost prima finală în care s-au confruntat echipa țării gazdă și deținătoarea titlului.

• Arbitrul marocan Said Belqola este primul african care a condus o finală mondială.

• Franța este a 11-a țară care a jucat finala, după Uruguay (2 finale – 2 câștigate), Argentina (4-2), Italia (5-3), Cehoslovacia (2-0), Ungaria (2-0), Brazilia (6-4), Germania (6-3), Suedia (1-0), Anglia (1-1), Olanda (2-0).

• La ora actuală Europa și America de Sud au câte opt trofee cucerite, pasionanta dispută continuând, în 2002, pe terenuri neutre, în Coreea de Sud și Japonia.

• S-au înscris 171 goluri, cu o medie de 2,67/meci, foarte apropiată de aceea din 1994 care a fost de 2,71. Cea mai slabă medie din istoria C.M. – 2,21 – s-a înregistrat în Italia 1990.

• „Perforând” porțile adverse de 6 ori, croatul Davor Suker a devenit golgeterul competiției, urmat – cu câte 5 goluri – de italianul Cristian Vieri și argentinianul Gabriel Batistuta (2 din 11 m).

• Cu numai două goluri primite, Franța a avut cea mai bună defensivă „all time”, fiind și neînvingă (doar o remiză), alături de Italia și Belgia.

• De asemenea, „les Bleus” au avut cel mai bun atac (15 goluri înscrise), recordul fiind deținut de Ungaria (27, în 1954).

• Pentru a cincea oară consecutiv finala mică (Olanda – Croația) a fost exclusiv europeană.

• De-a lungul istoriei C.M., singurii care au resimțit rigorile F.I.F.A. pe motiv de dopaj sunt haitianul Ernst Jean-Joseph (1974), scoțianul Willie Johnston (1978) și argentinianul Diego Armando Maradona (1994), acesta din urmă fiind suspendat chiar înaintea partidei din optimi pe care România a câștigat-o cu 3-2.

logic, 2 p.

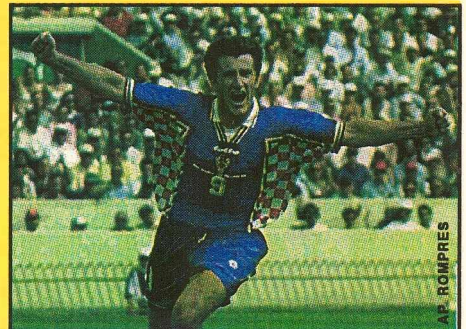
• În rândul echipelor cu un capital de 3 p. se află: Jamaica (22, 3-9), Columbia (21, 1-3), Iran (20, 2-4) – victorie istorică asupra S.U.A., Belgia (19, 3-3) – neînvingă, dar eliminată!

• Deși au obținut câte 4 p., au plecat acasă după încheierea grupelor: Maroc (18, 5-5) și Spania (17, 8-4) – singurul cap de serie (din cei 8) eliminat

• Paradoxal, tot cu trei remize (ca și Belgia), Chile a mers în „optimi” (16, 5-8) – 3 p.

• Norvegia	(15, 5-5) – 5 p.
• Paraguay	(14, 3-2) – 5 p.
• Mexic	(13, 8-7) – 5 p.
• Nigeria	(12, 6-9) – 6 p.
• România	(11, 4-3) – 7 p.
• Iugoslavia	(10, 5-4) – 7 p.
• Danemarca	(9, 9-7) – 7 p.
• Anglia	(8, 7-4) – 7 p.
• Germania	(7, 8-6) – 10 p.
• Argentina	(6, 10-4) – 10 p.
• Italia	(5, 8-3) – 11 p.
• Olanda	(4, 13-7) – 12 p.
• Croația	(3, 11-5) – 15 p.
• Brazilia	(2, 14-10) – 13 p.
• FRANȚA	(1, 15-2) – 19 p.

N.B. Într-un clasament strict „pe puncte”, Brazilia (finalista) ar ocupa locul 3, iar Chile (calificată între primele 16) doar 21.

Davor Suker a înscris în șase din cele șapte partide în care a evoluat

Formația de început în partida cu Tunisia (de la stânga la dreapta):
M. Lăcătuș, C. Căluș, D. Munteanu, D. Petrescu, I. Dumitrescu,
L. Marinescu, L. Cobilariu, Cr. Dulca, A. Doboș (parțial-mascat),
B. Stelea (Gică Hagi este mascat integral)

După ce că s-au clasat pe locul 11,

Tricolorii au rămas și fără general și fără căpitan

● Într-un clasament al notelor pentru fotbalistii ajunși în faza optimilor, Adrian Ilie este considerat cel mai bun jucător al nostru, cu o medie de 6,13. Bogdan Stelea ocupă locul 7 pe lista portarilor, cu o medie de 5,88. În rest, nici un alt fotbalist român nu figurează pe lista celor mai buni.

● România a abordat C.M. de pe locul 22 în clasamentul F.I.F.A. – Coca Cola, avansând acum pe 13. Pe primul loc, Brazilia (lider din iulie 1994), urmată de Franța, Germania, Croația, Argentina, Cehia, Iugoslavia, Olanda, Italia, Anglia, Norvegia, Mexic, România, Spania ș.a.

● Din perspectiva EURO 2000, adversarele noastre în grupa preliminară ocupă locurile: 32 Slovacia, 42 Portugalia, 56 Ungaria, 109 Azerbaidjan și 163 Liechtenstein.

● Arbitrul-asistent Nicolae Grigorescu a oficiat la partidele Croația – Jamaica (3-1), Iran – S.U.A. (2-1), Spania – Bulgaria (6-1) – în grupe, Olanda – Iugoslavia (2-1) – în optimi, Franța – Italia (4-3 la 11 m) – în sferturi.

● Nicolae Grigorescu este al cincilea arbitru român prezent la un turneu final. Începutul l-a făcut Costel Rădulescu, la ediția inaugurală din 1930. Abia în 1970 i-a urmat Andrei Rădulescu, după care Nicolae Răinea a fost solicitat la edițiile din '74, '78, și '82, iar Ioan Igna la aceea din '86.

Anghel Iordănescu (primul general antrenor) a fost numit selecționerul echipei naționale la data de 22 iunie 1993. A „debutat” la 8.09.1993, România învingând (în deplasare) Insulele Feroe cu 4-0, în preliminariile C.M. '94. A încheiat campania de calificare (înepuță de Cornel Dinu) cu alte două victorii, la un scor identic (2-1), împotriva Belgiei și Țării Galilor. La World Cup '94 România s-a clasat pe locul 6, ajungând pentru prima oară în „sferturi”. A urmat succesul din campania de calificare la EURO '96, dar și dezastrul de la turneul final (0-1 cu Franța, 0-1 cu Bulgaria și 1-2 cu Spania). O nouă calificare reușită a însemnat prezența la Coupe du Monde. La 30.06.1998 am consimțat retragerea antrenorului Anghel Iordănescu și a căpitanului naționalei, Gheorghe Hagi (România – Croația

0-1, în optimi).

● De-a lungul celor 5 ani, „tricolorii” au susținut (sub comanda „generalului”)

57 de partide, din care au câștigat 34, în 12 au terminat la egalitate și au pierdut 11 (golaveraj 114-50).

● Comitetul Executiv

al F.R.F. a confirmat: pentru perioada 16.07.1998-16.07.2000, având ca obiectiv calificarea la EURO 2000, noul antrenor al echipei naționale este Victor Pițurcă (n. 8.05.1956). Din echipa sa tehnică fac parte: ca secunzi, foștii portari Dumitru Moraru (n. 8.05.1956) și Gabriel Boldici (n. 28.03.1957); observator – Dan Apolzan; medic – Pompiliu Popescu; masori – Ion Budugă și Roger Popovici; magazioner – Valer Stănescu, iar cameraman – Constantin Tufeanu.

● În programul primei reprezentative pentru acest an figurează următoarele partide: 19 august – amical cu Norvegia, la Oslo; 2 septembrie – cu Liechtenstein, la București, în preliminariile C.E.; 5 septembrie – amical cu Germania, în Malta; 23 septembrie – amical cu Moldova, la Chișinău; 10 octombrie – cu Portugalia, la Lisabona și 14 octombrie – cu Ungaria, la

Budapesta (ambele în preliminariile C.E.).

Gheorghe Hagi: născut la 5.02.1965; a evoluat la Farul, Sportul Studențesc și Steaua, cu ultima câștigând de trei ori campionatul și Cupa României, iar în 1987 Supercupa Europei; din 1990 a jucat (câte doi ani) la Real Madrid, Brescia, Barcelona și Galatasaray Istanbul (de două ori campioană a Turciei); în echipa națională a debutat la 10.08.1983, în partida de la Oslo, Norvegia – România 0-0; are 115 selecții în prima reprezentativă, pentru care a înscris 33 de goluri; a fost declarat cel mai bun jucător al țării în 1985, 1987, 1993, 1994 și 1997, iar în 1994 cel mai bun sportiv al României. (P.L.Dumitrescu)

Hagi în duel cu tunisianul Bouazizi

România s-a aflat în cea de-a șaptea participare la un turneu final al C.M., susținând 21 de partide în total, cu următorul bilanț: câte opt victorii și înfrângeri, cinci remize și un golaveraj de 30-32

Divizia A „stranierii”!

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

„Toamna europeană” a început din iulie

Supus toanelor câte unui președinte de club (care își asigură apoi lejer majoritatea necesară de voturi), tras încoace și încolo de nenumărate decizii a tot felul de „comitete și comiții” pendinte de F.R.F. (15!) și L.P.F. (6), bietul nostru campionat al divizionarelor din primul eșalon se pregătește de un nou drum. După ce principala întrecere internă a fost sacrificată pe nobilul altar al intereselor echipei naționale, bulversarea continuă și în ceea ce privește ediția (cu numărul 81), ce stă să înceapă, a diviziei A. Așa cum s-a presupus și apoi s-a confirmat, opțiunea comprimării campionatului a fost nejustificată și neinspirată, întrucât aria de selecție a primei reprezentative s-a limitat în covârșitoare majoritate la „stranierii”. Ca urmare, în lotul de 22 participanți la aventura „mondialului” francez am regăsit doar șase „autohtoni” (Cioabotariu, Prunea, Dulca, Marinescu, Radu Niculescu și Lăcătuș), dintre care doar primul a fost titular. Ca o culme a derizoriului, s-a organizat **Cupa Ligii**, competiție fără absolut nici o miză, de umplutură până la începerea C.M., în care competitorii au aliniat rezervele, juniorii sau jucătorii pe care intenționau să-i transfere, partidele desfășurându-se într-un complet dezinteres și anonim.

Dar să revenim în actualitate. De unde cu ani buni în urmă ne văitam că „toamna europeană” ne prindea fără ca reprezentantele noastre să aibă suficiente meciuri în picioare, iată că acum fenomenul se inversează. Ca atare, deși se stabilise ca demararea Diviziei A să aibă loc la 25 iulie, FC Steaua București, FC Argeș Dacia Pitești și Oțelul Galați au solicitat (și au obținut!) amânarea startului la 1 august. Motivul? Pe 22 și 29 iulie aveau de susținut cele două manșe ale primului tur preliminar din întrecerile continentale. (Și aceasta în condițiile în care cele trei „ambasadoare” n-au beneficiat de turnee în străinătate: Oțelul a ratat (!) vizele de Belgia, iar Steaua a dat o fugă până la Istanbul unde a fost învinsă de Fenerbahce cu 2-0.) Apoi urmau să dispute (oare?) primele **trei etape de campionat în intervalul 1-8 august**, cu o etapă intermediară, după următorul „șintar”: Steaua cu Universitatea (la Craiova), „acasă” cu „U” Cluj și cu FC Argeș (la Pitești); Oțelul cu Foresta (la Suceava), pe teren propriu cu FC Național și cu Olimpia (la Satu Mare); FC Argeș „acasă” cu Rapid, cu CSM (la Reșița) și amintitul derby cu Steaua. Iar dacă tot au pornit-o pe panta schimbărilor, președinții de cluburi au mai făcut una, respingând ulterior etapa intermediară (a doua) din 5 august, astfel încât turul ediției 1998/99 se va încheia pe 28 noiembrie (cu o săptămână mai târziu decât data inițială).

După cum se știe, **Coppa del Mondo '90** a fost urmată de un masiv exod al fotbaliștilor români, practic toți cei care alcătuiseră lotul de 22 semnând contracte „afară”. Se pare însă că în acest sezon vom asista la revenirea

în campionatul intern a tot mai multor „stranieri”. Astfel, s-au întors deja Miodrag Belodedici la Steaua (lângă Marius Lăcătuș, revenit din 1993), Ionuț Lupescu și Ionel Gane la Dinamo, Ioan Ovidiu Sabău la Rapid (unde i-a regăsit pe Mircea Rednic și Dănuș Lupu), în timp ce Florin Răducloiu, Ilie Dumitrescu și Jean Vlădoiu nu exclud nici ei această posibilitate. Lucru îmbucurător pentru creșterea atractivității și a forței confruntărilor de pe prima scenă ținând seamă și de mutațiile produse la nivelul conducerilor tehnice: Cornel Dinu – antrenor principal la Dinamo, Alexandru Boc – președinte și Ilie Balaci – antrenor, ambii la Universitatea Craiova, alături de Nicolae Dobrin – consilier (fost director tehnic) la FC Argeș și Mircea Lucescu – antrenor principal la Rapid, ultimii doi continuând o activitate ale cărei roade s-au văzut. Se produce într-un fel o rotație, întrucât la capi-

totul „plecări” Steaua s-a despărțit de Cătălin Munteanu (la Salamanca) și Narcis Răducan (la NAC Breda), Dinamo de Mihai Tararache (la Grasshoppers), Rapid de Lucian Marinescu (tot la Salamanca) și Florin Cârstea (la Apollon Limassol), FC Național de Ion Șburlea (la aceeași Apollon) și Gloria de gol-geterul Vasile Oană (la Ankaragucu, Turcia). Dacă în ediția precedentă lupta pentru câștigarea titlului de campioană s-a dat în principal între Steaua și Rapid, de această dată în respectivă dispută se vor angrena probabil atât Dinamo, Universitatea, FC Argeș, cât și Oțelul ori FC Național, ceea ce va contribui la readucerea spectativilor pe stadioane.

La închiderea ediției.

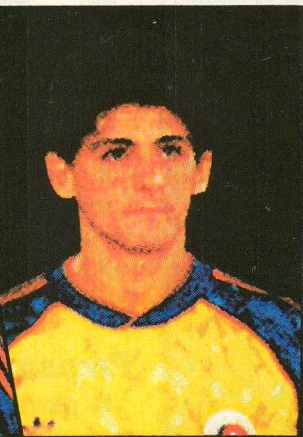
Ca să nu se dezmință, în ședința din 24 iulie Comitetul Executiv al F.R.F. a mai făcut (și acesta) o modificare (a treia!): etapa a șasea (intermediară) din 9 septembrie a fost eliberată pentru a se disputa **Supercupa României**, iar prin reeșalonarea datelor, turul se va încheia pe 5 decembrie.

Steaua a încheiat sezonul internațional precedent cu „dubla” lui Cristian Ciocoiu (în prim plan), învingând pe Aston Vila cu 2-1. Același Ciocoiu a recidivat cu Flora Tallin

Ionuț Lupescu

Miodrag Belodedici

Ioan Ovidiu Sabău

Iată ce adversari ne-au hărăzit sorții pentru primul tur preliminar și rezultatele din prima manșă: în **Liga Campionilor**, FC Steaua – Flora Tallin (Estonia) 4-1, iar în **Cupa U.E.F.A.**, FC Argeș – FC Dinamo Baku (Azerbaidjan) 5-1, Oțelul – Sloga Jugomagnat Skopje (Macedonia) 3-0.

Susținând un singur tur preliminar în **Cupa Cupelor**, UFC Rapid București va întâlni (la 13 și 27 august) pe CS Grevenmacher (Luxemburg).

„RĂSFĂȚ“

Un desert ușor de preparat, conform principiilor naturiste de hrănire (singurele raționale), fără foc. În plus, este o delicată atenție față de cei a căror dentiție...

Componente

- 400 g brânză de vaci, 200-250 g smântână (ambele foarte proaspete), 2-3 linguri zahăr pudră, coajă rasă de lămâie, frișcă

- vara: fragi/ căpșuni/ vișine/ caise/ pepene galben

- iarna: gemuri de fructe/ banane/ kiwi/ stafide + ciocolată

Rețineți

- ca la orice desert (ca să fie delicat) în „răsfăț“ nu se adaugă prea mult zahăr
- ca orice preparat culinar (cu excepțiile... cunoscute), este necesar să fie

pregătit cu câteva ore înainte de a fi servit

- să nu fie prea rece când este servit deoarece, *la temperatură scăzută, aromele, gustul etc. nu se mai simt* (la fel ca la mâncăruri/ băuturi)

- se servește în cupe/ pahare cu picior.

Preparare

Fructele, spălate, se pun la scurs. *Codițele, totdeauna, se îndepărtează după ce fructele s-au scurs.* Dacă fructele au sâmburi, se scot și apoi fructele se pun pe o sită, așezată pe un vas care să colecteze sucul (tot!), la scurs. Atenție! Pentru decor, se opresc fructele cele mai frumoase.

Stafidele, spălate, se acoperă cu rom/ coniac 2-12 ore.

Se freacă brânza cu zahărul. Dacă apare zer se scurge (și se bea!). Se adaugă,

treptat, smântâna și coaja de lămâie.

Cupele se udă cu apă și apoi se repara-tizează, în fiecare, un strat de cremă, în alternanță cu fructe, frumos așezate.

Rețineți: a) Bananele/ kiwi se curăță/ taie, numai înainte de a fi așezate în cremă; b) stafidele, scurse, se alternează cu ciocolata (amăruie!!) ruptă în bucăți, a căror mărime nu trebuie să o depășească pe cea a unui solz de crap.

Cupa, acoperită cu frișcă (în formă de beza!!), se decorează cu fructe:

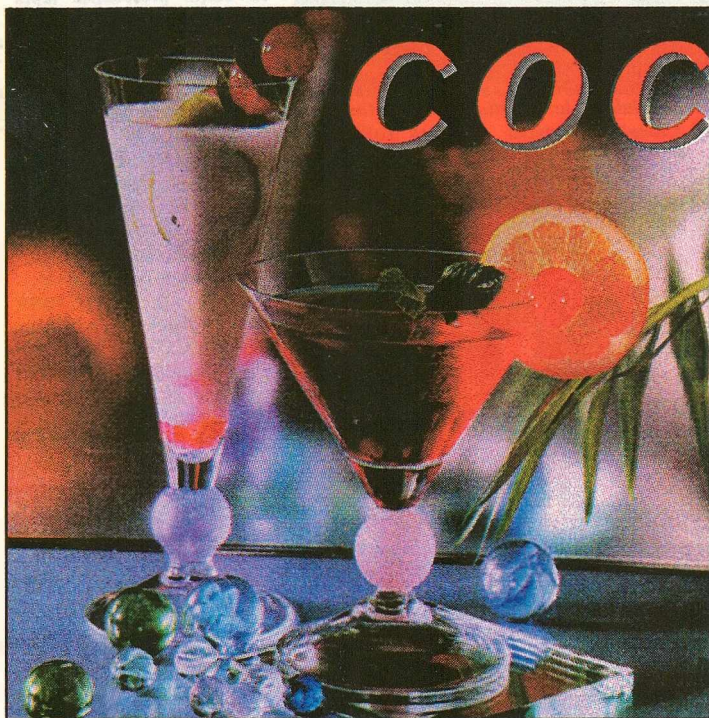
- 1 căpșună frumoasă (dacă are formă fistichie, e mai bine)

- 3 frăguțe/ zmeură/ vișine (întregi)

- 1/2 caisă (așezată cu partea tăiată în jos)

- triunghiulețe de pepene galben etc., tot de mărimea solzului de crap, înfipite în frișcă asemeni unor aripi... sau cum doriți.

Foarte important: Cupele cu „răsfăț“ se introduc în partea de jos a frigiderului, departe de mâncăruri, fructe etc., ale căror mirosuri, atât smântâna cât și frișca, le recepționează cu ușurință.

COCTEILURI

linguri coniac, 2 lingurițe gheață pisată.

3. Cocteil de vermut: 5 linguri vermut, 2 linguri coniac, 1 lingură sirop de fructe, 1 lingură gheață pisată

4. Cocteil de vodcă: 2 linguri vodcă, 1 lingură vermut roșu, 1 linguriță sirop vișine, 4 linguri gheață pisată, o vișină din vișinată

5. Cocteil „Rococo“: 1 lingură coniac, 2 linguri rom, 1 lingură frișcă, 1 linguriță nesscafe, 1 lingură gheață pisată.

Preparare:

● pentru o persoană, cocteilul se prepară în paharul în care va fi servit, bătându-se puternic totul cu o furculiță.

● pentru mai multe persoane se pregătește într-un vas special (shaker), sau într-o sticlă cu închidere ermetică, agitându-se puternic.

Prezentare:

Cocteilurile se servesc imediat după ce au fost preparate, în pahare înalte, cu picior, decorate cu:

a) o rondelă de lămâie sau portocală, fixată în poziție verticală pe marginea paharului;

b) spirală - lată de 0,5 cm - detașată din rondela de lămâie sau portocală, în parte introdusă în pahar, în parte atârnând pe lângă pahar;

c) câteva frunze, proaspete de mentă;

d) o cireașă sau vișină proaspătă.

Pentru a fi îndepărtată stânjeneala pe care majoritatea oamenilor o resimt într-o altă casă, față de oamenii cu care vin în contact mai rar sau pentru prima oară, întâmpinați-vă oaspeții cu un pahar de băutură.

Ideal este considerat cocteilul. Dăm câteva rețete pentru un pahar:

1. Cocteil de portocale: sucul de la o jumătate de portocală, 10 g zahăr tos, 2-3 linguri coniac, 2 linguri gheață pisată.

2. Cocteil de lămâie: sucul unei lămâi, 20 g zahăr tos, 2-3

ATENȚIE LA CUMPĂRĂTURILE DIN PIAȚĂ!

Este bine știut, și încă de la începutul istoriei sale, cele mai multe boli omul le datorează modului în care se hrănește și calității hranei sale.

Legumele și fructele cu dimensiuni foarte mari, față de cele „clasice”, binecunoscute, sunt obținute prin folosirea biostimulatorilor, cantităților mari de îngrășăminte chimice etc. etc. Nu le cumpărați!!! Mai ales că nici gustul lor nu este mai bun!

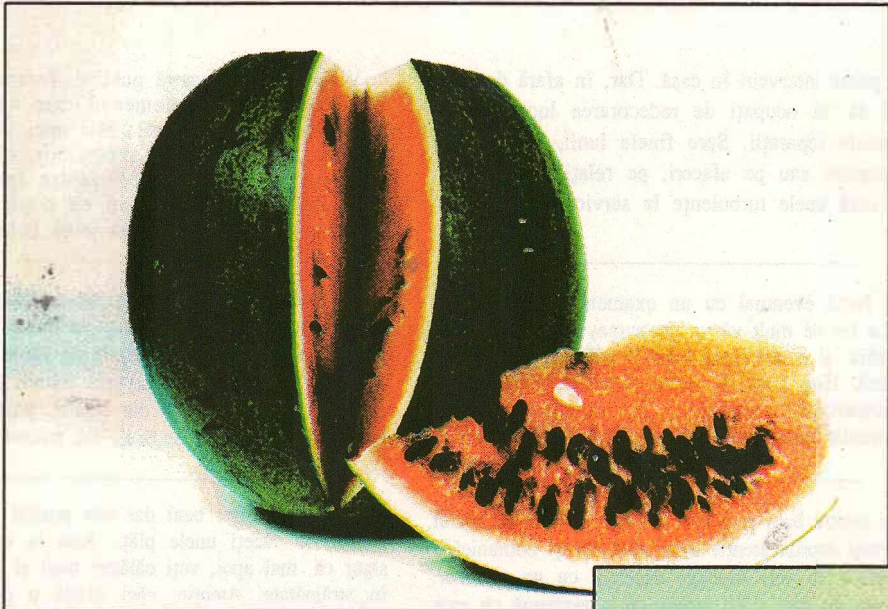
1) Tomatele. Cumpărați-le pe acelea care, pe lângă culoarea roșie, intensă, uniformă, au și *mirosul specific*, care se formează numai atunci când tomatele sunt coapte.

2) Vinetele. Trebuie să fie puternic colorate în violetul caracteristic, să aibă luciu, formă lunguiață, pulpa elastică (apăsată ușor, cu degetul, să formeze o gropiță care revine imediat la forma inițială).

Colorate în violet deschis, tari (semn că sunt insuficient coapte), vinetele nu au gust bun și pot provoca indigestii.

3) Cartofii. Să aibă suprafața netedă, roz/gălbui și să fie lipsiți de pete verzi (datorate solaninei) care sunt toxice.

4) Ardeii grași. Semnal!: *ardeii grași au un conținut de vitamina C mai mare, față de aceeași cantitate, în greutate, decât lămâia.* Să nu fie mari, dar să fie tari la pipăit și fără pete brune. Sunt de preferat cei de culoare roșie.

5) Conopida. Să fie albă, cu buchetele frumoase, bine strânse unele lângă altele și cu baza tare. Când conopida este verzuie/maronie, cu buchete răsfirate, are gust sălciiu-amar.

6) Prazul (cu mare valoare alimentară/medicinală... nu degeaba-i, pentru olteni, delicata cea mai... cea!) trebuie să aibă baza albă de lățimea a două palme, lucioasă. Partea verde este tare, lipsită de gust.

7) Castraveții. Să fie tari, de culoare verde intensă, acoperită de pruină (ceară alburiel!), cu nodozitățile bine reliefate.

Fructele. Să aibă pielea/coaja întreagă. Când acestea sunt crăpate/ brunificate/ lovite/ prezintă scurgeri de suc/ etc., sunt un pericol pentru sănătatea dv. pentru că în interiorul fructului pătrund germenii patogeni care nu se îndepărtează prin spălarea cu apă rece.

Semnal! Fructele de orice fel trebuie să fie tari la pipăit.

A) Pepenele galben este copt atunci când are mirosul caracteristic, iar partea opusă codiței este ușor înmuiată.

B) Pepenele verde este bun când, lovit cu unghia, scoate un sunet plin și nu dogit,

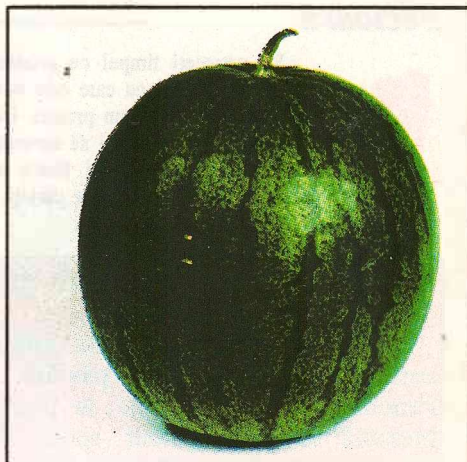
codița este în întregime uscată. Dacă este numai parțial uscată înseamnă că producătorul a răsucit pepenele în câmp, ca să pară copt... și să vă păcălească (pe banii dv.!!).

Cu pământul, apa, aerul tot mai poluate, cu hrana tot mai chimizată (pentru sporul recoltei, pentru condiționarea și conservarea ei, pentru colorare, aromatizare etc., bașca substanțele

chimice din cosmetice/ detergenți de toate felurile etc.) omul modern devine groparul său.

Luați aminte!!!

Texte: IOANA PREDA ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Aurora Inoan

A fost pasionată de tot ceea ce înseamnă ezoterie. După '89, datorită accesului larg la informații, a devenit o foarte bună cunoscătoare a tainelor astrologiei. Are calități de terapeut – deține gradul II în tehnică radiantă. Este redactor-șef la „Revista Fenomenelor Paranormale” și „Astrologia”, iar începând cu numărul 2 prezintă predicțiile astrale în revista „Flacăra”.

Predicții lunare – august '98

Berbec

Pasiunea poate interveni în casă. Dar, în afară de asta, este posibil să vă ocupați de redecorarea locuinței ori măcar de unele reparații. Spre finele lunii, accentul se mută pe dragoste sau pe afaceri, pe relațiile cu copiii. Pot apărea însă unele turbulențe la serviciu.

Taur

Aveți de furcă eventual cu un examen, cu întocmirea unor acte. La fel de mult vă va preocupa, în a doua parte a lunii, familia, și o chestiune care îi privește pe părinții dumneavoastră. Este ceva de ordin financiar, care vă va da și dumneavoastră satisfacții. În ultima săptămână, evitați chestiunile amoroase și cele care țin de afaceri!

Gemeni

Vă luptați pentru bani și pentru carieră. Asta la începutul lunii. Apoi veți acorda atenție unor acte dar și comunicării cu alții și chiar vă veți înțelege excelent cu un partener. Poate cu acela cu care trăiți, poate cu o persoană cu care faceți afaceri. Totuși, dacă sunteți femeie, este posibil ca bărbatul sau tatăl dumneavoastră să sufere cu inima.

Rac

Sunteți pasionați. Deși este posibil să aveți unele probleme în zona relațiilor cu străinii, a carierei. În a doua parte a lunii, veți ridica o sumă de bani dar, atenție, este posibil să apară o confruntare cu o persoană sus-pusă, eventual un șef de la serviciu. Pentru niște datorii sau pentru niște plăți pe care trebuie să le faceți, veți avea un pic de discuții, așa, dintr-o dată.

Leu

Întâi, adică la începutul lunii, va trebui să fiți foarte discreți, mai ales cu banii pe care aveți să-i returnați cuiva sau pe care ar trebui să-i încasați. Mai târziu este bine să vă supravegheați relațiile cu partenerii, cu aceia cu care faceți contracte ori cu care încheiați colaborări. Spre finele lunii, e posibil să aveți unele nemulțumiri de ordin financiar.

Fecioară

Vă petreceți timpul cu prietenii. Cu o femeie și cu un bărbat, mai ales, cu care este posibil să puneți la cale ceva nou, să definiți un proiect. Ulterior, adică înspre a doua parte a lunii, va trebui să deveniți foarte discreți. În același timp, va trebui să fiți foarte atenți la tot ce înseamnă afacere imobiliară sau la părinți. Asta chiar dacă vă bucurați de un sprijin secret.

Viața dumneavoastră publică, recunoașterea meritelor dumneavoastră este domeniul care vă preocupă acum, la începutul acestei luni. Mai apoi veți comenta toate acestea cu prietenii, cu protectorii, cărora le veți cere și sfatul. Aveți grijă, căci pentru întocmirea unui act e posibil să vă confrunțați cu o piedică sau un inamic ascuns încearcă să vă pună bețe în roate.

Balanță

Scorpion

Afacerile legate de străini și de străinătate vă dau de furcă la începutul acestei luni. Apoi va trebui să vă implicați în rezolvarea unor dificultăți legate de părinți dar și de carieră. Atenție, căci pot avea loc unele certuri, dacă nu știți să vă stăpâniți. Cu o persoană din anturaj, poate chiar cu un prieten, e posibil să vă supărați din pricina unor câștiguri.

Săgetător

O să luați niște bani dar este posibil să achitați și unele datorii, să faceți unele plăți. Asta la începutul lunii. Este sigur că, mai apoi, veți călători mult și că veți avea succes în străinătate. Atenție, căci există o persoană, cineva cu funcție care va încerca să vă sape, să vă umbrească meritele. Interesul dumneavoastră major se mută în domeniul ezoterismului ori în acela al străinătății.

Capricorn

Comunicarea cu partenerii poate fi, cel puțin de vreo două ori în această lună, incendiară. Este posibil să luați niște sume mari de bani, poate că ar fi o bursă, poate că ar fi o sponsorizare, poate că este vorba chiar de o moștenire. O problemă cu care vă veți confrunța va fi legată de străinătate, poate vi se blochează niște relații cu străinii. Asta se poate întâmpla din cauza unui inamic care acționează în secret.

Vărsător

Sunteți foarte preocupați de serviciu, de activitatea cotidiană. Nu vă este foarte ușor însă. Ar putea apărea și o nemulțumire financiară. Puneți la cale o nouă asociere sau stabiliți datele unui contract ferm care vă și mulțumește, eventual cu o persoană din Săgetător, o persoană care are mari legături cu străinii. E bine să fiți mai atenți în tot ce faceți, căci Coda Dragonului se plimbă pentru o lungă perioadă prin semnul dumneavoastră.

Pești

Vă zbateți să puneți la punct o afacere. Sau vă zbateți în ghearele unui amor. Ori pentru a rezolva ceva legat de copii, de artă, chiar de jocuri de noroc. Ceea ce se va produce însă ulterior la serviciu, în activitatea cotidiană este de bun augur. Sunteți sprijiniți în carieră sau prin părințele de același sex cu dumneavoastră. Atenție, însă, la finele lunii, la un parteneriat ce se poate destrăma!

APĂ, CUTREMURE ȘI DRAGOSTE

La această oră, cuadratura dintre Neptun și Saturn, ambele în semne de pământ, încă este strânsă. Fenomenele de apă, logic, ar putea continua. Primejdie prezintă însă și gradul sporit de seismicitate, căci această cruce între planetele grele ar putea declanșa un mare potențial de energie.

În cursul aceleiași luni, e bine să știți că Neptun, aflat în retrogradare, va trece cu totul în Capricorn, ceea ce sporește pericolul. Noroc că, în a doua jumătate a lunii și pe la finele acesteia, două planete importante, Marte și Venus, fac unghiuri bune cu Pluton, ceea ce îi poate ajuta pe mulți, mai ales în probleme amoroase.

PREMIILE REVISTEI „REBUS“ PE ANUL 1997

Text: ALEXANDRU PĂSĂRIN ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Premianții revistei „Rebus“ pe anul 1997 (de la stânga la dreapta): Nicolae Andrei, Gheorghe Constantinescu, Cercul rebusist „Fero-viarul“ (președinte de onoare Th. Sandu Ciobăncan), Nicolae Gheorghiu, Gheorghită Ghinea-Uriașu, Dan Vasile Tofoleanu, Iosif Tătar, Cercul rebusist „Târgoviște“ (președinte Eliade Găldău), Marian Firimiță, Paul Hașăș.

PREMIANȚII

1. Nicolae Gheorghiu, București – pentru punctajele superioare obținute la Campionatele de componere.

2. Marian Firimiță, București – pentru slujirea timp de 30 de ani a revistei „Rebus“, în folosul careului tematic.

3. Nicolae Andrei, Călărași – pentru tratarea excelentă a careului enciclopedic și istoric.

4. Iosif Tătar, Lugoj – pentru că se dedică deopotrivă definiției spirituale și minorelor.

5. Paul Hașăș, Oradea – pentru profesionalism în realizarea definițiilor elaborate.

6. Gheorghe Constantinescu, Brașov – pentru priceperea în definiția spirituală, precum și în catrene.

7. Dan Vasile Tofoleanu, Tecuci – pentru debutul său foarte promițător în enigmatică, definiția umoristică și tematică.

8. Gheorghită Ghinea-Uriașu, Plopieni, Prahova – pentru metaforele fără cuvinte din desenele sale.

9. Cercul rebusist „Târgoviște“ – pentru compozițiile simfonice rebusiste deosebite și pentru priceperea în organizarea manifestărilor rebusiste.

10. Cercul rebusist „Fero-viarul“, Craiova – pentru întreaga sa activitate în cei 40 de ani de existență.

În acest an, respectiv pe 18 iulie 1998, festivitatea celei de-a șasea ediții a Premiilor anuale ale revistei „Rebus“ s-a desfășurat în cadrul manifestărilor celei de-a șasea ediții a Festivalului interjudețean de creație rebusistică și umor de la Craiova, la care au participat circa 200 de rebusiști, din peste 30 de județe.

La organizarea Festivalului, care a constituit una dintre cele mai mari reușite în comparație cu alte manifestări de gen, au contribuit, pe lângă „Publicațiile Flacăra“ S.A., Primăria Municipiului Craiova, Inspectoratul pentru Cultură Dolj, Asociația Rebusiștilor din România, cotidianul „Cuvîntul Libertății“, Asociația Rebusiștilor Olteni „Tradem“, Cercurile rebusiste „Fero-viarul“ și „Scutul Patriei“ din Craiova.

Au fost organizate multe concursuri, în sălile Grupului Școlar Comercial „Gheorghe Chițu“, la care s-au acordat peste 50 de premii în bani. Dintre acestea le amintim pe cele organizate de A.R.R. și „Publicațiile Flacăra“, cu premiile acordate de către organizatori, și pe cele lansate prin corespondență, la premiarea cărora au contribuit Primăria, Studiul Teritorial de Radio „Oltenia“ și Inspectoratul de Cultură Dolj.

Festivitatea de acordare a Premiilor revistei „Rebus“ pe anul 1997 a avut loc la Teatrul de Operă și Operetă „Elena Theodorini“, după care a urmat un concurs-spectacol de anecdote, ai cărui moderatori au fost col. Ioan Mihai, comandantul Cercului Militar Craiova, și renumitul epigramist George Zarafu, concursul fiind pigmentat cu epigrame, muzică ușoară (interpret Adrian Mazilu) și Parada modei, realizată de Casa de modă „Ilinca“.

Premiile revistei „Rebus“ au însumat 10.000.000 lei și au fost sponsorizate de ASIROM.

La Craiova a fost lansat „Almanah Rebus Estival '98“, ocazie cu care dl prof. N. Gh. Popescu-Rebus (stânga), părintele rebusismului din România, fondatorul revistei „Rebus“, și-a împărtășit frumoasele impresii dlui George Arion, pentru reușitele deosebite în realizarea almanahurilor „Rebus“.

Juriul Concursului de anecdote cu public (de la stânga la dreapta): col. dr. I.I. Marinescu (președintele Cercului rebusist „Scutul Patriei“ din Craiova), Ion Gavrilă (de la Inspectoratul județean pentru Cultură Dolj), Alexandru Păsărin, Gabriela Rusu-Păsărin (redactor șef adjunct la Studiul Teritorial de Radio „Oltenia“), Ștefan Tunsoiu (secretar general de redacție la cotidianul „Cuvîntul Libertății“).

SPONSORII FESTIVALULUI

- Primăria Municipiului Craiova
- „Publicațiile Flacăra“ S.A. – București
- Inspectoratul pentru Cultură – Dolj
- Asociația Rebusiștilor din România
- Grupul Școlar Comercial „Gheorghe Chițu“ – Craiova
- Cotidianul „Cuvîntul Libertății“ – Craiova
- Teatrul de Operă și Operetă „Elena Theodorini“
- S.C. „Clobănița“ S.R.L.
- Fabrica de bere Craiova
- S.C. Morărit și Panificație – Dolj, Craiova
- S.C. „Bachus“ – Dolj S.A.
- S.C. Bloex S.A.
- S.C. „Alma Cons“ SRL
- S.C. Alla S.A.
- S.C. Craser S.A.
- S.C. Topway Ind. SRL – Craiova
- Editura „Scrisul Românesc“
- R.A.T. – Craiova
- Gota Craiova

ASIROM

Sponsorul premiilor
revistei REBUS
pe anul 1997

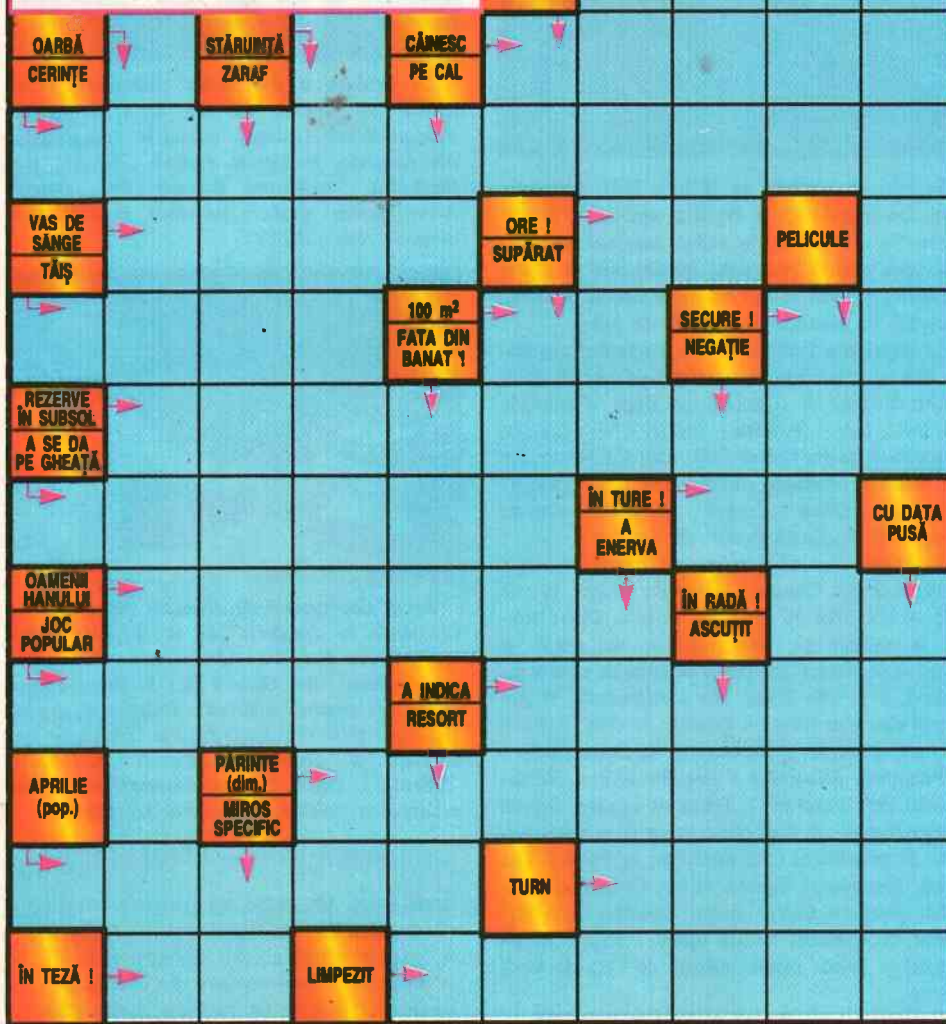
Premiile revistei „Rebus“ pe anul 1997 au fost înmânate de George Arion (dreapta), director general al S.C. „Publicațiile Flacăra“ S.A., Alexandru Păsărin (stânga), director general adjunct, și Daniel Popa (redactor șef al revistei „Mini-Rebus“).

COUPE DU MONDE

MIHAI ZGUBEA ■

- Cu gândul la statule,
am împlătit pe teren...

CATRENE CU CATERINCĂ LA WORLD CUP '98

CUPA ȘI ZEUL

Să nu fie cu supărare,
Dar știm, mai fiecare joc
L-au câștigat acei pe care
I-a răsfățat zeul... NOROC!

RECORD GUINNESS

Austria, ce întâmplare,
Bate record de necrezut

46 Flacăra nr.7/1998

Marcând trei goluri (câte are)
Taman în... ultimul minut.

SOLUȚIE CIUDATĂ

Mai înțelepți decât Ulise,
Să facă praf croații bravi,
Românii noștri, prin culise,
S-au deghizat în... scandinavi!

LIVIU CRISTEA

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Păsărin

Director general-adjunct: ALEXANDRU PĂSĂRIN

Director difuzare: GABRIEL BUMB

Secretariat: Mihaela Caroline Surdu 222.33.31; 222.33.44

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Fax: 222.82.89

Cont lei

• 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută

• USD 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

• DEM 47.21.3.10.0431.0 BCR, sector 1, București

Fundația

"Premiile Flacăra - România"

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 45104012109 BCR,

sector 1, București

Flacăra

Redactor șef: ALEXANDRU ARION

■ REDACTORI - Ciprian Enea, Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI - Florn Ionță

■ CORECTURĂ - Angela Ștefănescu

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Remus Andrei Ion,

Horia Pătrașcu, Ioana Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin

Zarojanu

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE - Gabriela Adam-

Opaiț (Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia), Mihai

Rusu (Germania)

REBUS

Redactor șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

PARADA INTEGRA ME.RO

Redactor șef: CONSTANTIN GRIGORE

Mini-REBUS

Redactor șef: DANIEL POPA

Redacția: Aurel Ștefan Alexandrescu,

Mădălina Catană, Simona Păsărin

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ: Maria
Călin, Violeta Dragomir, Felix Dumitru
Grigore, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28): Marian Celcan,
Elizabeta Costea, Cătălin Heșan, Valerică
Leon, Daniel Nica, Valeriu Radu, Dănuț Rizoiu

FINANCIAR-CONTABIL: VIORICA TUDOR, Elena Anghel,
Florența Tudor

ADMINISTRATIV: DAN MIRCEA POPA, Liiana Crețu, Ionel
Blagoci

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea
Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28,
fax 222.82.89, sau prin S.C. „Rodipet” S.A., P.O. Box
33-57, fax 0040-1-222.64.07, telefon 222.41.26, ambele
la adresa: Piața Presei Libere nr. 1, sector 1,
cod 71341 - București, România

Pentru abonamentele interne, care se fac la poștă,
revista „Flacăra” este înscrisă în Catalogul de presă
pe anul 1998 la poziția 4368

Foarte important!

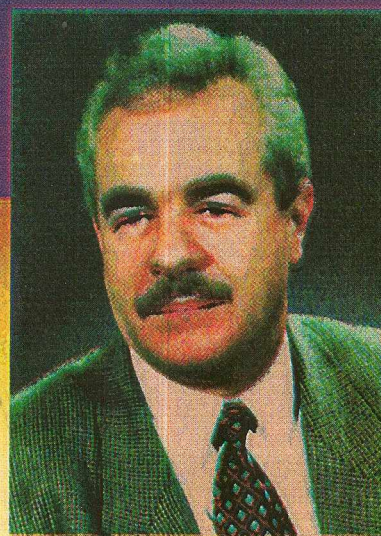
Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pen-
tru conținutul articolului aparține autorului. De
asemenea, în cazul unor agenții de presă și per-
sonalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: S.C. CICERO S.A.

Preț: 5000 lei

LETTER FROM THE GENERAL MANAGER

The automotive world is a permanent search for novelty and progress, a world where only the strong ones have their place and can resist to the battle with themselves and with their merciless competitors.

Automobile Dacia S.A. made a new step to the automotive world standards with the new Dacia Nova model, which materializes a tradition started in 1968 and continued by generations of specialists which, for almost 30 years, were dedicated to the foundation of this car.

Figures from this presentation catalogue offer only a curt image of our company. But behind these figures are days and nights of hard work which turn Dacia to be a permanent presence on the domestic and the external market.

We are sure that, by constant efforts, a lot of work and especially passion, we are approaching this target, having in mind that the new Dacia generation, that of the year 2000, will strengthen the force of Romanian automotive industry.

The origin and the history of our company's success come from the efforts of nowadays generation and its leaders. It is high time for them to leave their mark on the present and especially on the future of the company.

Dr. eng. Constantin Stroe

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'C. Stroe', written over a light-colored background.

INTRAROM iR

COMPANIA

Cu o suprafață de 3000 mp și peste 2000 mp pentru birouri, având cele mai moderne dotări, INTRAROM se poate compara cu orice altă companie din Europa și din lume. INTRAROM dispune și de cele mai noi și mai performante linii de producție în tehnologie S.M.D. din România. Facilitățile de fabricație cu un înalt grad de automatizare acoperă întreg spectrul de activități legate de producția de serie, cum ar fi: echiparea plăcilor de cablaj imprimat, lipire, testare, anduranță, montare etc.

ACTIVITĂȚI

Obiectul de activitate al INTRAROM îl constituie producția de echipamente pentru telecomunicații. Pe lângă aceasta, societatea asigură activități de instalare și service, integrare de sisteme informatice, precum și dezvoltarea de software de aplicații în diverse domenii. INTRAROM asigură service post-livrare pentru toate produsele oferite clienților. Prin aceasta se asigură funcționarea continuă a produselor instalate, la condițiile specifice și corectarea completă și eficientă a tuturor disfuncționalităților din operare, creând o relație de parteneriat cu clienții, care are în vedere evaluarea necesităților și dezbateră problemelor acestora.

CALITATE

Un factor important care determină activitatea INTRAROM este preocuparea pentru CALITATEA produselor și serviciilor oferite. În acest sens, INTRAROM a introdus conceptul calității totale, în conformitate cu standardele internaționale ISO 9000, care presupune testarea continuă nu numai a materialelor și a procedurilor de fabricație, ci a tuturor activităților și proceselor, la toate nivelurile companiei. Certificarea ISO 9002 a fost obținută în luna iulie a anului 1997, în urma auditului făcut de prestigioasa firmă BUREAU VERITAS QUALITY INTERNATIONAL.

PERSONAL

Înstruirea și specializarea sunt factori foarte importanți în selectarea personalului companiei. 60% din angajați au studii superioare și sunt familiarizați cu utilizarea calculatoarelor pentru a putea folosi sistemul informatic al firmei. Pentru menținerea la nivelul tehnologic impus de dinamica domeniilor de activitate ale companiei se aplică personalului angajat un program continuu de școlarizare în țară și în străinătate.

SOFTWARE

O direcție prioritară a dezvoltării companiei o constituie dezvoltarea de software de aplicații și realizarea de proiecte informatice „la cheie”, care asigură integrarea celor mai noi tehnologii hardware și software. Se are în vedere cooperarea cu INTRACOM pentru realizarea unor proiecte informatice al căror beneficiar este Uniunea Europeană.

VIITORUL TĂU COMUNICĂ PRIN NOI

CLIEȚI

Performanțele și calitatea produselor și serviciilor oferite de compania noastră au făcut din INTRAROM un partener de încredere pentru clienți importanți cum ar fi regile autonome ROMTELECOM, LOTERIA NAȚIONALĂ, SNCFR sau RENEL. În acest sens, în 1997 a fost livrat către ROMTELECOM un număr de 9000 de telefoane publice cu cartelă cu cip, produse integral în România, INTRAROM devenind astfel principalul furnizor pentru aceste tipuri de echipament. De asemenea, INTRAROM participă ca partener al firmelor ALCATEL-NORVEGIA și IDT ALSTON din S.U.A., la implementarea proiectului finanțat de BERD, de contorizare automată a convorbirilor telefonice (CALL COLLECTION), al cărui beneficiar este ROMTELECOM.

EXPORT

Partenerul principal al INTRAROM în activitatea de export este grupul INTRACOM din Grecia, volumul vânzărilor de echipamente și servicii către acesta depășind 5.325.000 USD. De asemenea, în cursul anului 1997 a început colaborarea cu firma IDT ALSTON din S.U.A., concretizată prin producția locală a interfețelor de centrală necesare în cadrul proiectului CALL COLLECTION, menționat anterior, livrările către ROMTELECOM fiind în curs. Legat de aceasta, MIKE MOORE, președintele IDT ALSTON, a declarat: „Acordul cu INTRAROM este o parte importantă a strategiei noastre globale de marketing. Pentru distribuirea produselor noastre avem nevoie de parteneri locali puternici și capabili, și credem că INTRAROM, cu o dotare de înalt nivel tehnic și o pregătire a personalului la standarde occidentale, este cea mai potrivită companie românească pentru activitățile de producție pe care le avem în vedere. Sperăm să ne extindem parteneriatul atât în România cât și pe alte piețe”.